

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

126

பங்குனி - 2019

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

இ.சு.முரளிதரன்
இராஜினிதேவி சிவலிங்கம்
இதயராசன்
மருதூர் ஜமால்தீன்
அகமது ஃபைசல்
க.புரணீதரன்
க.பத்திநாதன்
திருமலை நவம்
பேராசிரியர் செ. யோகராசா
தெணியான்
வி.லட்சுமி
அ.யேசுராசா
நா.நவராஜ்
வாகரைவாணன்
செ.திருச்செல்வநாதன்
நல்லையா சந்திரசேகரன்
கெகிறாவ ஸ்லைஹா
லோஜிதா முரளிதரன்
சோ.ப.
பொலிகையூர் சு.க.சிந்துதாசன்
த.யுவராஜன்
இ.ஜீவகாருண்யன்
கா.தவபாலன்
வேலணையூர் ரஜிந்தன்
ராஜ் சிவா
அ.ஹானிராஜன்
த.ரிலக்சன்

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- இ.சு.முரளிதரன் - 06
இராஜினிதேவி சிவலிங்கம் - 12
இதயராசன் - 16
மருதூர் ஜமால்தீன் - 32
அகமது ஃபைசல் - 38

கவிதைகள்

- வி.லட்சுமி - 09
அ.யேசுராசா - 22
நா.நவராஜ் - 23
வாகரை வாணன் - 24
செ.திருச்செல்வநாதன் - 24
நல்லையா சந்திரசேகரன் - 25
கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 31
லோஜிதா முரளிதரன் - 33
சோ.ப. - 34
பொலிகையூர் சு.க சிந்துதாசன் - 41
த.யுவராஜன் - 45
இ.ஜீவகாருண்யன் - 46
கா.தவபாலன் - 48
வேலணையூர் ரஜிந்தன் - 48

நேர்காணல்

ராஜ் சிவா - 26

நூல் விமர்சனம்

- சு.க.சிந்துதாசன் - 36
அ.ஹானிராஜ் - 42

அட்டைப்படம்

த.ரிலக்சன்

கட்டுரைகள்

மக்களுக்காக இலக்கியம் படைக்கும் பல்துறை
ஆற்றலோன் த. சிவசுப்பிரமணியம்
க.பரணீதரன் - 03

நாடகத்துள் நாடகம்
க.பத்திநாதன் - 10

நினைவுகளில் படரும் ராஜதர்மராஜா
திருமலை நவம் - 14

சர்வதேச பெண்கள் தினம்: பெண்கள் முன்னேற்றம்
குறித்த சிந்தனை உருவாக்கமும் மட்டக்களப்பும்
பேராசிரியர் செ. யோகராசா

திரும்பிப் பார்க்கிறேன் - 01
தெணியான்

ஜீவநதி

2019 யங்குளி இதழ் - 126

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீதனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியாந்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharanetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 1500/-
வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharanetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharanetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உஹ்றி உஹ்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - பாரதிநாசன்-

வரும்... ஆனால் வராது

இருபகுதியினரிடையேயான பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கென திட்ட வரைபு ஒன்று தீட்டப்படும்போது, அவ்விரு பகுதியினரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க, நம்பிக்கை கொண்டுள்ள சில அம்சங்களின் அடிப்படையிலேயே அது கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும். இந்த அடிப்படை அம்சங்களில் இரு பகுதியினரும் கொண்டுள்ள இணக்கமும் விசுவாசமுமே அத்திட்ட வரைபை மேலும் விருத்தி செய்வதற்கும் முரண்பாடான சில அம்சங்களில் இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கும் வழிவகுக்கும்.

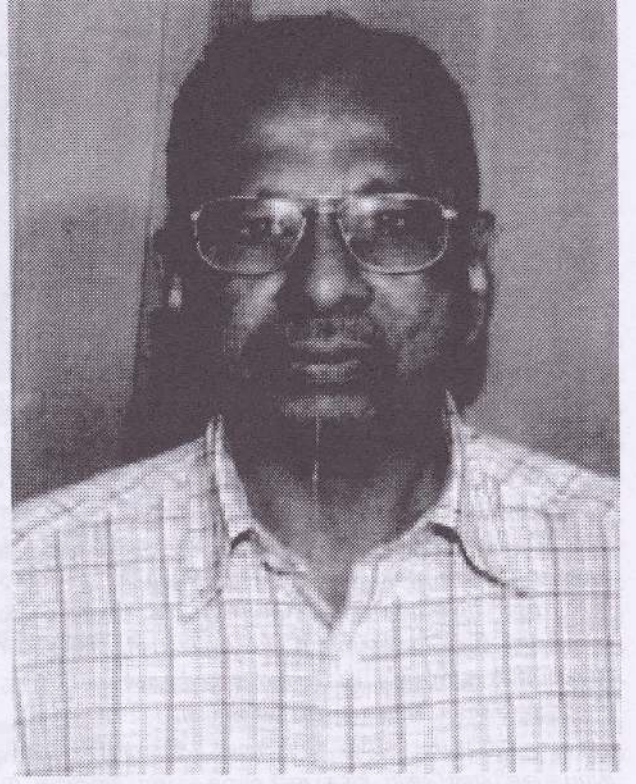
ஆனால், எமது நாட்டின் புதிய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் பற்றி அண்மைக்காலங்களில் வெளிவரும் பத்திரிகைச் செய்திகளைப் படிக்கின்றபோது, அடிப்படையான அம்சங்களிலேயே சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கிடையே இணக்கப் பாடும் விசுவாசமும் காணப்படுகின்றதா என்பது குறித்து மக்களிடையே சந்தேகங்களையே எழுப்பியுள்ளன. கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக மக்கள் அனுபவித்த துன்பங்களுக்கும் அவலங்களுக்கும் மத்தியில் புதிய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தின் வரவு குறித்து சில நம்பிக்கையான எதிர்பார்ப்புகள் மக்களிடையே எழுவது இயல்பு. ஆனால் இப்புதிய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் கருத்துகளைப் படிக்க நேர்கின்ற போது மக்களின் நம்பிக்கை எவ்வளவு தூரம் தக்க வைக்கப்படும் என்பது கேள்விக் குறியாகவே உள்ளது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்பாணம்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம், நியூலங்கா -மருதுனார் மடம்
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

50 வருடங்களுக்கு மேலாக இலக்கிய சேவை புரிந்து இவர் பல விருதுகளையும் பட்டங்களையும் பெற்றுள்ளார். 2006 திருகோணமலை பிரதேச சாகித்திய விழாவில் சிறுகதை முதற்பரிசு, 2010 இல் கு.சின்னப்ப பாரதி அறக்கட்டளை விருது, 2011 இல் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் இலக்கிய விருது, 2012 இல் கலா பூஷணம் விருது, 2013 இல் இலண்டன் தமிழ் இலக்கிய நிறுவகத்தின் இலக்கிய விருது என்பவற்றை பெற்றுக் கொண்டுள்ள இவர் 'சொல்லின் செல்வர்', தமிழ் தென்றல், தமிழ்மணி, கலாபூஷணம், மனிதநேய திலகம், பொற்பணிச் செம்மல், தமிழ் திற லோன், ஒப்புரவாளர் போன்ற பட்டங்களையும் பெற்றுள்ளார்.

மக்களுக்காக இலக்கியம் படைக்கும் பல்துறை ஆற்றலோன் த.சிவசுப்பிரமணியம்

■ க.பரணீதரன்

'இலக்கியம் மக்களுக்காக' என்ற அசைக்க முடியாத கொள்கையில் பற்றுறுதி கொண்டவராக இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் ஆற்றலுடைய வராக த.சிவசுப்பிரமணியம் என்னும் இயற் பெயருடைய தம்புசிவா இலக்கிய உலகில் பலராலும் அறியப்பட்ட சாதனைப்படைப்பாளி. தம்பு தையல்நாயகி தம்பதியினருக்கு புத்திரனாக 24.02.1944 இல் இணுவிலில் இவர் பிறந்தார். இணுவில் சைவ மகாஜன வித்தியாசாஸையில் தனது ஆரம்பக்கல்வியைப் பெற்ற இவர் மேல்நிலைக் கல்வியை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் பெற்றுக் கொண்டார். பாடசாலைக்காலத்திலேயே தமிழ் மீது பற்றுக் கொண்டவராக விளங்கிய இவருக்கு தமிழறிவை பாடசாலைக் காலத்தில் திருமதி கணேசலிங்கம், திருமதி சதாசிவம், செல்வி நித்திய லட்சுமி போன்றோர் ஊட்டி வளர்த்தார்கள். எச்.எஸ்.சி. வரை கற்ற இவர் உள்நாட்டு இறை வரித்திணைக் களத்தில் வரி உத்தியோகத்தராக பணி கிடைத்ததும் 1964 இல் கொழும்புக்கு வேலை நிமித்தம் இடம் பெயர்ந்தார். பாடசாலைக்காலத்தில் பங்குபற்றிய அனைத்து பேச்சுப் போட்டிகளிலும் முதற்பரிசை தட்டிச்சென்றார். அத்தோடு நாடகங்கள், கட்டுரைப்போட்டிகளிலும் பாடசாலைக்காலத்தில் கலந்து கொண்டு பரிசில்களையும் பாராட்டுக்களையும் பெற்றுக் கொண்ட இவர் கொக்குவில் இந்துவில் உயர் தரம் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தனது வகுப்பு நண்பர்களுடன் இணைந்து

'அரும்பு' என்னும் சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். அதில் இவரது கன்னிப்படைப்பான 'கல்வியின் முக்கியத்துவம்' என்னும் கட்டுரை இடம்பெற்றது. அந்த கட்டுரை இவருக்கு ஏற்படுத்திய ஊக்கம் தொடர்ந்து கட்டுரைகளை எழுதும் ஆர்வத்தை தூண்டியது. மாக்ஸிம் கார்கியின் 'தாய்', 'நான் பயின்ற பல்கலைக்கழகம்', 'நான் பெற்ற பயிற்சிகள்' ஆகிய நூல்களை விரும்பி படித்துள்ளார். கொழும்பில் வேலை நிமித்தம் வாழ்ந்த 1970 களில், தன் சஞ்சிகை வெளியிடும் ஆர்வத்தை சக நண்பர்களுடன் பகிர்ந்த போது அவர்களது உந்துசக்தியோடு இளம் எழுத்தாளர் இலக்கியப்பேரவையின் வெளியீடாக கலை இலக்கிய அறிவியல் ஏடாக 'கற்பகம்' சஞ்சிகையை வெளிக் கொணர்ந்தார். இந்த இதழில் இவரது குட்டிக்கதையும், ஆசிரியர் தலையங்கமும் பலரது கவனத்தையும் பாராட்டையும் பெற்றது. வாசகர்களும் இலக்கியகாரர்களும் கொடுத்த உற்சாகம் இவருக்கு இலக்கியத்தின் மீது அதிக பற்றுதலை ஏற்படுத்த தொடர்ந்து இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக தன்னை ஆக்கிக் கொண்டு இன்று வரை தொடர் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக பல்வேறு துறைகளில் இயங்கி வருகின்றார்.

கற்பகம் சஞ்சிகையை, இதழுக்கு இதழ் காத்திரமாக மாற்றி வெளியிட்டுக் கொண்டு வந்தார். இந்த இதழ் அக்காலத்தில் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது. இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெற்ற செ.கணேசலிங்கன்,

நெல்லை க.பேரன், நீர்வை பொன்னையன், குப்பிழான் ஐ.சண்முகன், கே.டானியல், போர்வையூர் ஜிப்ரி, செ.கதிர்காமநாதன், எஸ்.இராஜம் புஸ்பவனம், செ.கந்தசாமி, பிரகாஸ், செ.யோகநாதன், தம்புசிவா என 12 பேரினது சிறுகதைகளை தொகுத்து 'காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்' என 2005 இல் மணிமேகலைப்பிரசுர வெளியீடாக வெளியிட்டு வைத்தார். இத் தொகுப்பில் உள்ளடங்கிய சிறுகதைகள் தலைப்பில் குறிப்பிட்டது போல காலத்தால் மறையாத சிறுகதைகளாகவே காணப்படுகின்றன.

கற்பகம், தமிழ் தென்றல், இணுவில் ஒலி, தாயக ஒலி என தொடர்ந்து சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு வந்துள்ளார். தற்போது வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகையாக தாயக ஒலி காணப்படுகின்றது. இரு திங்கள் இதழாக வெளிவரும் இந்த சஞ்சிகை இதுவரையில் 38 இதழ்களை பிரசுரித்துள்ளது. 38 இதழ்களும் தம்புசிவா என்னும் ஆளுமையின் உந்துதலால் வெளிவந்து கொண்டிருப்பதை இந்த இதழ்களில் உள்ளடங்கும் ஆக்கங்களை வைத்து உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த இதழில் இவர் தம்புசிவா, சிவந்திலன், நித்திலன், தேடலோன், உத்தமன், இணுவையூர் வசந்தன், ஆரோக்கியன், இணுவைமைந்தன், இணுவிலான் ஆகிய புனைபெயர்களில் பல்வேறு படைப்பிலக்கியங்களை படைத்து வருகின்றார். ஈழத்து இலக்கிய தழுவில் படைப்பாளிகளிடம் இருந்து ஆக்கங்களை பெறுவதில் உள்ள கடினங்களை நான் நன்குணர்ந்தவன். அந்த வகையில் ஆக்க நெருக்கடிக்கு ஆளாகாமல் தனது பல்வேறு புனைபெயர்களில் ஆக்கங்களை படைத்து வருகின்றார். அந்த வகையில் இலக்கிய படைப்பாளிகள் பற்றிய கட்டுரைகள், இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், சிறுகதைகள், அறிவியற் தகவல்கள், அஞ்சலிகள், கவிதைகள் என பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளையும் மிக இலாவகமாக இலகு மொழியில் சாதாரண வாசகர்களை சென்றடையும் விதத்தில் படைத்து வருகின்றார். இளங்கீரன், தங்கதாத்தா சோமசுந்தரப்புவர், பாரதியார், பாரதிதாசன், திருவள்ளுவர், முகமது சமீம், வவுனியூர் இரா உதயணன், அருவை நாகராஜன், சரஸ்வதி விஜயபாஸ்கர், குழந்தை செபமாலை, மாக்கலீம் காக்கி, ஐயரத்தினம், பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, கார்ல் மார்க்ஸ், ந.பிச்சமூர்த்தி, பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் போன்ற பல்வேறு திறமை மிக்க இலக்கிய ஆளமைகளின் படைப்புகளை ஆர்வ ரீதியான கண்ணோட்டத்தில்

அணுகி ஆராய்ந்த கட்டுரைகளை தாயக ஒலியில் பதிவு செய்துள்ளார். இவற்றை விட கறுப்பும் வெள்ளையும், இணைந்த உறவுகள், உன்னையே நீ அறிவாய், முடிவுகள் முனைப்புகள், பாசப் பிணைப்பு போன்ற நல்ல சிறுகதைகளையும் இவர் இச்சஞ்சிகையில் எழுதியுள்ளதோடு இலக்கிய ஆளுமைகளின் படைப்புகள் இடையிலான ஒப்பீடுகளையும் செய்துள்ளார். கவிதை தொடர்பான 4 கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளதோடு சமூகம் சார்ந்த பொதுக் கட்டுரைகளையும், கலைகள் சார்ந்த கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். 30 இற்கும் அதிகமான நூல்கள் பற்றிய விமர்சனங்களையும் முன் வைத்துள்ளார். 'தாயகஒலி' தம்புசிவா என்ற தனி ஆளுமையின் முனைப்பினால் வெளி வருவது பாராட்டிற்கு உரியது.

தாயக ஒலி வெளிவருவதற்கு முன்னர் 'இணுவில் ஒலி' என்னும் சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். இச்சஞ்சிகை இணுவில் பிரதேசத்தை முதன்மைப்படுத்திய ஆக்கங்களுடன் வெளியானது. இந்த சஞ்சிகை 8 இதழ்களை பிரசுரித்து தனது வருகையை நிறுத்திக் கொண்டது. இந்த இதழ்களில் இவரால் எழுதப் பெற்ற "பாரதியாரின் கல்விச்சிந்தனைகள் ஒரு நோக்கு", "சிறார் கல்விச்சிந்தனைகள்: ஒரு நோக்கு", "சுத்தம் மரபும்", "சிறாரின் வாசிப்பும் செயற்பாடும்", "வரலாற்றுப் பதிவில் எமது இலக்கியங்களில் நிலைபெற பணியாற்றிய சான்றோர்கள்", "தமிழ் மொழியின் பெருமையை உலகறியச் செய்த தனிநாயகம் அடி களார்", "படைப்பிலக்கியத்தின் நோக்கம் : ஒரு பார்வை", "தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் திறனாய்வு பற்றிய நோக்கு" போன்ற பல பயனுள்ள கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அத்தோடு இணுவிலின் ஆளுமைகளை முன்னிலைப்படுத்திய கட்டுரைகளையும் இச்சஞ்சிகை வாயிலாக எழுதினார்.

அர்ச்சனா. ஓலை, சங்கத்தமிழ், ஞானம் (இதழ் 53-72வரை) போன்ற இதழாசிரியர் குழுவிலும் பங்காற்றி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தன்னாலான பங்களிப்பை நல்கியுள்ளார். உதயன் பத்திரிகை நிறுவனத்தில் செயலாக்கமுக்காமையாராகவும், சுடர்ஒளி பத்திரிகையின் 'இலக்கியப்பூங்கா' பொறுப்பாசிரியராகவும் விளங்கியுள்ளார். இவரது ஆக்கங்கள் தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல், சுடர்ஒளி போன்ற பத்திரிகைகளிலும் மல்லிகை, ஞானம், தாயக ஒலி, இனிய நந்தவனம், ஓலை, சங்கத்தமிழ், ஜீவநதி, கற்பகம், புதினம் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் அதிகம் வெளியாகியுள்ளன.

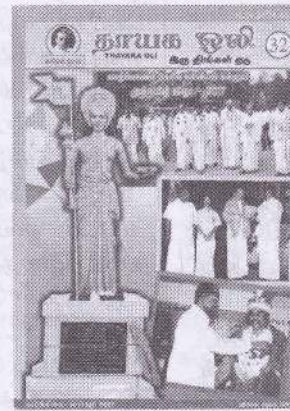
இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய பேரவை வெளியீடாக 'முற்போக்கு இலக்கிய செம்மல்கள்'

என்னும் தொகுப்பை 2007 இல் வெளியிட்டு வைத்தார். இடதுசாரி சிந்தனை மிக்கவர் களாவும், மாக்கிய சித்தாந்தத்தில் கொள்கை பற்றுறுதியுடன் செயற்பட்ட சரச்சந்திரர், தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை, கிஷன்சந்தர், கவிஞர் மக்தாம், வல்லிக்கண்ணன், கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் போன்ற படைப்பாளிகளை பற்றிய தனது பார்வையையும், ஈழத்து இலக்கியத்தில் முற்போக்குவழி நின்று மக்கள் இலக்கியம் படைத்த பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, கவிஞர் பசுபதி, செ.கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன், முகமது சமீம், கவிஞர் சுபத்திரன் போன்றவர்களைப் பற்றிய தனது கருத்து நிலையை கட்டுரைகளாக்கியும் இந்நூல் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேற்குறித்த படைப்பாளிகளது இலக்கியச் செயற்பாடு, அவர்களது இயங்குதளம், படைப்பின் வெளிப்பாட்டுத் தன்மை, சமூகம் சார்ந்த எண்ணக் கருக்கள், வாழ்வியல் கோலங்கள், படைப்புகளின் வீச்சு என்பவற்றை ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்துள்ளார். இவை இவர்களைப் பற்றிய ஆரம்ப அறிவை பெற முனைபவர்களுக்கு மிக்க பயனுடையன.

‘சங்கச்சான்றோர் விருது பெற்ற செம்மல்கள்’ என்ற நூலையும் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் இவர் உற்பவித்துள்ளார். சொந்தங்கள்(2007), முதுசம் (2011) ஆகிய இந்த இரண்டு சிறுகதைத்தொகுதி வாயிலாகவும் தம்புசிவாவின் சமூகம் மீதான பார்வையை தெளிவாக தரிசிக்க முடிகின்றது. யுத்தத்தால் ஏற்பட்ட அவலங்கள், பெண்களின் அவலங்கள், அகதி வாழ்வு, வெளி நாட்டுக்கு பணிப் பெண்ணாக செல்பவர்கள் அடையும் துயர், முதுமையின் கொடுமை, வறுமை, சுரண்டல்கள், கல்வியின் முக்கியத்துவம், மனிதாபிமானம், சனாமி ஆழிப்பேரலையின் பின்னான அவலங்கள், ஆசிரியத்து வம், ஏமாற்றங்கள், மாறும் எழுத்து கலாசாரம், குடும்ப உறவுப்பிரச்சினைகள், சாதியம், காதல், எயிட்ஸ் விழிப்புணர்வு போன்ற மக்களுடன் நேரடித் தொடர்புடைய விடயங்களை கருப்பொருளாக கொண்டு கதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. வாசகர்களுக்கு கஷ்டங்களை கொடுக்காத செழுமையான மொழி. வாசகர் மனதில் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய பல கதைகளை இத்தொகுப்புகள் வழி கண்டறிய முடிகின்றது.

படைப்பிலக்கியத்தோடு மட்டும் நின்று விடாமல் பல்வேறு சமூகம் சார்ந்த தளங்களிலும் இவர் இயங்கியுள்ளார். அந்த வகையில் உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்தின் இந்து மன்றச் செயலாளர், இலக்கிய மன்றத் துணைச்செயலாளர், கலைச்சங்கம் அனுராதபுரம், முற்போக்கு கலை

இலக்கிய சங்கம், இலங்கை தமிழ் இலக்கிய நிறுவகம், கொழும்பு தமிழ் சங்கம். கொக்குவில் இந்து பழைய மாணவர் சங்கம், இணுவில் மத்தியகல்லூரி கொழும்பு கிளை பழைய மாணவர் தலைவர் என பல கழங்கங்களுடன் தொடர்ந்து இயங்கி வந்துள்ளார். தற்போது வடக்கு கிழக்கு மாகாணப் பதிப்பகத் திணைக்கள உதவிப் பணிப்பாளராக கடமையாற்றி வருகின்றார்.

50 வருடங்களுக்கு மேலாக இலக்கிய சேவை புரிந்து இவர் பல விருதுகளையும் பட்டங்களையும் பெற்றுள்ளார். 2006 திருகோணமலை பிரதேச சாகித்திய விழாவில் சிறுகதை முதற்பரிசு, 2010 இல் கு.சின்னப்ப பாரதி அறக்கட்டளை விருது, 2011 இல் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் இலக்கிய விருது, 2012 இல் கலா பூஷணம் விருது, 2013 இல் இலண்டன் தமிழ் இலக்கிய நிறுவகத்தின் இலக்கிய விருது என்பவற்றை பெற்றுக் கொண்டுள்ள இவர் ‘சொல்லின் செல்வர்’, தமிழ் தென்றல், தமிழ்மணி, கலாபூஷணம், மனிதநேய திலகம், பொற்பணிச் செம்மல், தமிழ் திறலோன், ஒப்புரவாளர் போன்ற பட்டங்களையும் பெற்றுள்ளார்.

முற்போக்கு படைப்பாளிகளான பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, நீர்வை பொன்னையன், செ.கதிர்காம நாதன், செ.யோகநாதன் போன்றோரது வழிகாட்டலில் தன்னை புடம்போட்டுக் கொண்டு முற்போக்கு மாக்கிய வழி இன்றுவரை இயங்கி வருவதாக நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்து வருபவர் தம்புசிவா. “எழுத்து ஒரு தவம் என்று சொல்லுவார்கள். எனவே எனது குடும்ப பணிகளுக்கு அப்பால் எனக்குக் கிடைக்கும் நேரம் முழு வதையும் எழுத்துப் பணிக்கே அர்ப்பணிக்கின்றேன். நான் பல்துறை சார்ந்த இலக்கிய பணிகளை மேற் கொண்டு வருவதால் நூல்களை வாசிப்பதுடன் தேடல்களையும் மேற் கொண்டு வருகிறேன். அதன் பின் எழுதத் தொடங்கும்போது தேவை அறிந்து முக்கியமானதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து எழுதி வருகின்றேன். தனிமையான தழலை ஏற்படுத்திக் கொண்டு எழுத முற்படும் போது எழுதுவது மனவெழுச்சியை தருவதாக இருக்கின்றது. எனவே தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டே இருக்கின்றேன். அது

என்னை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது” என ஜீவநதி இதழுக்காக மேற்கொண்ட நேர்காணலில் தெரிவித்துள்ள தம்புசிவா அவர்கள் இலக்கியம் மக்களுக்கானது என்ற அசைக்க முடியாத கொள்கையில் பற்றுறுதி கொண்டு மக்களுக்காக யதார்த்த வழியில் இலக்கியம் படைக்கிறார். தம்புசிவா அவர்கள் 75 வயதை அண்மையில் அடைந்துள்ள போதும் தொடர்ந்து தளராமல் இலக்கியம் படைத்து வருவது பாராட்டிற்கும் வியப்பிற்கும் சாதனைக்கும் உரியதாகும். அவரது இலக்கிய சேவை தொடரவேண்டும்

“உதிலை திருமகள் தியேட்டருக்கு... ரண்டு போட்டோ எடுத்திட்டு உடன வரலாம் வாவன்”

“டேய்! பொலிஸ்காரன் வந்து நிக்கிறான். திருமகள் தியேட்டரில் “அவன்கள்” எல்லோ இருக்கிறாங்க. ஐயோ...! நான் வரேல்ல”

“பொலிஸ்காரனோட தானே போறது. ஒரு பயமுமில்ல மச்சான்... சும்மா ரண்டு போட்டோ எடுத்திட்டு “டக்கெண்டு” திரும்பி வரலாம்... வா”

நல்லூருக்குப் போக வேண்டுமெண்டு வெளிக்கிட்டன். நல்லூரில்தான் என்ர “ரூம்” இருக்கு. யாழ்ப்பாண கம்பசில செக்கண்ட் இயர். தமிழ் ஸ்பெஷல் செய்யிறன். நல்லூர் “ரூமில” ஆறு பேர் இருந்து படிக்கிறம். எல்லாரும் வடமராட்சிப் பொடியள் தான். நான் ஊருக்கு வந்தா “ஷாதுனி” ஸ்ரூடியோவில் தான் என்ர பொழுது போகும். ஸ்ரூடியோ ஓனர் பாலேந்திராக்கு என்னை விட ஒரு வயசு குறைவு. O/L படிக்கேக்கயே கமராவும் கையுமாத்தான் திரிஞ்சான். A/L எடுத்தவுடன நெல்லியடியில் வீடொன்டை வாடகைக்கு எடுத்து ஸ்ரூடியோ தொடங்கீற்றான். மூண்டு அக்காவும் ரண்டு அண்ணாவும் வெளிநாட்டில இருந்து அனுப்பின் காசு, சின்ன வயசிலேயே அவனை முதலாளி ஆக்கிப் போட்டுது. ஆள் வலு சுழியன். அரிச்சந்திரன் போன பாதையில் போக மாட்டான். வேற பாதையால தான் போவான். ஆளப்பாத்தா உருவத்தில நடிகர் பாண்டியராஜனை மாதிரித்தான் இருக்கும். நிறைய உழைச்ச சொகுசா வாழ வேணும் எண்டது தான் பாலாந்ர கனவு! பாலேந்திராவ நாங்கள் பாலா எண்டு

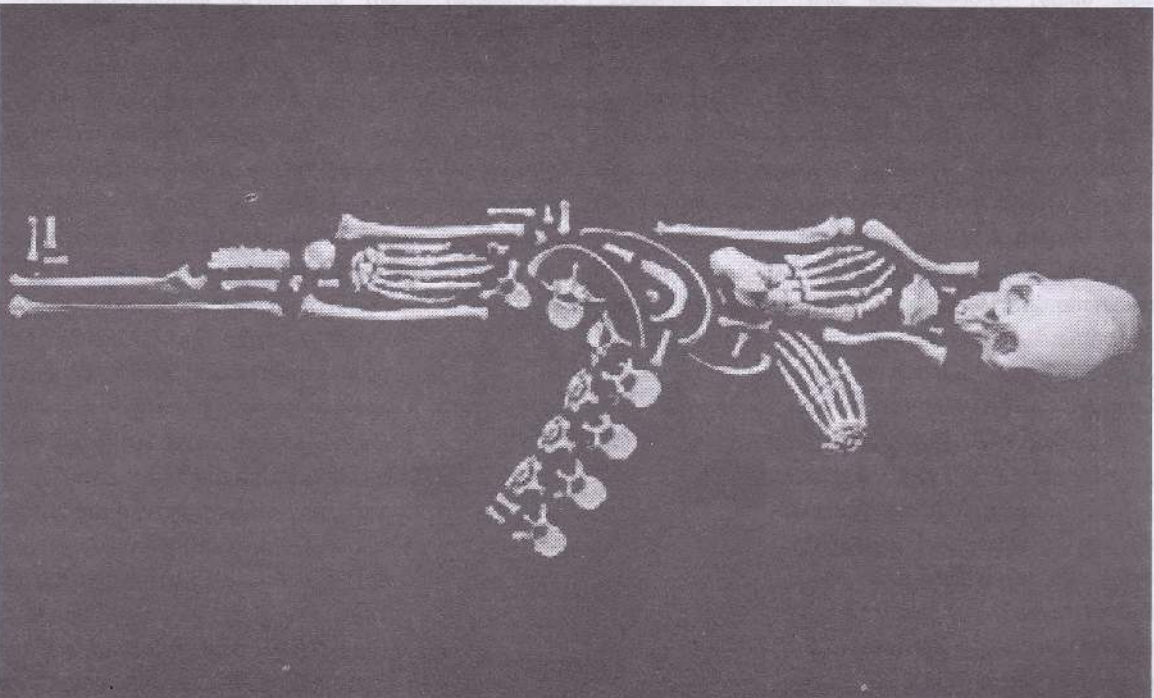
தான் கூப்பிடுவம்.

நெல்லியடியில் இருந்து நல்லூருக்குப் போறதுக்குள்ள எத்தின இடத்தில் இறங்கி ஏற வேணும். மத்தியான நேரமெண்டா பஸ்சில சனம் குறைவாய் இருக்கும். ஓண்டு ரண்டு “செக் பொயினரில” ஆமிக்காரன் இறங்க வேண்டாமெண்டு போகச் சொல்லி விட்டிடுவான். கட்டாயம் அஞ்சு இடத்திலயாவது இறங்கி நடந்து போய்ச் செக்கிங் முடிச்சுத்தான் பஸ்சில திரும்ப ஏறவேணும். மற்ற இடங்களில ஆமிக்காரன்ர “மூட்டும்” யாழ்ப்பாணச் சிற்றுவேசனும்தான் செக்கிங்கைத் தீர்மானிக்கும். எவ்வளவு செக்கிங் இருந்தும் என்ன? கிளேமோரும் துவக்குச் சூடும் குறைஞ்ச பாடில்லை. பொடி யளின்ரை ஆக்கள் எண்டு ஆமிக்காரரும், ஆமீயினர் ஆக்கள் எண்டு பொடியனும் எங்கட சனங்களை மாறி மாறிப் போட்டுத் தள்ளுறது அனுமானினர் வாலப் போல நீண்டு கொண்டே போகுது. போன கிழமை கூட ஆரோ ஒருத்தன்ர தலை மட்டும் யாழ்ப்பாணற் ரவுணுக்குள்ள கிடந்த “நியூஸ்”, பேப்பரில வந்திருந் திச்சு. இரவெல்லாம் ஊரடங்குச் சட்டம். நாய் குலைக்கிற நேரமெல்லாம் நடுக்கத்தோட தான் கழியுது. வேளைக்கு இவனோட போய் “ஆரையோ போட்டோ எடுக்கோணுமாம்” எடுத்திட்டு வந்திட்டா... மத்தியானமே நல்லூருக்குப் போயிட லாம். இப்ப பொலிஸ்காரனோட திருமகள் தியேட்டருக்குப் போகோணும். ஸ்ரூடியோவில் இருந்து நடந்து போக பத்து நிமிசம் காணும்.

“ரமேஸ்... ஸ்ரூடியோவ பாத்துக் கொள்ள நாங்க ரண்டு பேரும் போட்டு வாறம். பூமணி அக்கா

தேசிக்காய்

| இ.சு.முரளிதரன் |

‘அல்பத்துக்கு’ வருவா... ஏதாவது சொல்லி சமாளிச்சு விடு... வா... மச்சான் போவம்” எண்டு சொல்லிக் கொண்டு என்ற தோளைத் தட்டினான் பாலா.

நெல்லியடி திருமகள் தியேட்டர் ஒரு காலத்தில சிவாஜி எம்.ஜி.ஆர் ரசிகர்களின் புனிதத் தலமாக இருந்திச்சு. இப்ப ஆமிக்காரரோட சேர்ந்து இயங்கிற மாற்று இயக்கத்தினர் கூடாரம்! நெல்லியடிச் சந்தியில இருந்து கொடிகாம ரோட்டுக்கு திரும்பினா முதல்ல கண்ணில தெரியிறது திருமகள் தியேட்டர்தான்!

எண்டைக்குமே இல்லாத வழக்கமாக திருமகள் தியேட்டரைச் சுத்தி ஆமிக்காரர் நிறையப் பேர் நிக்கிறதப் பார்க்க எனக்குப் பதட்டமாய் இருந்திச்சு. பத்துப் பன்ரண்டு பொலிஸ்காரரும் உள்ள நிக்கிறாங்கள் புரொக்ரர் குமாரசாமி ஒரு பொலிஸ் காரனோட கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டார். பாலா அவரைப் பார்த்துச் சிரிக்க அவரும் பதிலுக்குச் சிரிச்சார். இயல்பில்லாத ஏதோ ஒரு தன்மையை தியேட்டரைச் சுத்தி உணரக் கூடியதாய் இருந்திச்சு. என்ற மனசினர் ஆழத்தில் இருந்த உறுக்குணி நடுக்கம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் பெரிசாகத் தொடங்கீற்றுது.

“என்னடா இவ்வளவு பேர் நிக்கிறாங்கள்? ஆரைப் போட்டோ எடுக்கோணும்?”

“.....”

“சொல்லன்... ஆரைப் போட்டோ எடுக்கோணும்”

“ரண்டு போட்டோ தான் மச்சான்... பயப்பிடாத.... ஒரு “பொடி” கிடக்குதாம். அதத்தான் போட்டோ எடுக்கோணும். சத்தமாகக் கதைக்காத”

திருமகள் தியேட்டரைச் சுத்திச் சனங்கள் கூடியிடுத்து. பத்துப் பன்ரண்டு பேரை மட்டும் ஆமிக்காரன் உள்ள விட்டான். செத்துப் போனவனர் நெருங்கின சொந்தக்காரராய் இருக்கோணும். மற்ற ஆக்கள் கொடிகாம “ரோட்” டோரத்தில் அங்குசத்திற்கு அடங்கின ஆனை மாதிரியே ஆமிக்காரருக்கு முன்னால பவ்வியமாய் நிண்டிச்சினம்.

“செத்தது ஆர் மச்சான்?... “பொடி” எங்கே கிடக்குது?... நீ படத்த எடுத்திட்டு வாவன். நான் ஸ்ரூடியோக்கு போறன்”

“பாத்தியே மச்சான்... வெறுக்கிறாய் என்ன? டக்கெண்டு முடிஞ்சிடும். பொலிஸ்காரன் எங்களத்தான் பாக்கிறான். எல்லாம் பேந்து கதைப்பம்”

பாலாவில எனக்குக் கோவங்கோவமாய் வந்திச்சு. அமுசடக்கி! இவன் எப்பவும் இப்பிடித்தான். எல்லாத்தையும் மறைச்சு எங்கயாவது கூட்டிக் கொண்டு போயிடுவன். கல்லுளிமங்கள் மாதிரி மூஞ்சய வைச்சிருப்பான். ஒண்டையும் ஒழுங்காச் சொல்ல மாட்டான். இனியென்ன செய்யிறது எண்டு எல்லாக் கெட்ட வார்த்தையளையும் சொல்லி மனசுக்குள்ள திட்டினன். அப்ப தான் மூளையில ஏதோ உறைச்சது கண்களைச் சூழல விட்டன். “அவங்கள்” ஆருமே அங்கயில்லை. இது அவங்கட “காம்ப” தானே! ஏன் ஒருத்தனையும் காணேல்ல?

செத்தவனர் சொந்தக்காரன் ஒருத்தன் புரொக்ரர் குமாரசாமியோட என்னவோ கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான். கிட்டப் போய்க் காதைக் குடுத்தன்.

விஷயம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் விளங்கிச்சு. பக்கத்துக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தனை வெட்டிக் கொண்டு போட்டாங்கள். இயக்கப் பொடியளுக்கு ‘சப்போட்’ எண்டு தியேட்டருக்குள்ள வைச்சு வெட்டிப் போட்டு தலையை எடுத்துக் கொண்டு போய் யாழ்ப்பாண ரவுணில போட்டிருக்கிறாங்கள்.

இப்ப முண்டம் இஞ்ச கிடக்குதாம். ‘அவங்கள்’ எல்லாரும் மற்றக் ‘காம்புக்கு’ போட்டாங்கள். பாதையால போகேக்க ஏதோ மணக்குதெண்டு ஆரோ விதானையாரட்ட போய்ச்சொல்ல விஷயம் பொலிஸ் காரரட்ட போயிருக்கு. தலையில்லாத முண்டத்தை படமெடுக்கத்தான் பாலா என்னைக் கூட்டி வந்திருக்கிறான். போட்டோக் கிராப்பரோட வந்த பொடியன் எண்டதைத் தெரிஞ்சு ஆமியும், பொலிசும் சிநேகித மாய்ச் சிரிச்சாலும் எனக்குப் படபடப்புப் போகேல்ல!

ஆறேழு நாட்டாமைமார் உள்ள வந்தாங்கள்.

“நாட்டாமை” எண்டால் சினிமாவில வர்ற மாதிரி ஆளும் வரக்கம் இல்லை. நெல்லியடிச் சந்தையிலயும் கடைகளிலயும் மூட்டை தூக்கிற கூலி ஆக்கள். நெல்லியடியில அவங்கள் நாட்டாமை எண்டு தான் சொல்லுறது வழக்கம். அவங்கள் செத்தவனர் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவங்கள். அவங்கள்ல ஒருத்தனை கூப்பிட்டு பொலிஸ்காரனே ரண்டு “அதிவிஷேசம்” சாராயப் போத்தில குடுத்தான். போத்தில வாங்கினவனோட சேர்ந்து மற்ற நாட்டாமைமாரும் தியேட்டருக்குப் பின் பக்க மாய்ப் போனாங்கள்.

திரும்பி வரேக்க நாட்டாமைமார்ல ஒருத்தனர் கையில அலவாங்கும், மற்றவர்களினர் கையில பொலித்தீன் பைகள், கயிறு, சாக்குகள் எல்லாம் இருந்திச்சு. தியேட்டருக்கு பின் பக்கமிருந்து பொடியைத் தூக்கி வருவாங்கள் எண்டு நினைச்சு எனக்கு ஏமாற்றமாய்ப் போச்சு. அவங்கள் அலவாங் கோட “ரொயிலெற்றை” நோக்கிப் போறதைப் பாத்ததும் விஷயம் முழுக்க விளங்கி எனக்குத் தலை சுத்தத் தொடங்கிச்சு.

மலக்குழியில இறங்கிப் பிணமொண்டை எடுத்ததாய் இதுவரையில நான் எங்கையுமே படிச்சது மில்ல. கேள்விப்பட்டதுமில்ல. மனித குலத்தினர் அசமத்துவ வெளியில அதிகாரத்தினர் நெருக்குவாரத் துக்கு கட்டுப்பட்டு நாட்டாமமார் மலக்குழிக்குள்ள இறங்க வேண்டியிருக்கு எண்டது அவங்கட முகத்தில தெரிஞ்சிது. எல்லா வகையான சிலுவைகளையும் எந்த விதமான குற்றவுணர்வும் இல்லாமல் “ஒடுக்கப்பட்ட சனத்தினர் தோளில தூக்கி வைக்கிறதில இந்த அதிகார வர்க்கம் எண்டைக்குமே பின்னிக்கிறேல்ல! நாட்டாமை மார் பொலித்தீன் பைகளைக் கால் முழுக்கக் கூட்டினாங்கள். முகத்த மூடித் துணியால இறுக்கிக் கூட்டிக் கொண்டு மலக்குழியினர் சீமேந்து மூடியை பிரிச்செடுக்க... வயித்தைப் பிரட்டும் நாத்தம் காத்தில கலந்திச்சு. சுத்தி நிண்ட எல்லார்ற முகத்திலயும் அருவருப்பினர் விம்பம் அப்பட்டமாயத்த தெரிஞ்சுது.

கயித்தில கட்டப்பட்ட பிணம் வெளியில வந்திச்சு. பிணத்திலிருந்து கிளம்பின வெடுக்கு மணம் தாங்க முடியாமல் விறுவிற்றென்று “லேஞ்சியை” எடுத்து மூக்கைப் பொத்தினன். அப்பிடியிருந்தும் நாசியைத் தாண்டி நரம்பு, குடல் எண்டு எல்லா இடத்திலயும்

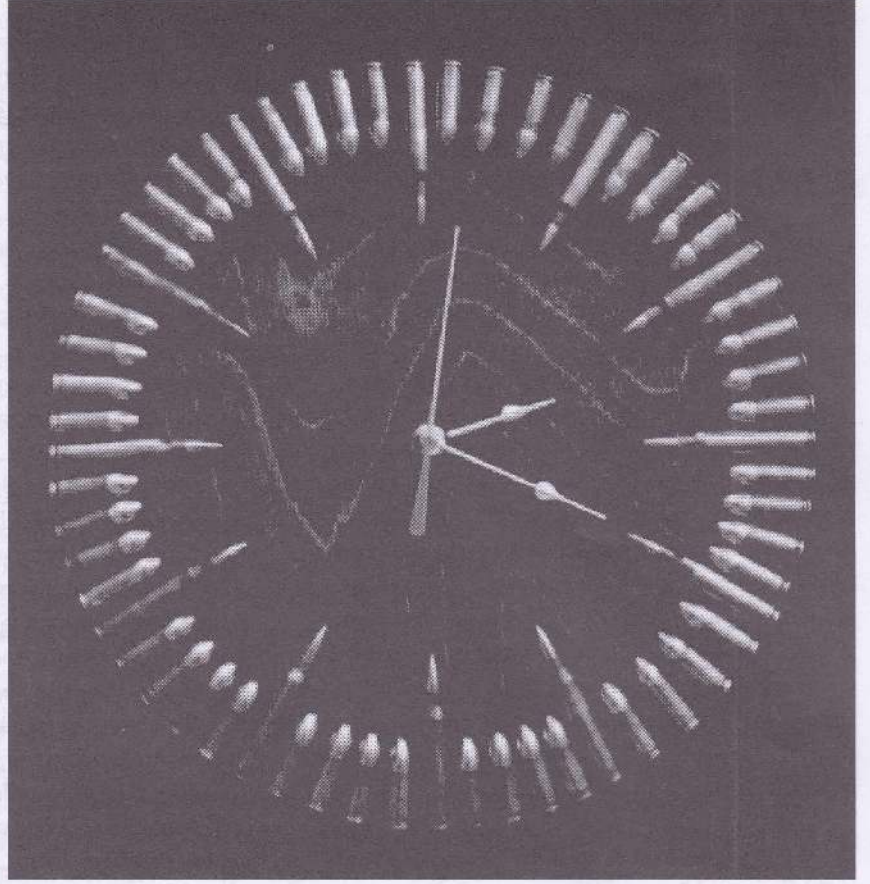
நாத்தம் பரவின மாதிரியே
 இருந்திச்சு. நாக்கிலயும்
 சொண்டிலயும் அரியண்டமாய்
 ஏதோ இருக்கிறது போல உணர்வு
 வர ஆறெழுமுறை எச்சில்
 துப்பினன். சகிக்க முடியேல்ல.
 குடலோட சேர்த்து வயித்துக்க
 இருக்கிற எல்லாத்தையும்
 சத்தியெடுத்தாலும் கொடூர மணம்
 போகாது போல இருந்திச்சு.

எனக்குப் பக்கத்தில் நிண்ட

ஆமிக்காரன் வேகமாய்
 வேலியோரத்தை நோக்கி
 ஓடிப்போனான். திருமகள்
 தியேட்டர் காணியினர் மூலையில்
 தேசி மரமொண்டு செழிப்பாய்
 வளர்ந்திருந்திச்சு. மஞ்சள்
 நிறப்பழங்களும், பச்சை நிறக்
 காய்களும் ஏராளம்! ஒருத்தரும்
 உள்ள வர்றேல்ல என்ததால
 புடுங்க ஆளில்ல. “அவன்களும்”
 ஏனோ புடுங்கேல்ல. அவ்வளவு
 காய் காய்ச்சிருந்திச்சு. ஆமிக்காரன்
 ஒரு பழத்தைப் புடுங்கி மூக்குக்கு
 பக்கத்தில் வைக்க அங்க நிண்ட
 எல்லாரும் ஒவ்வொரு பழத்தைப்
 புடுங்கி மூக்குத்துவாரத்தில்
 வைச்சபடி நிண்டாங்கள். நானும்
 முகத்தில் “லேன்சியை” இறுக்கக்
 கட்டி உள்ள தேசிக்காயைச்
 செருகினன். பிணவாடை
 கொஞ்சம் குறைஞ்சது மாதிரி
 இருந்திச்சு.

வெளியில எடுத்துப்
 போட்டிருந்த பிணம் நீண்ட
 கறுத்தக் கூழ் மாதிரி இருந்திச்சு.
 வெள்ளை வெள்ளையாய்ப்
 புழுக்கள் நெளியிறதும் தெரிஞ்சது.
 கைரண்டையும் கட்டிப்
 போட்டுத்தான் வெட்டியிருக்
 கிறாங்கள். முண்டமொண்டை
 அப்பியொரு கோலத் தில
 மனிதர் பாக்கிறது எங்ட நாட்டில
 இது தான் முதற்கரமாய்
 இருக்குமெண்டு எனக்குப்
 பட்டிச்சு. பிணத்தில் ஓட்டியிருந்த
 மலமும் நிணக் கூழும் மண்ணில
 ஒழுகிக் கிடந்திச்சு. பிணத்தைத்
 தூக்கின நாட்டாமை ஒருத்தன்
 சத்தியெடுத்து மயங்கி விழு...
 மற்றவர்கள் அவனைத் தாங்கிப்
 பிடிச்சுத் தியேட்டருக்குப்
 பின்னால் தூக்கிக் கொண்டு
 போனாங்கள்.

பாலாவும் லேஞ்சியால்
 மூஞ்சியை இறுக்கிக் கட்டியிருந்

தான். நடனமாடுறவன் முத்திரை பிடிக்கிற மாதிரித் தகுநயத்தோடு
 ஏழெட்டுப் போட்டோ எடுத்திட்டான். அவனப் பார்த்தால் என்னையும்
 கிட்டக் கூப்பிடுவன் என்த பயத்திலே ரோட்டுப் பக்கம் பார்த்தன்.
 ரோட்டில போட்டிருந்த தாரும் எனக்குப் பிணக்கூழ் மாதிரியே இருந்திச்சு.
 வேலி யோரமாய் நிண்ட கிளுவ மரங்கள் என்னை மட்டமாகப் பார்த்திச்சு.
 இலைகளிலயும் ஏதோ ஒழுகிற மாதிரியே தெரிஞ்சது. காலம் சாப்பிட்டது
 வெளிய வந்து திரும்பவும் உள்ள போய் உறைஞ்சத உணர முடிஞ்சது.
 “ஐயோ...” என்று வீறிட்ட பேரொலி நெல்லியடியே அதிர்ற
 மாதிரிக் கேட்டிச்சு. இப்பதான் மனிசிக்காரி விஷயந் தெரிஞ்ச வந்திருக்குது.
 பீறிட்ட நாத்தத்தால பிணத்துக்குப் பக்கத்தில் போக ஏலாமல் தள்ளி நிண்டு
 நெஞ்சில அடிச்சுக் கத்திக் குளறிச்சு. பிணத்தை ஆரத்தமுவி அழுது
 ஆசுவாசங் கொள்ள முடியாத அவளினர் நிலை ஆருக்குமே வரக்கூடாது.
 தன்ர தலையில மண்ணையள்ளிக் கொட்டி ‘அவன்களை’ கெட்ட
 வார்த்தையளச் சொல்லித் திட்டித் திட்டி அழுதிச்சு.

ஆரோ கைதட்டின சத்தங் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தன்.
 பொலிஸ்காரன் ஆரையோ கூப்பிட்டான். தேசிமரத்தடியில நிக்கிற
 ஒருத்தனத் தான் கையால் சைகை செஞ்ச கூப்பிட்டான். அவனும்
 பொலிஸ்காரன் நோக்கி மெதுவாய் நடந்து வந்தான். அவன்
 நாட்டாமையில்ல. முதல்ல வந்த பத்துப்பன்ரண்டு பேர்லயும் ஒருத்தன்
 இல்ல. செத்தவன்ர மனிசிக்காரி உள்ள வரேக்க நாலஞ்ச பேர் வந்தவன்கள்.
 அவங்களல்ல ஒருத்தனாய்த்தான் இருக்கோணும். சொந்தக்காரன் மாதிரித்
 தெரியேல்ல. சம்பவத்தை விடுப்புப் பார்க்க வந்தவனாய் இருக்கோணும்.

“மே வெலாவே மேக்க கறன்னே... ஓயாட்ட மொளய நெத்த”

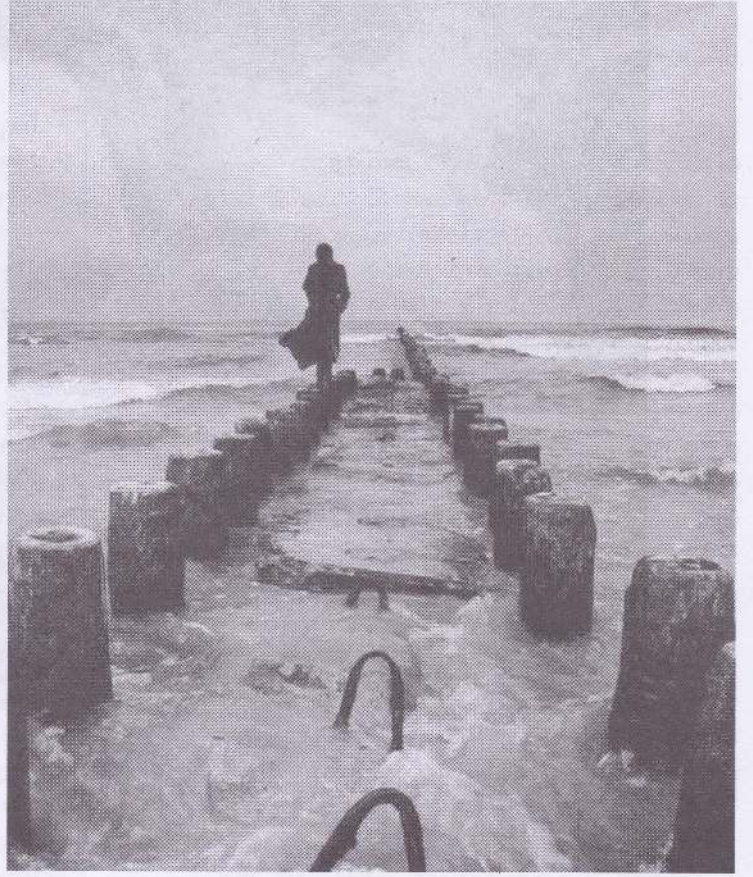
பொலிஸ்காரன் உச்சஸ்தாயில கத்தினான். அவன்ர கண்ணில
 கொதிநிலை தெரிஞ்சது. ‘சரத்’தின் சண்டிக் கட்டிணை அவிழ்க்கச் சொல்லிச்
 சொன்னான். சரத்தின் முடிச்சை அவிழ்க்க... சண்டிக் கட்டுக் கீழிறங்க...
 உள்ளிருந்து ஏராளமான தேசிக்காய்கள் ‘பொலப்பால்’ எண்டு கீழே
 விழுந்து, மண்ணிலே உருண்டோடிச்சு!

1. பிரபஞ்ச காயங்கள்

ஆண்டுக் கோயிலில்
இடையறாது தலைவர்களின்
திருவிழாக்கள்;
லட்சோப வட்ச மரதீபங்கள்
ஏற்றியும்,
தேய்ப்பிறைக் காடுகளில்
விளக்கணைக்கும் சாலைகள்;
பசித்த பணத்தொப்பைக்காக
ஏரி தின்னும் கட்டிட வாய்கள்
நாவறண்டு தவிக்கும்
தண்ணீர்க் குழாய்கள்;
பைஞ்சதைக் கூட்டத்தில்
தொலைந்து போன நீர்த்தடத்தை
மழையின் ஒரு பாதையில் தேடும்
கடல்கள்;
ஓசோவ் கடிகாரத்தில்
மணற் தாவரங்கள் வடிய வடிய
புகை வழியே நிரம்புகிறது.
கூரியன்
உள் வாங்கிக் கொள்ளுமோ
பூமியை?

2. ஊடகம்

அவையெது? ஆட்சி எது? என்று
அளவெடுத்து வருபவை;
அந்தந்த நேரத்து உச்ச
விலங்குகளுக்கு
ஆடுகளம் ஆகி விட்டவை;
சாமானியன் திசைகளைத்
தன்னலம் பூசியழித்த
திகைகாட்டிகள்;
வேரைப் பற்றிக் கொண்டு வரப்
புறப்பட்டு
புழுதி கிளப்பிப் பூமி மறைக்கும்
யுக்திக் கசடுகள்;
விளம்பரத் தோட்டத்தில்
விளைந்துதிர்ந்த அரளி விதைகள்;
நேற்றுத் திருடனை
நானை தலைவனாக்கும்
நடப்புக் கைகாரர்கள்;
கடலாக இருந்தது
தூண்டிலாகச் சுருங்கிய கோலம்
கால வழுவன்றி வேறன்ன?

3. இதெல்லாம் எதற்கு

உனது
உலர் தேக்கு இலை நிறச்
சரும நுதலில்
முள்முருங்கை பூத்தாற் போற்
கசியுங் குருதிக் காயத்தை,
கொதி பாணையில்
சோற்றுப்பருக்கைப் பதம் பார்க்கத்
தயங்கி மீளும்
பக்குவமற்ற என் கரமருகே
சிரந் தாழ்த்திக் காண்பித்தவாறே
“இதெல்லாம் எதற்காக?” வெனக்
கேட்கிறாயே!
இக்கேள்வியை...
முற்றத்து மழை தேங்கி
முழு நடையோடி,
நிலைப்படித் தடை சுணங்கி
கதவோரல் சாரல் தெளித்தாற் போல்,
முதல் நாள் நோய் விடுப்போடும்
மறுநாளைய தாமத்தோடும்
ஒலி செய் என் காலடித் தடங்கள்
வந்த வழியே யுன்
விழி முந்தக் கால்கள் பின்னேற
நீ சிந்திவிட்ட பெருமூச்சைக்
கேட்டுச் சொல்
அப்படியென்ன நமக்குள்.

வி.லட்சுமி கவிதைகள்

நாடகத்துள் நாடகம்

க.பத்திநாதன்

எது நாடகம் என்றால் எல்லாம் நாடகம் எங்கும் நாடகம் என்னும் தோற்றப்பாட்டையும், தற்பொலிவையும் கொண்டு வியாபித்துள்ளன நாடகக் கலையும் அதனுள் துணை நிற்பவையும். ஒரு பிரதேசத்தின் பண்பாட்டினையும், மரபு ரீதியான அம்சங்களையும் எடுத்துக்காட்டும் உயிருள்ள பொருட்களினால் உயிருள்ள பொருட்களையும், உயிரற்ற பொருட்களினையும் கொண்டு உயிருள்ள பொருட்களிற்காய் செய்து காட்டப்படுகின்ற உயிருள்ள கலையாட்டமாக நாடகக்கலையைப் பொதுவாகக் கொள்ளலாம். நாடகம் தவிர்ந்த இசை, நடனம் போன்ற ஏனைய நிகழ்த்துக்கலைகள் யாவும் அதிகபட்சமாக தனித்தியங்கும் தன்மை கொண்டவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் நாடகமானது பிற கலைத்துணைகள் கொண்டே இயங்கும் தன்மையுடையது எனலாம். இது ஒரு பக்கம் வலுவான தன்மையாகக் காணப்பட்டாலும் மறுபக்கம் தனித்தியங்க முடியாத வலுவற்ற தன்மையினைக் காட்டுவதாகவும் எண்ணத்தோன்றுகின்றது. மனித நாகரிகத்துடனேயே நாடகம் சார் பார்வையை எம்மால் செலுத்த முடிகின்றது எனில் ஏன் மனிதரல்லாத உயிரினங்களிடையேயும் நாடகப் போக்கை எம்மால் பார்க்க முடியவில்லை? “போலப் பண்ணல்”, “பார்த்துச் செய்தல்”, “செய்து காட்டல்” போன்ற வினைகளினால் நாடகக்கலை சாத்தியமாயுள்ள போது இவ்வாறான உயிரினங்களும் இவற்றை எல்லாம் பண்ணித்தானே பரிணாம வளர்ச்சியை

எய்தியுள்ளன. அதை மறுக்க முனைந்தால் அங்கு காணப்பட்டது என்ன? அவைகளில் காணப்பட்டது என்ன?

தொடர்பாடல் விரிவு பெற்ற உயிரினங்களுள் கோடுகளின் மூலம் தமது வாயொலிகளுக்கு தூல வடிவம் கொடுத்து தமது தொடர்பாடல் பாங்கினையும், தமது தேவை விடயங்களையும் மனித கூட்டம் ஆவணப் படுத்தியுள்ளனர் எனலாம். உலகமானது அனைத்து உயிரினங்களினதும் குடும்பமாயினும் மனிதர் மட்டுந்தான் அதனுச்சம் என்ற எண்ணம் தவிர்க்க இயலாது மனிதரிடையே நிலைத்தவொன்று. இதுபோன்ற காரணங்களும் மனிதரல்லாத ஏனைய விடயங்களில் நாடகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் போனதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கலாம். நாடகத்துள் நவீனம் என்ற கருத்தாடல்கள் புகுந்த பின்னர் மனிதரல்லாத உயிரினங்கள் பற்றிய அரங்காடல்கள் தோன்றியிருப்பினும் அவற்றை ஆட்கொள்வதும், ஆடுவதுமாக மனிதர்களே காணப்படுகின்றனர். இது இருக்கட்டும். மனித நாகரிகத்துள் நாடகக்கலையானது புகுந்த விதம், செய்த மாற்றம், கண்ட பரிணாமம் பற்றி பரிமாண ரீதியான பல தகவல்கள் திரட்டுக்களாய் எம்முன் கிடக்கின்றன. அவை எம்மொழியில் மட்டுமல்லாது பிற மொழிகளிலும் ஏராளம். இருப்பினும் அது வளர்ந்த விதங்கள், அது பற்றி நாம் பார்த்த, படித்த, பார்க்கின்ற விடயங்களை ஒரு பயில் நிலை நோக்கில் பார்க்கலாம் என்று பார்க்கின்றேன்.

நாடகத்தின் தோற்ற வரலாறு எனும் போது

பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரையிலும் ஏன் நமது வீட்டை, ரோட்டை, நாட்டை விட்டுத்தள்ளி அயல் வீட்டை, அயல் ரோட்டை, அயல் நாட்டை முதலில் பார்க்கவும் படிக்கவும் நாட்டம் கொள்கின்றோம்? பார்க்கின்றோம்?, படிக்கின்றோம்? (படிக்க வைக்கின்றோம்?) நாடக இலக்கியம், நாடகக்கலைஞர்கள், நாடகக்கலைசார் வளர்ச்சிகளின் போக்கு எனும் போதும் ஏன் அவ்வாறான படிமுறைகளையே தொடர்ந்து பின்பற்றுகின்றோம்?. என்னதான் மாற்றம் காணும் நாகரிகக் கலப்புலகுடன் நாம் பயில் நடை போடத்தான் வேண்டுமென்றாலும் எமது வீடு, சுற்றம், சுற்றத்தார் பற்றிய தேவையினையும், தெளிவையும் முதலில் பெற வேண்டிய தேவையும், கடப்பாடும், கட்டாயமும் உண்டல்லவா. அப்படியிருக்க ஏன் நாடகக் கலை சார்ந்த விடயங்களில் மட்டும் அயல் வீட்டில் இரவல் எடுத்து விட்டே எமது வீட்டிற்குள் வருகின்றோம்? இதற்கான தெளிவினை எவரும் தெளிவு படுத்தியதாக படவில்லை.

நாடகம், நாடகாற்றுகை, நாடக இலக்கியம் போன்ற பதங்களுக்கு அவற்றின் கருத்தியல், நிகழ்த்து வடிவம், மொழி வடிவம் ஆகிய ரீதியில் நோக்கின் வேறுபாடுகளை எம்மால் உணர முடியும். இவற்றுள் நாடக இலக்கியங்களைப் பார்த்தால், எல்லா எழுத்துருக்களும் நாடக இலக்கியங்களா? அல்லது நாடக இலக்கியங்கள் எல்லாம் எழுத்துரு ஆகாதா? என்று பார்த்தால் ஆகாது என்கின்றன அது தொடர்பான விளக்கத் தெளிவுரைகளும், அவை அமைக்கப்படுகின்ற கட்டமைப்பியலும்.. இங்கு நாடக இலக்கியங்கள் என்னும் போது தமிழ் நாடக இலக்கியங்களை உலக நாடக இலக்கியங்களுக்கு ஈடாகவும், தமிழ் நாடக இலக்கியங்களுக்கான தனித்துவமான தன்மையிலும் ஏன் எடுத்து நோக்க முடியவில்லை?. அவ்வாறு சிலதைத் தட்டிப்பார்த்தால் அவற்றை விடுத்து சாகுந்தலம் முதலான வடமொழி நாடக இலக்கியங்களிலேயே நாட்டமும், முன்னுரிமையும் கொடுப்பது எதற்காக?. உலகத்தரமானதுதான் காலம் கடந்தும் வாழும், எக்கால பொருத்தப்பாட்டோடும் காணப்படும் என்ற சிந்தனையோட்டம் எல்லாத்துறைகளிலும் விரவியுள்ளது போல் அது நாடகத்துறையையும் விட்டு வைக்கவில்லை. இருந்தும் அவ்வாறான தன்மைகளையுடைய நாடக இலக்கியங்களை ஏன் தமிழ் நாடகப் பரப்பில் பார்க்க முடியவில்லை?. உலகத்தரம் எனும் சொல்லை எதை வைத்து கணிக்கின்றனர்?, அவ்வாறு அது கணிக்கப்பட்டால் கணித்தவர்களின் புரிதலில் மட்டுந்தானே அது சார்ந்த நிறைபொருள் தங்கியிருக்கும். அப்படியாயின் நாடகத்தை நாடகமாக (வாழ்வாக) கண்டு சவைப்போரின் மனப்புரிதலின் பெயர் என்ன?. குறிப்பிட்ட ஒரு குழாத்தினரால் மட்டும் ஒரு நாடகப்படைப்பு காத்திரமானது என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால் அதுதான் சிறப்பானதும், உலகத்தரம் வாய்ந்ததும் எனக்கொள்வதும்: ஏற்பதும் எத்துணை தூரம் இருக்கக்கூட சமநிலை கொண்டதாக இருக்க முடியும்?.

ஒரு மொழியோ அல்லது ஒரு படைப்போ அபரிமிதமான வளர்ச்சி ஒன்றைக்காண வேண்டுமாயின் அது பிற படைப்புக்களுடன் அவற்றின் மரபு, பண்பாடு ரீதியில் தனது மரபு, பண்பாடு என்பவற்றிற்கு சேதமில்லாமல் மாற்றமடைவது ஏற்புடையதே. ஆனால் இன்றைய தமிழ் நாடகப்படைப்புக்கள் பல அவ்வாறான தன்மைகளை இழந்துள்ளனவா? என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. உதாரணமாக நிகழ்காலத் தலைமுறையில் வாழும் ஒரு நபர் தனக்கு மூன்று, நான்கு தலைமுறைகளுக்கு முந்தய தனது மூதாதையினரை நகல் ஒன்றில் பார்க்க விரும்பினால் அதற்கிணங்கினாலும் இன்றைய காலம் நாகரிகமயமானது என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்களது முழுத்தோற்றத்தில் முகத்தை மட்டும் நகல் செய்து கொண்டு உடலமைப்பை இன்றைய காலத்திற்கேற்ற நாகரிகவுடையில் வடிவமைத்துக் காட்டுவது சரியா? அல்லது அதைத்தான் பார்ப்பவர் விரும்புவாரா?. தினமும் சோறு சுவைக்க அலுப்பாக இருக்க அதில் ஏதாவது புதுமையாகப் பண்ணலாம் என்றெண்ணி வறுத்த சோறு செய்து விட, அதையறியாமல் புதிதாக சுவைக்க வந்தவருக்கு இதுதான் எமது பண்பாட்டு ரீதியான சோற்றுணவு என்று சொல்லி சுவைக்க வைத்தல் மாபாதகம் அல்லவா? இவ்வாறான ஏமாற்று வேலைகளைப் பண்ணிய பல தமிழ் நாடக வடிவங்கள் தோன்றியுள்ளதையும் காணக் கண்தவறவில்லை.

நாடகம் சார்ந்து எழுதுபவர்களும், கதைப்பவர்களும் நாடகத்தை வளர்க்கும் நோக்கிலோ அல்லது பிற தேவைக்கோ நாடகக்கலையை பிற கலைகளுடன் ஒப்பீடு செய்வதும், ஏனைய விடயவினைகளில் நாடக அம்சங்களைப் பார்ப்பதுமாக எழுதியுள்ளனர்: கதைத்துள்ளனர். இதில் சடங்கு எனும் வினையை அன்று தொட்டு இன்று வரையும் பார்க்கும் பண்புண்டு. அவரவர் பார்வைக்கும் எதுவும் எவ்வாறாகவும் தோன்றலாம். அது அவரவர் சுயம். அதை பொதுமையாக ஏற்க பண்ணுதல் என்பது எவ்வகையில் பொருந்தும் என்பதுதான் தெரியவில்லை. சடங்கென்பது பூமி வாழனைத்து மனிதர்களிடையேயும் அவர்களால் செய்து கொள்ளப்பட்ட வகைப்பிரிவுகளிற்கேற்ப பக்தி நோக்கோடு இறை என்ற நம்பிக்கையுடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற மனித மன அதிர்வுகளின் நேரடிச் சங்கம நிகழ்வு. அதில் நாடக அம்சம் இவ்வாறுண்டு: இவ்வாறுருக்கலாம் எனக்கூறி நாடகமும் அதனடியாகவே தோன்றியுள்ளது என்ற எண்ணப்பாட்டையும் உண்டு பண்ணி அதையேற்கவும் செய்துள்ளன பலரது எழுத்துக்கள்: கருத்துக்கள் நாடகமொன்றை நாடகமாக (வாழ்வாக) பார்ப்பவர்களுக்கும், சடங்கொன்றை சடங்காக (வாழ்வாக) பார்ப்பவர்களுக்கும் தெரியும் அவைகளின் திரிபும்: வேற்றுமையும்: சுவையும்: பலமும். இவ்வாறான நிலைமைகள் தமிழ் நாடகத்திலும் பெருங்குறையென்றே எண்ணத்தோணுகின்றது.

இவற்றை எல்லாம் வடிகட்டி அகற்றாதவிடத்து தமிழ் நாடகக்கலையினை சாதாரண மனித மூளைக்கும், சிந்தனைக்கும் அப்பால் கொண்டு செல்வதும், நற்றிற புதுமை காண்பதும் எங்ஙனம்?..

நான்கு நாட்களாக விடாது கொட்டித் தீர்த்த அடை மழை இன்று தான் கொஞ்சம் ஓய்ந்திருந்தது.

கிழக்கு வானம் வெளுத்திருந்தது. சூரிய உதயத்திற்கான அறிகுறிகளுக்கு கட்டியம் கூறுவதாக அமைந்த அந்தக் காட்சி அந்த முகாமில் தங்கியிருந்த மக்களின் மனங்களை மகிழ்ச்சி கொள்ள வைத்தது.

வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்டு இடைத்தங்கல் முகாமில் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ள மக்கள் ஓரளவு நின்மதிப் பெருமூச்சு விட்டனர். தொடர்ந்து பெய்த அடை மழையினாலும், காற்றினாலும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க முடியாத நிலை.

உறவுகள் எப்படி இருக்கின்றார்கள் எங்கிருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாது தவித்தனர். குடும்ப உறுப்பினர்கள் கூட சேர்ந்து ஒரே இடத்தில் தங்கியிருக்காமையால் தவிப்பும், துயரமுமே எல்லோருடைய மனங்களிலும் மண்டிக் கிடந்தன.

ஆலிங்க நாடன் குளத்திலிருந்து மன்னம்பாடி, தாளையூர், சேனாமேடு, கருந்தூர் பட்டி, சிலாவத்தூர் ஆகிய கிராமங்களும் அதற்கண்மித்தாக உள்ள கிராமங்களும் பாசன வசதி பெற்றமையால் நெற்பயிற்செய்கையில் கிராமவாசிகள் ஈடுபட்டனர்.

வயல்களெல்லாம் பச்சைப்பசேலென்று காட்சியளிக்கும் விவசாயத்தை பிரதான தொழிலாகக் கொண்ட மக்களே அந்தக் கிராமங்களில் வாழ்ந்தனர்.

மழை பெய்வது அதிகரித்தால் குளம் நிரம்பி விடும், அணை கட்டப்பட்டு நீரைத் தேக்கினாலும் உடைப்பெடுக்கும் ஆபத்தும் இருந்தது. கிராமங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக வான் கதவுகள் திறக்கப்படும் அவ்வாறு திறந்து விடும் போது பெருக்கெடுத்த தோடும் நீரால் பாதிக்கப்படும் கிராமங்கள் அதிகமாக இருந்தன.

மழை தொடர்ந்து பெய்தமையால் வயல்களெல்லாம் வெள்ளக்காடாக மாறியிருந்தது. ஆலிங்க நாடன் குளத்திலிருந்து நீர் உடைப்பெடுக்கும் அபாயம் இருந்ததால் வான் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. திடீரென கிராமங்களுக்குள் நீர் புகுந்ததால் மக்கள் செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

நேரம் மாலை நான்கு மணியிருக்கும் தனலட்சுமி தான் சமையல் வேலை செய்யும் நல்லை நாதன் வீட்டிற்குச் செல்ல ஆயத்தமானாள்.

தொடர் மழை காரணமாக அவர்களது வீட்டிற்கு வேலைக்குச் செல்லவும் முடியவில்லை. வெள்ள நீர் சூழ்ந்துள்ளமையால் அவர்களது வீட்டிற்கு வேலைக்குப் போவது இலகுவான காரியமல்ல எனத் தெரிந்தும் அங்கே செல்வதைத் தவிர வேறுமார்க்கம் தெரியவில்லை.

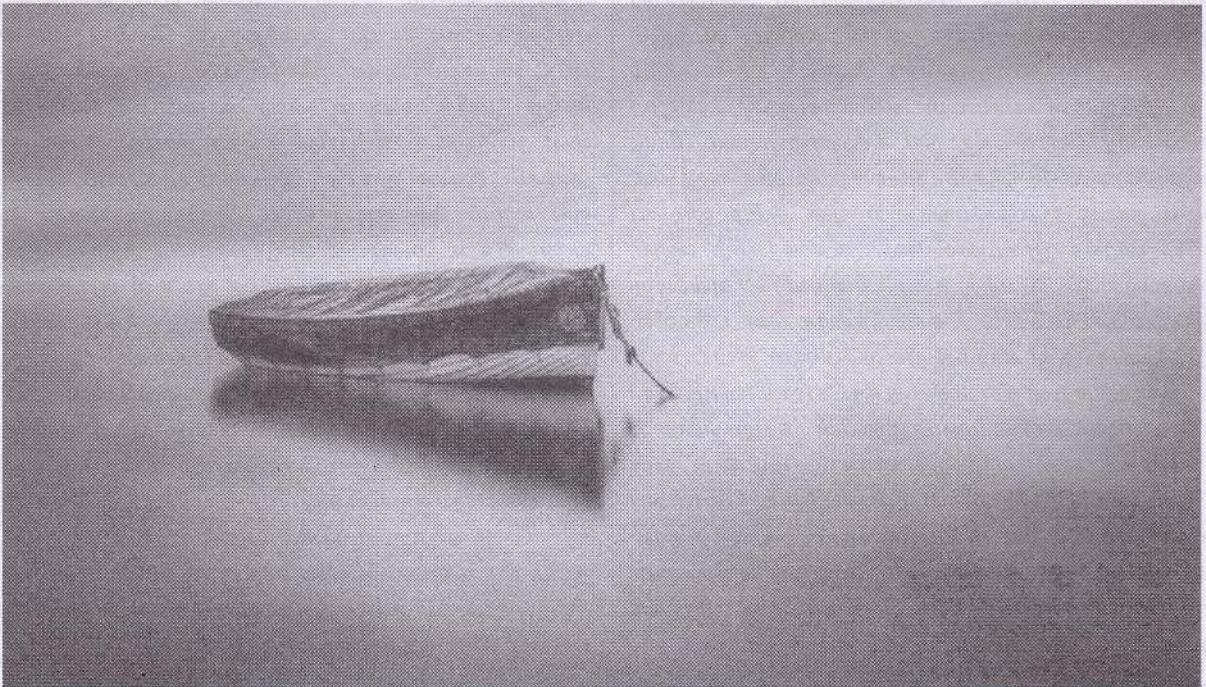
புது வருடம் பிறப்பதற்கு இன்னும் ஒரு வாரமேயிருக்கிறது. அதற்கு மறு நாள் பாடசாலை ஆரம்பம். மகள் வெண்ணிலாவிற்கு சப்பாத்து, புத்தக பாக், கொப்பி, பேனா எல்லாம் வாங்க வேண்டும் அதற்கு எப்படியும் ஆயிரம் ரூபாவிற்கு மேல் தேவைப்படும். வீட்டுக்கார அம்மாவிடம் கேட்டிருந்த தனலட்சுமி அந்தப் பணத்தை வாங்கி வரவே அவசரமாகச் சென்றிருந்தாள்.

தனலட்சுமியின் கணவன் சூரியகுமார் காணாமல் போய் பத்து ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டன. அவன் விரும்பி ஏற்ற தனத்தை கண்ணிற்குள் வைத்துப் பாதுகாத்த அன்பானவன் வேலைக்கு என்று சென்று வீடு திரும்பவில்லை. இராணுவ முகாம்கள், பொலிஸ் நிலையங்கள் என்று அலைந்தது தான் மிச்சம்.

அரசியல் வாதிகளைச் சந்தித்து அவன்

துடுப்பிழந்த படகுகள்

இராஜினி தேவி சிவலிங்கம்

எங்கிருக்கின்றான் என்பதை அறிய எடுத்த முயற்சியும் பயனளிக்கவில்லை. அவன் காணாமல் போன சந்தர்ப்பத்தில் அவன் எட்டு மாதக் கர்ப்பிணி. ஆதரவற்ற நிலையில் அவன் பட்ட துன்பங்கள் கொஞ்சமல்ல.

சூரியகுமார் தனலட்சுமியை திருமணம் செய்வதை அவன் தாய் விசாலாட்சி விரும்பவில்லை. “சூரி அந்தப்பிள்ளைக்கு தாய் தகப்பனும் இல்லை. சொத்துப்பத்தென்று ஒன்றுமில்லை. நீ இருக்கிற கால மெல்லாம் கஷ்டப்பட்டுப்போறியே. ஒரு வசதியான இடத்தில் செய்தால் பின்னுக்கு கஷ்டப்படத் தேவையில்லை...” தாயின் சொல்லுக்குச் செவிசாய்க்காத சூரி தனலட்சுமியை திருமணம் செய்து கொண்டான்.

மகனுடன் தொடர்பைத் துண்டித்த விசாலாட்சி வைராக்கியத்துடன் தனித்து தன் வீட்டிலேயே இருந்து விட்டாள். சூரி காணாமல் போனதும் மருமகளுடன் வந்து ஓட்டிக் கொண்டவன் சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தன் மகன் காணாமல் போனதற்கு தனமே காரணம் என்று கூறி அவளைக் குத்திக் காட்டுவது வழமையாகிவிட்டது.

கணவனின் பிரிவு, மாமியின் ஓயாத வசை ஆகிய துன்பங்களுக்கு மத்தியில் அவளது மனதுக்கு இன்பத்தையும் ஆறுதலையும் தந்த விடயம் வெண்ணிலா பிறந்ததுதான். அவளை கஷ்டம் தெரியாமல் வளர்த்து நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வர வேண்டும் என்பதே அவளது இலட்சியமாக இருந்தது.

தனம் துன்பப்படும் போதெல்லாம் அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தவள் அவளது நண்பி கோதை தான். சூரி காணாமல் போன நாள் தொடக்கம் இன்று வரை தனத்திற்கு உற்ற நண்பியாக நல்ல துணையாக இரப்பவள் கோதைதான்.

தனம் தன் துன்பங்களை கோதையிடம் பகிர்ந்து கொள்வான். மாமியார் செய்யும் கொடுமைகளையும் கோதையிடம் கூறியதோடு வெண்ணிலாவை நன்றாகப் படிபித்து உயர் நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற தன் இலட்சியத்தையும் கூறியிருந்தாள். வெண்ணிலாவை பாடசாலைக்கு அனுப்புவதற்கு தான் சமையல் வேலை செய்யும் வீட்டுக்கார அம்மா விடம் பணம் கேட்ட விடயத்தையும் கூறி அதை வீட்டிற்கு தெரிவிக்காமையும் கூறியிருந்தாள் முதலாளி வீட்டிற்கு புறப்பட்ட தனத்திடம் “தனம் நல்ல மழை பெய்யுது அதோட குளத்தினர் பாலத்தின் வான் கதவு திறந்து விட்டால் தண்ணீர் கிராமத்துக்க வந்திடும். நீ போற இடத்திலும் தண்ணீர் வந்தால் இங்க வீட்டுக்கு வரமுடியாமல் பொயிடும்...”

“கோதை... அப்படி ஒரு ஆபத்தும் வராது நான் அம்மா தாறதெண்டு சொன்ன காசை அவ வாங்கிக் கொண்டு உடனே வந்திடுவன். அவ ஆயிரம் ரூபா தாறனெண்டு சொன்னவ அதை வாங்கிக் கொண்டு வந்தால் தான் வெண்ணிலாவை பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பலாம்..” கூறியவள் தலையில் சேலைத்தலைப்பை போட்ட வண்ணம் விரைந்தாள்.

மழை விடாது பெய்து கொண்டிருந்தது. திடீரென வந்த வெள்ளத்தால் கிராமத்து மக்கள் செய்தவறியாது திகைத்தனர். கையில் அகப்பட்ட பொருட்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வெண்ணிலாவையும் விசாலாட்சியையும் அழைத்துக்

கொண்டு இடைத்தங்கல் முகாமிற்குச் சென்றாள். கோதை இடைத்தங்கல் முகாமிற்குச் சென்றாள் கோதை.

“அன்றி... அம்மா ஏன் இன்னும் வரேல்ல நாங்கள் இந்த முகாமில் இருக்கிறது. அம்மாவுக்குத் தெரியுமா? அன்றி... எனக்குப் பயமா இருக்கு... அம்மா வீட்டுக்கு வரேலாமல் வெள்ளத்தில மாட்டிவிட்டா வோ தெரியேல...” பதட்ட மாக கூறிய வெண்ணிலாவைத் தேற்ற முடியாது தடுமாறினாள் கோதை”

“உன்ரை அம்மா எங்க போய் நிக்கிறாவோ ஆருக்குத் தெரியும். தன்ரை விருப்பப்படிதான் அது நடக்கும். நினைச்ச உடன வெளிக்கிட்டுத் திரியிறது. தானே வேலை. மழை பெய்யுதெண்டு தெரிஞ்ச பிறகும் வேணுமெண்டுபோன மாதிரி போனவ தானே கொஞ்ச மெண்டாலும் பயமேயில்லை...” முணு முணுத்தாள் விசாலாட்சி.

“கோதையக்கா... வெள்ளத்தில மூழ்கின நாலு உடல்களைக் கொண்டு வந்திருக்கினமாம். எல்லோரும் பார்க்கப் போகினம் வாருங்கோ அக்கா போய் பாப்பம்...”

அந்த இடைத்தங்கல் முகாமில் அவர்களுடன் தங்கியிருக்கும் வசந்தியின் குரல் கேட்டு ஓடி வந்தாள் கோதை.

“அன்றி...நானும் வாறன்...” அடம் பிடித்த வெண்ணிலாவையும் தடுத்து விசாலாட்சியிடம் அவளை ஒப்படைத்து விட்டு விரைந்தாள் கோதை.

மக்கள் குழுமியிருந்த இடத்தை அண்மித்த போது உயிரற்ற சடலங்களைக் கண்டு உறவுகள் கதறி அழுவது கேட்டது. அங்கே கூடி நின்றவர்கள் இரண்டு ஆண்களின் சடலங்களும் இரண்டு பெண்களின் சடலங்களும் இருப்பதாகக் கூறினர். வெள்ளைத் துணியினால் மூடப்பட்டிருந்த சடலங்களுக்கு அருகில் சென்ற கோதை நெஞ்சம் பட படக்க அந்த வெள்ளைத் துணியை விலக்கி அந்தப் பெண்களின் சடலத்தைப்பார்த்தாள்.

அடுத்த கணம் “ஐயோ... தனம் உனக்கா இந்தக் கதி வெண்ணிலாவினர் முகத்தில நான் எப்படி முழிக் கிறது. எனக்குத் தெரியேலையே தனம்...” என்று கதறிய கோதை “வசந்தி என்ற சூட்கேசைத் திறந்து ஒரு சேலையையும் எடுத்துக் கொண்டு தனத்தினர் மாமியிடமும் விசயத்தைச் சொல்லி வெண்ணிலாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வா.. தனத்தினரை ஈரச்சீலையும் மாத்த வேணும்”

சேலை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பிய வசந்தியுடன் “ஐயோ... தனம் எங்களை விட்டிட்டு போட்டியே...” எனக்கதறியவளாக விசாலாட்சியும் ஐயோ... அம்மா என்னை அநாதையாய் விட்டிட்டு போட்டிங்களே நான் இனி யாரை அம்மா எண்டு கூப்பிடுறது...” கதறி அழும் வெண்ணிலாவை ஆறுதல் கூற முடியாது அணைத்த கோதை அவளது தலையை வருடி “நான் இருக்கிறன்டா உனக்கு...” என்று கூறியவள் தனத்தின் உடம்பிற்கு அருகில் சென்றாள்.

தனத்தின் உடலில் இருந்த ஈரப் புடைவையைக் களைந்தவள் முந்தானையில் சொருகப்பட்டிருந்த முடிச்சில் ஆயிரம் ரூபா தானைகண்டு “ஐயோ.... தனம் வெண்ணிலாவிற்சாக காச வாங்கப் போய் தானே உன்ரை உயிரைவிட்டனி...” அவளின் கதறலை கேட்ட வெண்ணிலாவும் விசாலாட்சியும் கதறி அழுத சத்தம் விண்ணை அதிர வைத்தது.

நினைவுகளில் படரும் ராஜ தர்மராஜா

இடதுசாரிஸம் மறக்கப்பட்ட காலத்தில் அதை இலக்கியத்தினூடாக பார்க்க வெளிவந்தவர்களில் ராஜ தர்மராஜா மிக முக்கியமானவர். திருகோணமலை, இளைஞர்களின் வாலிப பருவ வாழ்க்கைகள், வெறும் சினிமாவுடனும், கப்பல் கம்பனிகளின் தொழில் வாய்ப்புக்களுடனும் கரைந்திருந்தது ஒரு புறம். வெறும் தமிழ் புறநிலை உணர்வுகளும் சமஷ்டி, தமிழரசு என்ற யதார்த்த மற்ற கனவுகளுடன் இளைஞர்கள் அரசியல் பேசிய 70 களில் புதிய சிந்தனையுடனும் 'இடதுசாரிஸ? மாக்ஸிய, தத்துவங்களுடனும் வாழ்ந்த ஒரு புதிய தலைமுறையாக தர்மராஜா பார்க்கப்படுகிறான்.

தர்மராஜாவின், குடும்பம் நட்பு வட்டம், சமூக வட்டம் என்பன, வேறு வேறு கோணங்களாக இருந்த காலத்தில் அவனின் இலக்கிய நுழைவு இடம் பெற்றது.

திருகோணமலை, இந்த துக் கல்லூரியில் அவர் கல்வி கற்ற காலம் 1968, 1969 களில் பாடசாலைக்குள் இருந்த நண்பர்கள் குறிப்பாக சங்கரலிங்கம் செல்லத்துரை, திருமலை நவம்,

சத்தியமூர்த்தி என்பவர்களுடனான உறவாடல்கள், வெளியே செம்பியன் செல்வன், தருமு சிவராமு ஆகியோருடனான கதைப்புக்கள் தர்மராஜாவுக்கு இலக்கிய நாட்டத்துக்கான முனைப்பை ஊட்டியது. காளி கோவிலுக்கு அருகிலுள்ள அந்த சின்னவீட்டில் தருமு சிவராமு தனிமையில் குடியிருந்த காலத்தில் அடிக்கடி அவரைச் சந்தித்து உரையாடுவதும் தர்க்கிப்பதும் நூல்களைப் பெற்று வாசிப்பதும் இலக்கிய உந்துதலுக்கான அடியிடுகையாக மாறியது. இது போலவே கஸ்கிஷன் வீதியில் இருந்த செம்பியன் செல்வனுடனான நட்பியம், அவனுக்கு மேலும் மேலும் நூல்கள் மீதான வாசிப்பை தூண்டியது. (அப்போழுது ராஜகோபலென்று பெயர் கொண்ட ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் செம்பியன் செல்வன் திருகோணமலை புனித தசையப்பர் கல்லூரியில் பட்டதாரி ஆசிரியராகக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.)

1970 ஆம் ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்து இலக்கிய குழாம் அதிகரித்துக் கொள்கிறது. அந்த குழாத்தின் முயற்சியினால் முன்னோடிகள் எனும் கலை இலக்கிய விமர்சகர் குழு அமைக்கப்பட்டது. அதில் நல்லை அழித்தன், கி.பவானந்தன், திருமலை நவம், புஸ்பா கோமஸ், இ.விக்னேஸ்வரமூர்த்தி, ஆசீர்வாதம், மு.ராஜ்கபூர், தங்க சச்சியானந்தம், அவல்தோட்டம் சிவலிங்கம் வினசன், வெலிங்டன் என்ற ஒரு பெரிய நட்பு வட்டமாக விரிந்து கொண்டதுடன் மாக்ஸிய சிந்தனைகள் பற்றிய தேடல்கள், வாசிப்புகள் கலந்துரையாடல்கள் அதிகமாக இடம்பெற்ற வேளைகளிலெல்லாம் தர்மராஜா தீவிரமாக பங்கெடுத்துக் கொண்டார்.

திருகோணமலை அப்போதைய அரசியல் தளம் ஒரு பக்கம் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. அது தமிழரசுக் கட்சிக்கான பக்கம் சார்ந்ததாக இருந்த நிலையில் மாக்ஸிய லெனினிஷ், அதிலும் குறிப்பாக சீனச்சார்பு, சிந்தனைகளை உள்வாங்குகின்ற, ஆதரிக்கின்ற இளைஞர் கூட்டத்தில் ஒருவராக நண்பன் தர்மராஜாவும் நாங்களும் தீவிரமாக செயற்பட்ட காலம்து. ந.சண்முக

தாசன், கரவை கந்தசாமி போன்றோரின் தொடர்புகள் இறுக்கமான இடதுசாரிஸ்ரீப்பை எமக்கு தந்தது.

வாசிப்பு, கலந்துரையாடல், விமர்சனம் என்பவற்றுக்கு அப்பால் மாக்ஸிய சிந்தனைகளுடன் எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை தூண்டியவர்களாக, செ.கணேசலிங்கம், கே.டானியல், ரகுநாதன், செ.யோகநாதன் படைப்புகள் தூண்டி நின்றன. இக்காலத்தில் வெளிவந்த செ.கணேசலிங்கத்தின் குமரன் சஞ்சிகையில் தர்மராஜா தனது சிந்தனையின் ஊற்றுப்பட்ட ஒரு சில கவிதைகளையும் எழுதியிருந்தார்.

நெஞ்சில் அனல் காற்று

எம்நெஞ்ச வேதனைகள்

புயலாக எழுகிறது.

சட்டங்கள் போட்டுமென்ன

செய்திகளை திரித்துமென்ன

பத்திரிகையைத் தடுத்தாலும்

வானொலியில் கத்தினாலும்

எம்நெஞ்ச வேதனைகள்...

(குமரன்)

தர்மராஜா வாசிப்பு நேசனாக இருந்தார் என்பதைவிட, தன்னையொரு எழுத்தாளனாக, ஆக்கிக்கொள்ளும் துழ்நிலையில் தான் அவரது முதலாவது சிறுகதை. 'வீதி வழி ஒருத்தி போகின்றாள்' (வீரகேசரியில்) வெளிவந்தது. இந்த முதலாவது சிறுகதை இளமைத்தனத்தின் இதய ஈர்ப்பாக தனது மனதை வருடிய ஒருத்தியை வைத்து இவரால் படைக்கப்பட்டது.

பிரதான வீதியில் தாழ்ந்து நிலம் பார்க்கும் சிற்றோட்டு வீட்டு விறாந்தையில் இருந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் கடந்து செல்லும் அவள் ஒருத்தியின் செருப்பு சத்தமும் நடையும் அவருக்கு இக்கதையைப் படைப்பதற்கான அனுபவத்தை தந்தது.

வீரகேசரி, மல்லிகை, வெள்ளி, மித்திரன், கதம்பம், விடியல்-இந்தியா, அமிர்தகங்கை போன்ற ஈழத்து இந்திய சஞ்சிகைகளில் அவரின் எழுத்துப் பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளது. அவர் வருவாரா(1974), வரண்ட நெஞ்சங்கள்(1976), மனக்கோடுகள்(1979), எரிகிற வீட்டில் (1989), இப்படியும் ஒரு வாழ்க்கை(1984) ஆகிய சிறுகதைகள் அவரின் அனுபவ சமூக தரிசிப்புக்களாக வெளிவந்தவை.

மானிடம் என்பது(அமிர்தகங்கை 1985), அக்னி (அமிர்தகங்கை 1986), வாத்தியார் இல்லை(மல்லிகை 1971), நின்று விட்ட முகில்கள்(வெள்ளி 1972), கடவுள் ஊர்வலம் போகின்றார்(கதம்பம் 1972), ஒருவாலிபன் வேலை தேடுகிறான் (மல்லிகை 1973), அழகின் சிதைவு(மித்திரன் 1973) இவரது பிற சிறுகதைகளாகும்.

இச்சிறுகதைகள் எல்லாம் தான் தாலிகட்டிக் கொண்ட கொள்கைகள் வழியாக இந்த சமூகத்தையும் அதன் பிரச்சினைகளையும் மனதிலிருத்தி எழுதியவை. உதாரணமாக, கோணேஷர் ஊர்வலம் என்பது திருகோணமலை நகரில் வருடந்தோறும் இடம்பெற்று

வரும் பெருந்திருவிழா. இந்தக் காலத்தில் தெருவில் உலவி வரும் இளைஞர் யுவதிகளின் வாலிப உணர்வுகளை தனது பார்வையில் எழுதிய சிறுகதையாக கொள்ளலாம். தர்மராஜாவின் படைப்புகள் சுமார் 40 வருடங்களுக்குப் பிறகு கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் இவரின் சிறுகதைகளை வெளியிட்டுள்ளது.

யுத்த காலமும், அதன் பின்னைய காலமும் எங்களது கூட்டுக்கு உடைப்பை உண்டாக்கியது. சித்தமருத்துவத்துறையில் பட்டம் பெற்று, வைத்தியராக அவர் கிளிநொச்சிப்பகுதியில் கடமையாற்றிய காலத்திலும் வாசிப்பு துறையில் அவர் மிகுந்த பிடிமானம் கொண்டவராகவே, விளங்கினார். தனது பள்ளிக்காலம் முதல் இலக்கிய நூல்களை வாங்குவதிலும் வாசிப்பதிலும் அவர் காட்டிய ஆர்வம் அதிகமானது. பலருடன் அவருக்கிருந்த தொடர்பு நூலுக்கான தொடர்பையும் தேடலையும் உண்டாக்கிவைத்தது என்று கூறலாம்.

திருகோணமலை, மண்ணின் ஒரு அழுத்தமான அடையாளமாக விளங்கியவர் தர்மராஜா, அவரது பிற்காலம் புதிய தலைமுறையின் வருகை புதிய சாதனங்களின் உள் நுழைவு, என்பன அவரைப் போலவே எம்மையும் அந்நியப்படுத்தியுள்ளது. இருந்த போதிலும் தனது நெடும் சிந்தனைகளிலிருந்து தன்னை மாற்றிக் கொள்ளாத ஒரு மாக்ஸிய சிந்தனாவாதியாகவே அவர் தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்.

திருகோணமலை மாவட்டம் தொடர்பிலும் அரசியல் இலக்கியம் தொடர்பிலும் அவருக்குள் இருந்த கரிசனையும் கவனமும் மிக அதிகமானவை. அதிகம் எழுதாத அதிகம் அரசியல் பேசாதவராக இருந்தாலும் அவருக்குள் அடங்கிப் போயிருந்த தமிழ்த்தேசிய உணர்வை, மாக்ஸியத்தினூடாக பார்த்த ஒருவராக தருமராஜா வாழ்ந்திருக்கிறாரென்பது அவர் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்பில் முக்கியமானதொருபதிவாகும்.

அவருடைய எழுத்தாக்கங்களில் வெளிக் கொண்டு வரப்படாத ஒரு சில படைப்புக்களில் அவர் எழுதிய நாவல் முக்கியம் கொண்டது. 1973 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அவர் தனது தந்தையாருடன் பன்குளம் வயலுக்கு சென்று கிழமைக் கணக்காக நின்று வருவார். அந்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாக, அந்த நாவலை அவர் எழுதியிருந்தார். அதிகம் ரூபகமில்லாவிட்டாலும் ஏழை விவசாயக் குடும்பம் சுரண்டப்படுவதையும் அவர்களின் தீர்க்கப்படாத பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றி அவர் எழுதியிருந்தமை சிறிய ரூபகத்துக்கு கொண்டு வரப்படுகிறது. திருகோணமலை, எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் காணப்படும் பாரிய பிரச்சினை தமது ஆக்கங்களை அச்ச வடிவப்படுத்துவதில் காணப்பட்ட போதாமை. அந்த நிலை இராஜ.தர்மராஜாவின் படைப்புக்களுக்கும் ஏற்புடையது.

திருகோணமலை பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சியில் டாக்டர் தர்மராஜாவின் படைப்புக்கள் பார்வைகள் பங்களிப்புகள் அதே போல் அரசியல் ஈடுபாடுகளும் போக்குகளும் ஆவணவடிவப்படுத்துவதே அந்த ஆளுமைக்கு நாம் செய்யும் புண்ணியம்.

கூனல் விழுந்த கிழவர் ஒருவர் சங்கடத் தடிகளில் மேலிருந்து இரண்டு தடிகளைக் கவனமாகக் கழற்றி, மீதமிருந்த இரண்டு சங்கடத் தடிகளையும் இடதுகாலை எட்டி வைத்து கடந்த பின்னர், மீண்டும் கழற்றிய தடிகளை அதற்குரிய கம்பி வளையங்களில் நுழைத்துவிட்டு, மிக நிதானமாக மெது மெதுவாக கேள்விக்குறிபோல நடந்து வருகின்றார்.

முற்றத்தில் இவற்றினை எல்லாம் என்னைப் போலவே பார்த்த, சிவத்தான் கறுத்தான் ஆகிய நன்றியுள்ள ஜீவன்கள் இரண்டும் கண்டும் காணாதது போல கண்களை மூடிப் படுத்திருந்தன. எனக்கு ஒரே அதிசயம் இவ்வளவும் நடப்பதற்கு முன்பே இரண்டும் போட்டி போட்டு வந்தவரை ஒருகை பார்த்திருக்கும் ஆனால் இன்றைக்கு என்ன நடந்தது உசம்பாமல் கிடக்கின்றன.

அந்தக் கிழவர் சங்கடத்தைத் தாண்டி முற்றத் திற்கு முன்னால் நின்ற வேப்பமரத்தின் நிழலில் நின்று, மூச்சுவாங்குவது எனக்குத் துல்லியமாகத் தெரிகின்றது.

வினாக்குறிபோல வளைந்த தோற்றம். நீண்ட மூக்கு, குழிவிழுந்த கண்கள், நீளமான முகம், பாதி நரைத்த முடிகள் கட்டையாக வெட்டப்பட்டிருந்தது, சவரம் செய்யாமல் நரைத்து வளர்ந்த தாடியும் மீசையும், மேற்சட்டை இல்லாமல் வெள்ளைச் சரம் கறுப்பு வெலிற்றினால் இடுப்பில் இறுகக் கட்டப்பட்டிருந்தது, விலா எலும்புகள் எத்தனை இருக்கிறதென எண்ணக் கூடியதாக எலும்பும் தோலும் மீதமாக இருந்தன. தடுமாறி விழாதிருக்க ஒரு ஊன்றுகோல் ஆதாரமாக

பிடித்திருந்தார்.

நான் இவ்வளவு நுணுக்கமாகவும் அமைதியாகவும் நீண்டநேரம் எதனைப் பார்க்கின்றேன் என்னும் ஆவலில், குசினிக்குள் இருந்து என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா முற்றத்துக்கு வருகின்றார். அம்மா அந்தக்கிழவரைப் பார்க்கின்றார்.

“எட கூனா கானாவோ! என்ன கோலமடா இது! ஏன் நிச்சிராயம்? வீட்டுக்குள்ள வா!... இந்த வாங்கில இரு!”

ஆச்சரியத்துடன் வரவேற்கின்றார். உண்மையாகவே என்னால் அடையாளம் காணமுடியவில்லை. என்ன மாற்றம். ஆனால் மிகத்தூரத்திலேயே நாய்கள் இரண்டும் இனம்கண்டமை எனக்கு மேலும் வியப்பினை ஏற்படுத்தியது. அவை என்றும் எந்த நிலைமையிலும் தளம்பலில்லாதவை என்பதை நிரூபித்து விட்டன.

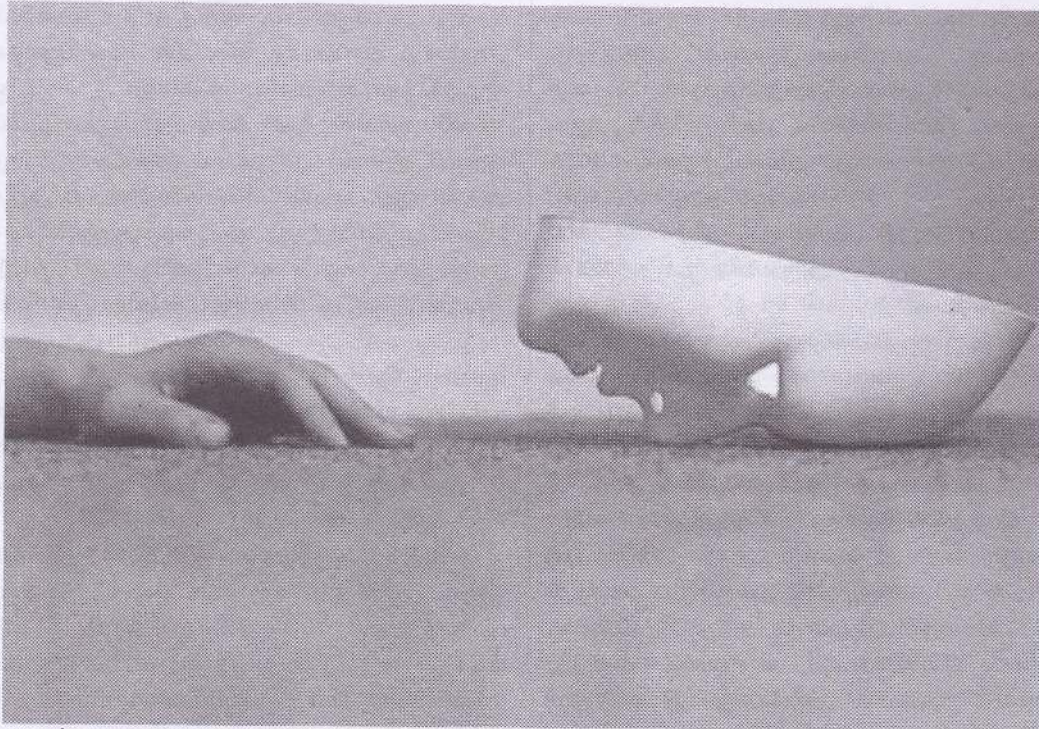
அம்மா செம்பில் கொடுத்த மோரை வாங்கி மடக்கு மடக்கு என்று குடிக்கின்றார். அவ்வளவு தாகமும் பசியும் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அம்மா, உணவு எடுப்பதற்காக குசினிக்குள் செல்கின்றார். நான் அவரின் முகத்தினைப் பார்க்கின்றேன். அவர் கனிவோடு

“தம்பி ராசா! என்னைத் தெரியேயல்லையோ!”

என்று நலிந்த குரலில் முனங்குகின்றார். ஒரு வருடத்துக்கு முந்திய அவரின் தோற்றத்தினையும் கடினமான உழைப்பினையும் அவரது வீரப் பிரதாபங்களையும் நினைவுத் திரையில் மீட்டிப் பார்க்கின்றேன். எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் எமது வயல்,

கூனா கானா (கு.க) புராணம்

இதயராசன்

தோட்ட வேலைகளுக்கு கூலித் தொழிலாளியாகவே அறிமுகமானவர். அதைத்தவிர அவர் எவ்விதத்திலும் உறவுக்காரர் இல்லை. ஆனால் எமது அயல் ஊரவர் என்றவகையில் எம்முடன் மிகநெருக்கமாகி வேலையில்லாத நாட்களிலும் சிலநாட்கள் வீட்டிற்கு வந்து தங்கிச்செல்வார். ஆனால் அந்தநாட்களில் மாடுகட்டுதல், தோட்டத்திற்கு நீர்பாச்சுதல், குசினியில் சமையலுக்கு உதவுதல் என்று தானே முன்வந்து ஓயாமல் ஏதாவது வேலையைச் செய்துகொண்டே இருப்பார். அவர் போகும்போது அம்மா ஐம்பதோ நூறோ வாங்கில் வைத்து,

“இந்தா! இதைக் கைச்செலவுக்கு வைச்சுக்கோ”

ஆனால் வேண்டாம் என்று மரியாதைக்காக மறுப்பார் ஆனால் போகும்போது மறக்காமல் அந்தப்பணத்தை எடுக்கத் தவறுவதே இல்லை.

குமாரன் கந்தன் என்பதே அவரது இயற் பெயர். ஆனால் எல்லோரும் கூனா கான என்றே அழைப்பார்கள். நானும் அப்படித்தான் அழைக்கின்றேன். ஆரம்பத்தில் அந்தச் சுருக்கப் பெயருக்கான அர்த்தம் புரியாவிட்டாலும் காலம் செல்லச்செல்ல அவரது வாயாலேயே அறிந்துகொண்டேன்.

குசும்பன் கந்தன், குள்ளநரிக்கந்தன், குப்பாடிக் கந்தன்... என்று, அவரது திருவிளையாடல்களின் சுருக்க நாமமே கு.க ஆகிய புராணக் கதையாகும். அவரைத் தெரிந்தவர்கள் கூனா கானா என்று அழைப்பதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தம் புரிந்தாலும் அப்பெயரை தனது விருதுப் பெயராகவே சுருதுகின்றார். போதை தலைக்கேறிய பொழுதுகளில்,

“நான் யாரெண்டு தெரியுமா? நான்தாண்டா கூனா கானா!”

பலதடவை சொல்லித் தம்பட்டம் அடித்துக்கொள்வார். இவர் ஆரம்பத்தில் சிறந்த ஒரு மேசனாகவே இருந்துள்ளார். ஆனால் அவரது குசும்பம், நரித்தந்திர செயற்பாடும் தொழில் தர்மத்திற்கு விரோதமாக அமைந்தமையால் அத்தொழிலை விடவேண்டியதாயிற்று.

ஒருமுறை வீடுகட்டுவதற்கு கல்லறுக்கும் வேலை நடைபெற்ற நேரத்தில், வீட்டுச் சொந்தக்காரி குதியுயர்ந்த செருப்பினை போட்டபடி அவர்கள் வேலைசெய்யும் இடமெல்லாம் ஓய்ந்தாரமாக நடை பயின்று, இளைஞர்களான அவர்களைக் கடுப்பேத்திக் கொண்டிருந்தாராம். அத்தோடு அதிகாரத்தோடு திட்டிக்கொண்டாராம். இரு இரு உணக்குச் செய்துகாட்டிறன் என்று கறுவிய கூனாகானாவின் கண்ணில் கழட்டிவிடப்பட்ட அந்தச்செருப்பு தென்பட, உடனடியாக அதை எடுத்து அறுக்கும் கல்லின் நடுவில் வைத்து கல்லாக்கிவிட்டாராம்.

வீட்டின் சுவர்கட்டும்போது சாரமரத்தில் கூனாகானா, முட்டாள் வேலைசெய்யும் பொடியன் கல்லெடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான், ஒருகட்டத்தில் பாதிக்கல் தேவைப்பட, பொடியன் பாதிக்கல் தேடியெடுக்கப்போக வீட்டுக்காரி வந்து வேலையின் வேகம்காணுது என்று ஏசு, கூனா கானாவுக்கு கெட்டநேரம் ஆரம்பித்தது.

“டேய் என்னடா பராக்குப் பாக்கிறியள் உடையடா கல்லை”

அப்பாவிப் பொடியனும் படாரென சுத்திய லால் ஒருகல்லை உடைக்கப் பூதம் வெளிப்பட்டது. அந்தக் குதியுயர்ந்த செருப்பு முழுசிக்கொண்டு எட்டிப் பார்க்க, அவ்வளவுதான் வீட்டுக்காரி பத்திரகாளியாகி தொழிலும் பறிபோனது.

அதோட தலைமை மேசன் வேலை பறிபோன பின்னர் உதவி மேசனாக வேலைபார்த்தார். அதிலும் விதிவிளையாடியது. கட்டப்பட்ட வீடொன்றுக்கு நிலம் போடாமல் இருக்க, அந்தவேலை இவருக்குக் கிடைத்தது. அந்த வீட்டுக்காரன் சரியான கசவாரம். பச்சைத்தண்ணி கொடுப்பதற்கும் ஜோசிப்பவன். நிலம் போட சீமெந்து மணல் வேண்டுமென்ற அளவைச் சொல்ல,

“கந்தா! ஏன் இவ்வளவு தொகையாகக் கேட்கின்றாய் ஒருமாதிரி சிறுக முறுகச் செய்”

சொன்ன அளவில் சீமெந்தைக் குறைத்து வாங்கிக் கொடுத்தான். பிறகென்ன கூனாகானா தனது திறமையைக் காண்பித்தார். சொன்னமாதிரியே வேலையைச் செய்துமுடித்தாயிற்று. இரண்டாம் நாள் கூனாகானாவிடம் ஓடிவந்த வீட்டுக்காரன், “நீ செய்த வேலையைப்பார் கந்தா!”

கோபமாகச் சொல்லி, கையோடு வலுக் கட்டாயமாக அழைத்துச் சென்றான். அங்கே சீமெந்து பூசப்பட்ட தரை பொருக்குப் பொருக்காக வெடித்து சுருண்டிருந்தது.

“என்னகாணும் சொல்லுகிறீர் நீர்தானே சிறுக முறுகச் செய்யச் சொன்னீர் அப்படித்தானே செய்துள்ளேன்”

போட்டாராம் ஒருபோடு. கசவாரத்தனம் எதிவை காட்டவேணும் என்ற பாடத்தோடு மெளன மானான் வீட்டுக்காரன். அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின்னர் யாரும் மேசன் வேலைக்கு கூனா கானாவை அழைப்ப தில்லை.

வேலையுமில்லாமல் குடிக்க காசுமில்லாமல் தவறணை வாசலில் கொக்காட்டம் தூங்கிக்கொண்டு நிக்கேக்கைதான் அந்த அதிஷ்டம் கூனாகானாவுக்கு கிடைத்தது.

“நீர் கூனா கானா தானே!?”

சொன்னவாறு தோளிலை கைபோட்டு, தவறணைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று தாராளமாக கள்ள வாங்கிக் கொடுத்து, தானும் குடித்தான் அந்த புதிய நண்பன். காசினை அள்ளிவீசி மீன்பொரியல், வடை போன்ற கள்ளுக்கே பிரத்தியேகமான வகையறா தீன்பண்டங்களை வாங்கியதோடு, பக்கத்தில் இருப்பவர் களுடனும் தோழமை பாராட்டி தாராளமாக ஊற்றிக் கொடுத்தான். அவனின் தோழமை உணர்வையும் கையில் மோதிரம், கழுத்தில் சங்கிலி, சரிகை ஜிப்பா, காசினை அள்ளிவீசும் பரோகாரித்தனம் அனைத்தையும் பார்த்து மிரண்டுபோனார் கூனா கானா.

“உம்மைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டனான் காணும். உம்மடை திறமைக்கு நீர்மட்டும் என்னோட கூட்டாளியானால், உம்மடை நிலமை வேற லெவல் காணும்.”

கூனா கானாவின் வீக்பொயினரில் விட்டான் ஒரு அடி. அந்தக்கிறுத்தோடு, குருஷேத்திரத்தில் கிருஷ்ணன் காலடியில் அருச்சுணன் சரணடைந்தமாதிரி,

கூனா கானா கள்ளுத் தவறணைக் கிருஷ்ணனிடம் சரணடைந்து கடமையைச் செய் பலனை என்னிடம் விட்டுவிடு என்ற கீதோபதேசம் பெற்றார்.

கொஞ்சநாட்கள் தோழன் என்ன செய்யிறான் என்றே தெரியாமல் குடியும் கும்மாளமுமாய் போனது. பிறகு ஊருக்குள்ள போய் யார்? யார்? வீட்டில் நகை, காசு இருக்குதென்று உளவுபார்க்கும் வேலை ஒப்படைக்கப்பட்டது. படிப்படியாக களவும் கற்று மற. என்ற கற்பித்ததுடன் பழக்கமாகிவிட்டது.

குசம்புக்காரன் கூனா கானா இப்போது உளவாளிக் களவாணி என்று அயல்கிராமங்களால் இணங்காணப்பட்டார். ஆனால் சொந்தக் கிராமத்தில் திருடுவதில்லை என்பதை தனது கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தார்.

பெரியவர் சிறியவர் என்ற வயது வித்தியாசம் இல்லாமல் எல்லோருடனும் நீர், வாரும், சொல்லும் என்னும் மரியாதையான வார்த்தைகளையும் சகோதரம், அண்ணை, அக்கா போன்ற உறவுமுறைகளையும் பயன்படுத்துவார். மிகவும் மென்மையான வார்த்தைகளிலேயே உரையாடுவார். இவரைப்பற்றித் தெரியாதவர்கள் இவரை ஒரு உத்தமராகவே மதிப்புக்கொள்வர். ஆம் உண்மையிலேயே உருத்திராட்சப் பூனைதான் கூனா கானா.

இவரது திருட்டில் இன்னொரு தர்மம் இருந்தது. திருட்டின்போது யாரையும் காயப்படுத்தவோ, இருக்கும் பணம், நகைகள் முழுவதையும் துடைத்தெடுக்காமல் மீதம் விட்டுவைத்தல். தாலிக் கொடி என்றால் தாலியைக் கழற்றிவைத்தல், தமது தேவைக்கு மட்டுமே திருடுதல். மீண்டும் தேவைப்படும் போதே திருடுதல் என்னும் நடைமுறையைக் கடைப்பிடித்தமையால் இவரது திருட்டுப் பிரதாபங்கள் மக்களால் வியந்து பேசப்பட்டது. ஆனால் இவரைத் திருட்டுக்கு அறிமுகப்படுத்திய நண்பன் நன்னியன் இவரது கொள்கையுடன் இணக்கம் இன்மையால் பிரியவேண்டிய சூழ்நிலை தோன்றியது.

இவர்களது கூட்டுக் கொள்ளையில் திருமணத்திற்கு வைத்திருந்த நகைகள் முழுவதும் திருட்டுப் போனமையினால் கல்யாணப் பெண்ணின் தந்தை தற்கொலை செய்தமை இவரது மனச்சாட்சியைக் குறுக்குவிசாரணை செய்தமையால் களவுத் தொழிலுக்கு முழுக்குப் போட்டார். அத்தோடு உழைத்துச் சாப்பிடும் பிரக்ஞையினை தனக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்டு இற்றைவரை வாழ்ந்து வருகின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இவரைப்பற்றிப் பல பேருக்கும் தெரிந்தமையால் வன்னிக்கு வந்து, தனது புதிய வாழ்க்கையை உழைத்தது வாழ்வதில் திருப்தியுறும் கட்டைப்பிரமச்சாரி வாழ்க்கையே வாழ்ந்து வருகின்றார்.

போனவருடம் நெருப்புக்காச்சல் வந்து, கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அம்புலன்ஸில் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அதன் பின்னர் அப்பர் பலதடவை சென்று பார்த்தார். வீவா, நெஸ்டமோல்ட், தோடம்பழம்... எனத் தேவையானவை அனைத்தும் வாங்கிக்கொடுத்து வந்துள்ளார். பின்னர் காச்சல் மாறியபின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள உறவினர்

வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார். பின்னர் இப்போதுதான் பார்க்கின்றோம்.

அம்மா கொடுத்த உணவை அவக் அவக் என அள்ளி அள்ளி சாப்பிட்ட விதத்தை வைத்தே சரியான பசி என்பதையும் பலநாட்கள் இவ்வாறான சுவையான உணவை உண்ணவில்லை என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

நெருப்புக் காய்ச்சல் மாறியபின்னர், இவர் சென்ற உறவினர் வீட்டில் இவரது உணவில் போதிய ஊட்டச்சத்துள்ளதும் போதியளவு உணவும் வழங்கப் படாமல் கவனிப்பாற்றறுக் கிடந்துள்ளார் என்பதை, அவர் சொல்லாமலே எம்மால் விழங்கிக்கொள்ள முடிந்தது.

இவர் நன்றாக இருந்த பொழுதுகளில் தன்னைப்பற்றி மட்டுமே சிந்தித்து செயற்பட்ட வாழ்முறையால் இவர்மீது சுருணைகாட்டும் ஒருவரையும் சம்பாதிக்கவில்லை என்பதே நிஜமாகும்.

எமது வீட்டில் நாலைந்து பசுக்கள் நின்றன. அதனால் தாராளமாகப் பால் கிடைத்தது. அம்மா தனிப்பாலில் கற்கண்டு போட்டு சுண்டக் காய்ச்சி இரண்டுவேளை தாராளமாகக் கொடுத்தார். அத்தோடு கோழிக்குஞ்சு விறாத்துப்போட்ட சூப்புடன், சோறும் சத்தான கறியும் தினமும் கொடுத்தார். பத்து நாட்களில் கூனா கானாவின் கூனல் நிமிர்ந்து, தடியில்லாமல் நடப்பதற்கும் பழையநிலையில் உரையாடுவதற்குமான உடல்நிலை தேறிவந்தது. மெள்ள மெள்ள சின்னச் சின்ன வீட்டு வேலைகளில் அம்மாவிற்கு உதவிசெய்யும் தெம்பினையும் பெற்றுவிட்டார்.

ஒருமாதத்தில் பழைய கூனா கானாவாகத் திடகாத்திரமாக உலாவந்தார். மிளகாய் பழம் ஆய்வது, தோட்டத்திற்கு தண்ணீர் பாய்ச்சுவது, பால்கறப்பது போன்ற அதிகம் உடல்வலுத் தேவையில்லாத வேலைகளைத் தானாகவே அம்மா தடுத்தாலும் செய்யத்தொடங்கி விட்டார்.

இவரது புராணத்தில் சில சுருக்கங்கள் சொல்லாமல் விட்டால் முழுமை அடையாது என்பதால் மீதமுள்ளதையும் முடியுமானவரை சொல்ல முயல்கின்றேன்.

மாரிகாலத்தில் ஒருநாள் இவரது பாலிய நண்பர்கள் நாலைந்து பேர் நினையாப்பிரகாரம் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது அடைமழை பொழிந்துதள்ளியது. மாலை நேரம் ஏதாவது வாய்க்கு ருசியாகச் சாப்பிடவேண்டும் போலிருக்க, நண்பர் ஒருவர் கோழிப்புக்கையை முன்மொழிய எல்லோர் நாக்கிலும் எச்சியூற, எப்பாடுபட்டும் அதை நடைமுறைப்படுத்த பிரதிக்கை எடுத்தார்கள்.

சேவலுக்கு எங்கே போவது என்று ஜோசித்த வாறு இருக்கும்போது ஒரு நண்பரின் நண்பர் எதிர்ப்பட, அவர்வீட்டில் நல்லபெரிய சேவல் நிற்பதைக் கண்டிருந்த கூனா கானாவின் நரிமுளை விரைந்து செயற்பட, அவருக்கும் கோழிப்புக்கையில் ஆசையூட்டி கூட்டுச்சேர்த்தார்கள். பிறகென்ன குளிர்க்கேற்ற குடிவகைகளில் அவரைத் திசைதிருப்பி, அவர் வீட்டுக்கோழியை ஈரத்துவாய் போர்த்தி சத்தம்போடாமல் பக்குவமாய் திருடி, திறமான கோழிப்புக்கை சமைத்தார்கள். அந்தப் போதை

மயக்கத்திலும்

“என்னடா! எங்கவீட்டு சிகப்புச் சேவல் போல கிடக்கு”

என்று சேவலின் சொந்தக்காரன் பசுத்தினானாம். அப்பொழுது கூனா கானா,

“டேய் வெறியில கறுப்பு சிகப்பாத் தெரியுதோ?”

கிண்டலடிக்க. அதற்கு எல்லோரும் சேர்ந்து ஒத்து ஊதினார்கள். அவரும் மயக்கத்திலை மேற்கொண்டு பேசுவேயில்லை. நல்ல சுவையாக இருப்பதாக கேட்டுக் கேட்டுச் சுவைத்தான் அந்த அப்பாவி நண்பன்.

விடிந்ததும் தெரியாமல் அரைப்போதையுடன் பாயில் சுருண்டு புரண்டுபடுத்த அந்த அப்பாவியின் காதில் தாய்க்கிழவி பாடிய சப்பிரபாதம் வெறிமுறிந்து, கோழிப்புக்கையும் செமிக்க ஓங்கி ஓலித்தது,

“அறுந்து போவான்கள், கோதாரி விழுவான்கள் வைரவருக்கு நேர்ந்துவிட்ட சேவலைத் திண்டுட்டாங்கள். திண்டவங்கள் நாக்கமுகி, வயிறுவெடிச்ச சாவான்கள்!”

என்று மண்ணள்ளித் திட்டித்தீர்க்க, கோழிப்புக்கை திண்ட வைரவர்களில் ஒருவர் வாய்பொத்தி மௌனமாக இருந்ததாகச் சொல்லி, தனது நட்டா முட்டிப் பிரதாபத்தினை ரசனையோடு சொன்னார்.

ஒருமுறை கோடை வெய்யிலுக்கை வயல்வெளி நடைவரம்பில், சந்தையில் காய்கறிகள் வாங்கி நார்க்கத்தில் வைத்து, தலையில் சுமந்துவந்த ஆச்சிப்பிள்ளை கிழவியிடம்,

“ஆச்சி கடகத்தை இறுக்கிப் பிடியண, கடகம் தலையால் வழக்குது.”

ஆச்சி கடகத்தை இறுக்கிப்பிடிக்க, கழுத்தில தொங்கின ஐந்துபவண் இரட்டைச் சங்கிலியை கூனா கானா அறுத்துக்கொண்டு ஓடித்தப்பிவிட்டார்.

ஆச்சி இலோசுப்பட்டவரோ! கோட்டில் வழக்குதொடுத்தார். நீதவானிடம்,

“என்ற இரட்டைப்பட்டுச் சங்கிலியை கூனா கானா அறுத்துக் கொண்டோடியதை, இரண்டு கண்களாலையும் கண்டனான் ஐயா!”

ஆச்சிப்பிள்ளைக் கிழவி சொன்னார். நீதிவான் ஆச்சியிடம்,

“ஆச்சி உமது சங்கிலியை கந்தன் அறுத்ததுக்கு யார் சாட்சி?”

ஆச்சி எவ்வித தயக்கமும் இல்லாமல் அப்பாவித்தனமாக,

“ஐயா! அந்த எள்ளுமரம் சாட்சியாக, கூனா கானாதான் சங்கிலி அறுத்தது”

வழக்கை தள்ளுபடி செய்தாராம் நீதிவான். இதனை தனது சாதனையாக கூனா கானா பிரகடனப் படுத்துவார்.

ஆடு திருடுவதற்கு புதிய நுட்பத்தினை கூனா கானாவும் கூட்டுக் களவாணி நண்பர் நன்னியரும் கையாண்டனர். ஆட்டுக்கு என்ன குழையை உணவாகப் பயன்படுத்து கின்றார்களோ அக்குழையை உடலை மறைத்துக் கட்டிக்கொண்டு, சுட்ட சுருவாட்டை நாய்க்கு வீசிவிட்டு, ஆட்டுக்கட்டையால் ஆட்டினை அவிழ்த்துவிட்டு குழையுடன் உருண்டு

போக ஆடும் குழை தின்றபடி பின்னால் செல்லுமாம். வேலிக்கு வெளியால் வந்தபின் ஆட்டினைப்பிடித்துச் செல்வதே திட்டம்.

திட்டப்படி ஆட்டுக்கட்டையை நெருங்கும் தருணம், ஆட்டுக்காரியின் தாய்க்கிழவிக்கு சலரோகம் எழுந்துநடக்க முடியாமையினால், சிறுநீரை தகர்ப் பேணியில் வீசுவதற்கு எடுத்துவர, இதுதெரியாத நன்னியர் வேலிக்கை குழையோட குழையாக் கிடக்க, அந்தச்சிறுநீர் அபிஷேகம் நடைபெற்றதாம். என்ன செய்வது அவ்வளவும் முகத்தில் வழிந்து நாக்கில் உப்புக்கரித்ததாம். இதனை வேலிக்கு வெளியால் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கூனா கானா தனது நண்பனுக்கு நடந்த அவமானத்திற்குப் பழிவாங்க விரைந்து செயல்பட்டார்.

அம்மிக்குழுவியைக் கயிற்றில் கட்டி வீட்டு வாசலில் நெற்றிமட்ட உயரத்திற்குத் தொங்கவிட்டு, ஆட்டினை வேலிக்கு வெளியால் திட்டமிட்டபடி திருடிவிட்டு, ஆட்டுக்கடா கத்துவதுபோல் கத்தினார் கூனா கானா. சத்தங்கேட்டு பதறி ஓடிவந்த வீட்டுக்காரி வாசலில் தொங்கிய அம்மிக்குழுவியில் மோதுண்டு அலறி விழுவதைப் பார்த்து ரஷித்தபடி அன்றைய களவை வெற்றிகரமாக முடித்தமையை அசகாய சூரத்தனமாக சுவைபடக் சொல்வதில் கூனா கானாவுக்கு குஷியோ குஷி.

கூனா கானாவுக்கு பிடித்த உணவு வகைகளைக் கண்டால் திருடித்தின்பதற்கும் தயங்கமாட்டார். அதில் பாற்பிட்டு என்றால் கொள்ளை ஆசை.

ஒரு நாள் கூனா கானா மயிலண்ணை வீட்டிற்குச் சென்றபோது, சிறிதளவு பாற்பிட்டு கொடுத்துள்ளார்கள். அதன் சுவை அவரை போதைநிலைக்குத் தள்ளிவிட்டது, பாத்திரத்தை வழித்துத்துடைத்துச் சாப்பிட்டு, தனக்கு இன்னமும் வேண்டும் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லிப் பார்த்தார். யாரும் கண்டுகொள்வதாக இல்லை.

அன்று இரவு அந்த வீட்டுக்குள் புகுந்து அடுப்பில் இருந்த பாற்பிட்டை பாத்திரத்துடன் திருடிச் சென்று, அந்த வீட்டிற்கு பக்கத்திலிருந்த வாய்க்கால் மறைவில் வைத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்க, மயிலண்ணையின் மனைவி தங்கம்மா குசனிக் குள் போனபோது, பாற்பிட்டைக் காணாமல் நாய்தான் திருடியிருக்கவேண்டும் என்று வழமையாக நாய்திருடிய பாத்திரங்கள் கிடக்கும், வாய்க்கால் கரையில் தேடிப்பார்த்த போது, அங்கே கூனா கானா பால்பிட்டுச் சட்டியை நக்கிக்கொண்டிருக்கக் கண்டார். தங்கம்மா அக்கா தன்னைக் கண்டுவிட்டதைப் பார்த்த கூனா கானா, எவ்வித தயக்கமும் இல்லாமல் மிகவும் அப்பாவித்தனமாக,

“உண்ணாணைத் தங்கம்மா அக்கா! சோக்காய்த்தான் இருக்குது.”

மேற்கொண்டு தங்கம்மா அக்கா என்னத்தைச் சொல்ல. போசாமல் திரும்பிப்போனாராம். இந்தச் சம்பவம் பள்ளிப்பிள்ளைகள் வரையிலும் ஒரு நகைச் சுவையாக வைரலாகப் பரவியதால். அவரைக் காணும் சிறுசுகளும்,

“உண்ணாணைத் தங்கம்மா அக்கா! சோக்காய்த்தான் இருக்குது.”

பகிடிவிடுவார்கள். அதெல்லாம் அவருக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை.

கூனா கானா உடல்நிலை நன்றாகத் தேறிபின்னர் பலநாட்கள் வேலை செய்தார். இரண்டு மாதத்தின் பின்னர் ஒருநாள் யாழ்ப்பாணம் போகப் போவதாக சொன்னபோது, அப்பர் ஏலாமலிருந்த பதினைந்து நாட்களைத் தவிர்த்து, பதினைந்து நாட்களுக்கு அரைச்சம்பளமும் ஏனைய நாட்களுக்கு முழுச்சம்பளமுமாகக் கணக்கிட்டு பணத்தினை வழங்கினார். ஆனால் கூனாகானாவோ இரண்டு மாதமும் முழுச்சம்பளம் வழங்குமாறு அப்பரிடம் சண்டையிட்டார். அம்மாவுக்குச் சரியானகோபமும் கவலையும் ஏற்பட்டது.

“நன்றி கெட்ட ஜென்மத்துக்கு எதுவும் ஏறாது. அவன் கேட்கிறதை கொடுத்துத் தொலையுங்கோ! இனி மேல் இவன் இந்த முற்றத்திலை கால் வைக்கப் படாது.”

கோபமாகச் சொல்லி அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றார். அப்பரும் அப்படியே கொடுத்து ஆளை கைகழுவிவிட்டார். அதன் பின்னர் அவர் வீட்டுக்கு வந்ததும் இல்லை, வீட்டில் யாரும் கூனா கானாவின் பேச்செடுப்பதே இல்லை.

ஒருமுறை அம்மாவிடம் நான்தான் கூனா கானா பற்றிப் பேச்செடுத்தேன்.

“தம்பி! நண்டு கொழுத்தால் வளைக்குள் இராது.”

கோபமாகக் கூறினார். அதன்பிறகு அந்தப்பேச்சை ஒருபோதும் தொடர்ந்ததில்லை.

காலவோட்டத்தில் நாட்டுச் சூழலும்மாறி கொலையும் கொள்ளையும் வழமையான செயற்பாடு களாகின. அவற்றில் வல்லவர்களே மதிப்பார்ந்த பிரஜைகளாக மதிக்கப்பட்டனர். புறநாடூற்றில் நடந்த அத்துணையும் அச்சரம் தப்பாமல் அரங்கேறின. அதனை சங்கப்புலவர்கள் இல்லை சங்கப்பத்திரிகைகள் புகழ்ந்து தள்ளின.

கூனா கானா எங்கள் வீட்டை விட்டுப் போனபின்னர் துணுக்காய் பகுதியில் பிரபல்யமான வேட்டைக்காரனாகி விட்டார். மான், மரை, பன்றி,

குழுவன், யானை எதுவானாலும் வெடிவைத்தால் தவறாது என்று பெயரெடுத்தமையால், பல இயக்கங்கள் இவரைத் தமது இயக்கத்தில் சேர்ப்பதற்குப் போட்டி போட்டனவாம். ஆனால்,

“நான் சுதந்திரமானவன். என்னை யாரும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. நான் தமிழர் தாயகத்திற்காக எந்த வேலையையும் என்னை உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் செய்து முடிப்பேன்”

அதன்பின்னர் பிரபல்யமான இயக்கம் ஒன்று ஒப்படைத்த வேலைகளைக் கச்சிதமாகச் செய்து, அவர்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்றாராம்.

அதனால்தான் கூனா கானா வன்னி முழுவதும் ஒரு போராளியாகவே மதிக்கப்பட்டார். ஆனால் அந்த இயக்கம் கூனா கானாவைத் தமது இயக்கத்தில் சேருமாறு வற்புறுத்திக்கொண்டே இருந்ததாம். இவையெல்லாம் காத்துவாக்கில் வந்த செய்திகளே தவிர, அவரை ஒருநாளும் காணவே இல்லை.

அனேகமாக அவரைச் சுத்தமாக மறந்தே போனேன்.

கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் பஸ்ஸில் பயணம் செய்த ஒருநாள், கிளிநொச்சி பஸ்நிலையத்தில் பஸ்நிறுத்தப்பட்டது. பஸ்ஸில் இருந்த பலபேர் யன்னலால் எட்டிப்பார்த்து தமக்குள் கதைப்பது எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

“பொடியள் செய்தால் சரியாகத்தான் இருக்கும். அவங்கள் நீண்டநாள் கண்காணித்து, மூன்று பைல் போட்டு இரண்டுமுறை எச்சரித்தும் திருந்தாத சமூக விரோதிகளுக்கு இதுதான் தண்டனை.”

என்னென்று நானும் யன்னலால் எட்டிப் பார்க்க கின்றேன். என்கண்கள் நம்ப மறுக்கின்றது, தலை கிறு கிறுக்கிறது, கண்கள் சோர்கின்றது, மின்சாரக் கம்பத்தில் கூனா கானாவின் உயிரற்ற சடலம் தொங்குவது மங்கலா கத் தெரிகின்றது. எனது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொரிவதை என்னால் கட்டுப்படுத்தமுடியவில்லை.

ஓ! சிலுவையில் தொங்கும் ஜேசுநாதர், எனது மனத்திரையில் தோன்றுவதை என்னால்நிறுத்தவே முடியவில்லை.

இலக்கிய சந்திப்பு

திருகோணமலையின் புதிய தலைமுறை எழுத்திலக்கிய வாதிகளின் இலக்கிய சந்திப்பு 19/02/2019 செவ்வாய் அன்று இடம்பெற்றது. இதில் ஜீவநதி சஞ்சிகை பற்றிய அறிமுகத்தை கவிஞர் யாழுவன் நிகழ்த்தினார். புதுவை இரத்தினதுரையின் கவிதைகள் பற்றி எழுத்தாளர் யதிந்திரா உரையாற்றினார்.

சர்வதேச பெண்கள் தினம்: பெண்கள் முன்னேற்றம் குறித்த சிந்தனை உருவாக்கமும் மட்டக்களப்பும்

பேராசிரியர் செ. யோகராசா

பெண்கள் முன்னேற்றம், பெண்கள் உரிமை தொடர்பான சிரத்தை சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஈழத்தில் முகிழ்த்த வேளையில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மங்களம்மாள் மாசிலாமணியின் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது. அன்னார் 1902 இல் 'பெண்கள் சேவா சங்கம்' என்றொரு சங்கத்தை ஆரம்பித்தார். தமிழ்மகள் (1923) என்றொரு மாத இதழையும் தொடங்கி நடத்தி வந்தார். சிறந்த சொற்பொழிவாளராகவும் கட்டுரையாளராகவும் திகழ்ந்தார்.

திருகோணமலையில் 1919 இல் மாதர் ஐக்கிய சங்கம் நிறுவப்படவும் தொடர்ந்து செயற்படவும் வழி வகுத்ததோடு, 'மாதர் மாலிகை'(1927) என்றொரு சஞ்சிகை வெளிவரவும் காரணமாக விளங்கியவர் ஸ்ரீமதி சுதையல்நாயகி.

மலைநாட்டில் அவ்வழி செயற்பட்டவர் மினாட்சியம்மாள் நடேசய்யர்.

மட்டக்களப்பில் பெண்கள் முன்னேற்றம் குறித்த சிரத்தை எப்போது ஏற்பட்டது என்று தேடிய வேளையில், 1948இல் மண்தூலிருந்து வெளிவந்து, சில வருடங்களின் முன்னர்(இக்கட்டுரையாளரால்) வெளிக் கொணரப்பட்ட 'பாரதி' சஞ்சிகையில் சில சான்றுகளை இனங்காணக்கூடியதாகவிருந்தது.

சமகாலத்தில் வெளியாயன "மறுமலர்ச்சி", பாரதி(கொழும்பு) ஆகிய சஞ்சிகைகளுடன் ஒப்பிடும் போது பெண்களின் ஆக்கங்கள் அதிகளவு இடம் பெற்றிருந்த (மண்தூர்) பாரதி இதழ்களில் பெண்கள் எழுதிய கவிதை, சிறுகதைகளை விட கட்டுரைகள் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளன. செல்வி தேவகி, செல்வி நாகேஸ்வரி ஆகியோர் எழுதிய கட்டுரைகளே அத்தகையனவாம்.

அவ்விதத்தில் செல்வி தேவகி எழுதிய கட்டுரை மிக முக்கியமானது. 'கிராமப் பெண்களே, விழித்தெழுங்கள்' என்பதே அக்கட்டுரையாகும்.

'சகோதரிகளே, செல்வப் பெண்மணிகளே' என்றவாறு ஆரம்பித்து சில விடயங்கள் கூறி பின்னர் செல்விகளே என்று தொடங்கி அவர் கூறும் விடயங்கள் கவனத்திற்குரியவை:

"இனியாவது விழித்தெழுங்கள்! கிராமப் பெண்கள் மேன்மையடையப் பிரயாசைப்படுங்கள்

வீட்டுக்குள்ளேயிருக்கும் பெண்கள் மேன்மையடையப் பிரயாசைப்படுங்கள். வீட்டுக்குள்ளேயிருக்கும் பெண்களை வெளியேற்றுங்கள். வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கல்வியைக் கற்றுத்தேறுங்கள் அடுப்பூதும் பெண்களுக்கு என்ற மூடக் கொள்கையைச் சுட்டெரியுங்கள். பழங்காலப் பெண்களின் சீர் கெட்ட முறையை எடுத்தெறியுங்கள். சமூகத்துடன் கூடி வெட்கமென்னும் பேயை விரட்டியோட்டுங்கள்...

கிராமத்தில் சேவை செய்வதற்கு 'பாரதி' என்னும் பத்திரிகை வெளிவருவது உங்களுக்கோர் ஊன்று கோலாகும். இச்சந்தர்ப்பத்தை இழந்து விடாது பிரயோசனப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். வருங்கால உலகு உங்கள் கைகளில் இருக்கிறது. நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு சங்கம் நிறுவி அதன் மூலம் கிராமத்தை முன்னேற்றுங்கள். இன்றே நித்திரையை விட்டு விழித்தெழுங்கள்!"

செல்வி நாகேஸ்வரி எழுதிய இரு கட்டுரைகளுள் ஒன்றான 'பெண் பிறவி', தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண்கள் இழிவுபடுத்தப்பட்டிருப்பதை விளக்கி விட்டு, பின்வருமாறு முடிவெய்கின்றது:

"சோதரிகளே, வேண்டாம் பெண்குலத்தின் மானத்தைப் போக்கும் பாக்களும் வேண்டாம். நூல்களும் வேண்டாம். புத்துயிர்த்தந்த பாரதியாரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி வாழ்வதே நமக்குத் தகுதி"

'கூறையும் தாலியும்' என்ற தலைப்பிலே செல்வி நாகேஸ்வரி எழுதிய மற்றொரு கட்டுரை பின்வருமாறு முடிவடைகின்றது: "... இந்தக் கூறை, தாலிக்கான அதிகப் பணத்தை அள்ளிக்கொட்டி வீணான நஷ்டத்தை உண்டாக்குவதைப் பெரிதும் வெறுக்கிறேன். அந்தச் சேலைக்காக கொடுக்கும் பணத்தைக் கொண்டு நல்லதான பல சேலைகளை வாங்கிக் கொண்டால் வாழ்நாள் முழுவதும் நாமும் பிறரும்" உடுக்கக் கூடியதாக முடியுமென்பது எனது கட்சி தாலி விஷயத்திலும் அப்படியேதான்"

ஆக கட்டுரைகளுடாக குறிப்பாக மட்டக்களப்பு பெண்கள் மத்தியிலே சிந்தனை ரீதியிலான எழுச்சியினை ஏற்படுத்தியவர்களென்ற விதத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட இருவரும் கவனத்திற்குரியவர்களாகின்றனர்.

இங்கிரிட் ஜொங்கர் புகழ்பெற்ற ஒரு தென்னாபிரிக்கக் கவிஞர். அவரது தாய் பழங்குடிப் பெண்; தந்தை ஒரு வெள்ளையர். அவரது வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் Black Butterflies (கறுப்பு வண்ணத்துப்பூச்சிகள்) என்னும் முழுநீளக் கதைத் திரைப்படத்தின் இறுதியில், இவ்வரிகள் காட்டப்படுகின்றன.

- அ. யேசுராசா

எங்கள் நாட்டில் எல்லோரும்,
நம்பிக்கை இழந்திருந்த
கரிய நாள்களில்
எதிரொலிக்கும் அவளின் குரலை
மக்கள்,
கேட்க மறுத்தபோது,
தனது வாழ்வின் பொறுப்பை அவள்
ஏற்றாள் -
'ஆபிரிக்கனோர்'; ஆகவும்
ஆபிரிக்கராகவும் அவள்
இருந்தாள்.
அவள் எழுதினாள்;
நான்
மேற்கோள் காட்டுகிறேன்!
அவளது பெயர் இங்கிரிட் ஜொங்கர்!

- நெல்சன் மண்டேலா

"அந்தக் குழந்தை இறக்கவில்லை.
'ஆபிரிக்கா' என உரக்கக் கத்தும்
தாயின் மார்பின்மீது,
தனது முஷ்டியை அது உயர்த்துகிறது.
அந்தக் குழந்தை இறக்கவில்லை'
'லன்கா'விலோ 'நியன்கா'விலோ
அல்லது

(24. 05. 1994 இல், சனநாயகரீதியில் தெரியப்பட்ட முதலாவது தென்னாபிரிக்க நாடாளுமன்றத்தின் தொடக்க உரையில், நெல்சன் மண்டேலா.)

*ஆபிரிக்கனோர் : தென்னாபிரிக்காவில் 69 இலட்சம் மக்கள், 'ஆபிரிக்கான்ஸ்' மொழியை முதல் மொழியாகப் பேசுகின்றனர். இது, 'கேப் டச்' எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இங்கிரிட் ஜொங்கர் 'ஆபிரிக்கான்ஸ்' மொழியிலேயே கவிதைகள் எழுதினார்; பிறகு ஆங்கிலத்திலும் வேறு மொழிகளிலும் அவை, மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டன.

- 25. 02. 2019

'ஒர்லண்டோ'விலோ 'ஷார்ப்வில்'விலோ
அல்லது
'பிவிப்பி' காவல் தடை அரணிலோ,
மூளையின் ஊடாய்க் குண்டுகள் பாய்ந்தபடி
அவன்,
வீழ்ந்து கிடக்கிறான்.

'நியன்கா'வின் வெயிலில்
விளையாட விரும்பிய குழந்தை,
எல்லா இடங்களிலும்!

வளர்ந்து மனிதனாய்,
ஆபிரிக்கா முழுதும்
நீண்ட பயணம்
போகவேண்டிய அந்தக் குழந்தை.

இன்னும் வளர்ந்து பெரியவனாய்,
அனுமதிச் சீட்டின்றி -
முழு உலகிலும்
பயணங்கள் போகவேண்டிய
அந்தக் குழந்தை!"

உள ஆற்றும்படை தேடிப் பெற்றேன் தெளிவு

காலை எழுந்தென் கடமை முடித்துப்பின்
மாலை வரைவேலை செய்திருந்தேன் - காளையென்
மூளை கொதித்ததே... வீடுவந்தால் நெஞ்சமோ
தேளைப்போல் கொட்டுது பாய்ந்து.

பாய்ந்தது கொட்டிட நாய்போல் உறுமியென்
தாயொடு பேசிடத் தங்கையர் - பேய் இவன்
எண்டு அகத்தே மூலையில் குந்தி முறுமுறுக்க
மண்டி வளரும் வெறுப்பு.

இப்படி நாளும் இருந்திடில் காண்பவர்
"எப்படி வாழ்ந்தவன் இப்படி" - என்றுசெப்ப
நெஞ்சிறுகி நற்சிரிப் பற்றுநான் பேவேனோ?
நெஞ்சினில் வந்த நினைப்பு.

நினைப்பினில் வந்த முனைப்பால் நெஞ்சம்
தனைச்சோர்வில் தள்ளியநோய்க் கெந்தத் துணையினைக்
கொண்டுநீக்கு வேன்என்று அலைந்தேன் வெறியில்
கண்டதில் லையதனால் ஒன்று.

வேலை அமுத்தங்கள் வேறுநெருக்கீடுகள்
நூலைப்போல் எம்மைப்பின் னும்போது - மூளையில்
சிந்தனை நெக்கற்றிவ் வாகிட நெஞ்சினில்
வந்திடுமே மிக்க வெறுப்பு.

மெள்ள வரும்நெருக்கீட்டை வந்ததும் தீராது
உள்ளேதன் எரித்தேக்கி வைத்திடில் - பள்ளத்தில்
தேங்கிக் கிடந்துநாளும் குப்பைபோல் எங்களுக்கு
தீங்குகள் செய்யும் தினம்.

வெறுப்பு விரக்தியொடு வேதனை மிக்க
கறுத்த மனத்தராய் வாழ்வை - மறுத்தே
உரைக்கும்வார்த்தையெல்லாம் நெக்கற்றிவ் வாக
விரைந்தவர்போ வார்தற் கொலைக்கு.

என்றொரு நூலில் இருத்தலைக் கண்டுமிக்கத்
துன்பினில் நொந்துதுடி யாத்துடித்தேன் - பின்புதேறி
வந்தநெருக் கீடெனக்கு ஒன்றுதானே என்றுணர்ந்து
சிந்தைக்குச் சேர்த்தேன் பலம்.

சிந்தையைத் தூயதாக்கச் சீரிய கற்பனைகள்
சொந்தமுள்ளேளார் தம்மொடு(டு) அளவளாவல் -
சந்தோஷம்
எப்பொழுதும் தங்கிடத் தெய்வத்தை வேண்டுவல்
தந்தது நெஞ்சினில் தென்பு.

நெஞ்சினில் தென்பைப் பெருக்கிட வேண்டிநல்ல
பஞ்சையொத்த மென்னிசை யைக்கேட்டேன்; - துஞ்சி
மடிந்ததென் துன்பு. மனத்தினில் விஞ்சியெழுந்த(து)
ஆடிற்றே நம்பிக்கை நாற்று.

நாளும் கலையில்நாட்டம் வைக்க நெஞ்சினில்
மூலும் ரசனை நெருப்பினில் - பாழும்
கவலையிறுக் கம்தீய்ந்து போயிட என்னில்
சுவறி எழுந்தது உயிர்ப்பு.

சோர்வு மண்டித் தேய்ந்து மறை யத்துடித் தேனுக்கு
பாரினில்மீ எப்பிறப்புத் தந்தது - நோக்குவார்க்கு
என்றுமுள்ளே சாந்தியை நல்கி நலமுறச்
செய்யும் கலைத்தாய் முகம்.

சோந்தவர் தம்மைச் சிறுசேய் யெனவாக்கி,
தூர்த்தவர் உள்ளக் கவலையைப் - போக்கும்
கலைத்தாய்தன் கைத்தேடிக் கண்டுகொண்டேன், யாரும்
மலைத்திட நின்றேன் தெளிந்து.

நா.நவராஜ்

எது கவிதை?

எது கவிதை என்று
எழும் வினாவிற்குப்
“புதுக்கவிதை” என்று
புரியாமல் சொல்வார்
இது கவிதை என்று
இனம் காட்டிச் சொன்னான்
மதுர கவி பாரதி
மறுத்தெவர் உரைப்பார்?

பிச்சமூர்த்தி என்ற
பேர் பெற்று கவிஞன்
அச்சுதனில் வந்த
அமெரிக்கன் கவிதையை
இச்சையோடு படித்து
எழுதுவான் தானும்
மெச்சுவார் சிலரே
மேலும் அது தொடரும்!

புதுக்கவிதை என்ற
புகழ் நாமத்தோடு
அதுவலம் வரும்
அதைக் கண்ட புலவர்
“இது கவிதை அன்று”
எனப்பல கூறி
விதம்விதமாக
விமர்சனம் செய்வார்!

கம்பனவன் போல
கவிதை யார் படைத்தார்?
வம்பனவன் எழுத்தில்
வர்ணனையின் உச்சம்
அம்புவியே வியக்கும்
அக்கவிதை மலரில்
தும்பி என மொய்க்கும்
தொடர்ந்து நம் உள்ளம்

ஓசை நற்கவிதையின்
உயிர் நாடியாகும்
ஆசை மிகவுடும்
அலைபோலப் பாயும்
மீசை நரைத்தோரும்
மிக மகிழ்ச்சியடைவார்

வீசுமதன் புகழ்
வியனூல கெங்கும்!

மரபுதனை ஏற்கா
மணமில்லாக் கவிதை
அரங்கேறினாலும்
அதன் ஆயுள் குறைவு
தரம் பார்க்கும் உலகம்
தவிர்த்து விட்டதனை
கரம் குவித்து ஏற்கும்
கம்பனவன் வாரிசை!

கருத்து தனைச் சொல்ல
கட்டுரைகள் போதும்
விருத்தப்பா, இனிய
வெண்பாக்கள் கற்றால்
வருத்தமது தானும்
வந்த வழிபோகும்
இருத்துங்கள் நெஞ்சில்
இனிய கவி மரபே!

எளிய தமிழ்ச் சொற்கள்
ஏற்றம் தரும் கருத்து
ஒளிர வேண்டும் கவியில்
ஓசையது துவங்க
குளிர்ந்து போம் உள்ளம்
குழந்தைகளும் மகிழும்
வழிகாட்டிச் சென்றான்
வர கவி பாரதி!

- வாகரை வாணன்

பறித்தலே பரவசம்

ஆயிரம் மாண்புகள்
அன்பின் அடையாளம்
மகிழ்ச்சியின் ஊற்று
புமாதேவியின் கருவறை
சோகத்தில் சுமைதாங்கி

அழகான காரணங்கள்
ஆன்மாவிற்கு சாந்தி
பெரியோர்க்கு மரியாதை
காதலின் சின்னம்
கடவுளுக்கு சமர்ப்பணம்

மணக்கக் கசங்குமாம்
அனிச்சம் பூ
பௌவியமாய் மலர்களை
பறித்தலே இங்கு பரவசம்

றோசாப் புவே
முள் முடி தரித்தும்
கருவில் கவர்ந்தனரே
காதல் தினம் வரை காத்திருக்க.

பூங்கா வங்கியில்
பொது வழங்கி நீ
அதனால் தானோ
அலையலையாய் கூட்டம்
பூங்காக்களில்

- செ.திருச்செல்வநாதன்

ஆலமரமும் நீயும்

விழுதுகள் என்ன வீணாகவா
விழுந்து விட துடிக்கிறது
விழுந்து விட துடிக்கிறது
விழுதுகளின் வீறாப்பே
விழுவதில் தானே இருக்கிறது.

விழுதுகள் எழுவதில்
விழுதுகள் மேலெழுவதில்
வீறாப்புக் கொண்டால்
விருட்சத்திற்கு ஏது
வீறாப்பு?
ஆல விருட்சத்திற்கு ஏது
இத்தனை வீறாப்பு?

ஆலமரம்...
அழிந்து விடாமலே
விழுதுகள் ஒவ்வொன்றும்
ஆசையாய்...
மண்கைத் தொடுகிறது
ஆசையில்...
மண்ணில் விழுகிறது
அதற்கும் இது தெரிகிறது.

விழுவது ஒன்றும்...
வீழ்ச்சி இல்லை
விருட்சத்திற்கு ஆல

விருட்சத்திற்கு
அது தானே வளர்ச்சி
அது தானே அதன் வளர்ச்சி

விழுகின்ற விழுதின் ஆற்றல்
வேர்விடும் போது தெரியும்
ஆலமரமாய் மாறும் போது
அத நமக்கெப்படி தெரியும்?
அது நமக்கெப்படி புரியும்?

ஆலமரம் ஒன்று
அதற்குள் எத்தனை
ஆலமரங்கள் உண்டு
ஆலமரம் ஒன்று
அதற்குள் எத்தனை
ஆயிரம் மரங்கள் உண்டு?
அதற்கு விடை தான்
யாரிடம் தான் உண்டு
அவனியில் யாரிடம் உண்டு?

உனக்குள்ளே உனக்குள்ளே
ஆயிரம் ஆயிரம்
உயிர்கள் உண்டு
உனக்குள்ளும் உனக்குள்ளும்
பல்லாயிரம் உயிர்கள் உண்டு.

உனக்குள்ளே உனக்குள்ளே
ஆயிரம் ஆயிரம்
உணர்வுகள் உண்டு
உனக்குள்ளும் உனக்குள்ளும்
பல்லாயிரம் உணர்வுகள் உண்டு
அதற்குள் நீயும் உண்டு
நீயும் அதற்குள்ளானே
அடங்குவதும் உண்டு.

விழுதுகளாய்...
விழுந்துவிடு நாளை
வீறாப்பாய் எழுந்து விடு
விழுதுகளாய்...
விழுந்து விடு நாளை
விண்வரையும் உயர்ந்து விடு
நீயும் ஆலமரமாகி விடு
ஆலமரமாகி விடு
அடுத்தவருக்கு...
ஆலமரமாய் இரு... நாளை
ஆளும் மரமாய் இரு!

நல்லையா சந்திரசேகரன்
இறத்தோட்டை

திருகோணமலையில் பிறந்த ராஜரட்னம் சிவலிங்கம் என்ற "ராஜ்சிவா" ஹாட்லிக் கல்லூரியின் பழைய மாணவராவார். மீபுதிர் பொதிந்த அறிவியற் புலத்தின் தகவல்களை எளிமையின் வசீகரத்தோடு கட்டுரைகளாக எழுதியுள்ளார். நிலவில் ஒருவன். எப்போது அழியும் இந்த உலகம்?

இந்த உண்மைகள் ஏன் மறைக்கப்படுகின்றன? இறந்த பின்னும் இருக்கிறோமா? ஆகிய இவரது நூல்கள் தகுநயமான அனுபவத் தொற்றலை நிகழ்த்துபவை. ஜேர்மனியில் CAD,CAM Designer ஆகப் பணியாற்றுகின்ற இவர் குவாண்டம் இயற்பியல்(Quantum physics) வானியற்பியல் (Astro physics) ஆகிய துறைகளில் சிறப்புப் பணிகளை ஆற்றுகின்றார்.

இ.ச.முரளிதரன்:

திருகோணமலை-பருத்தித்துறை போன்ற பிரதேசங்களின் வாழ்வனுபவச் சூழல் "அறிவியற் புதிர் அவிழாளியாக" நீங்கள் உருவானதில் எவ்வகைப் பாங்களிப்பினை நிகழ்த்தியுள்ளது?

ராஜ்சிவா:

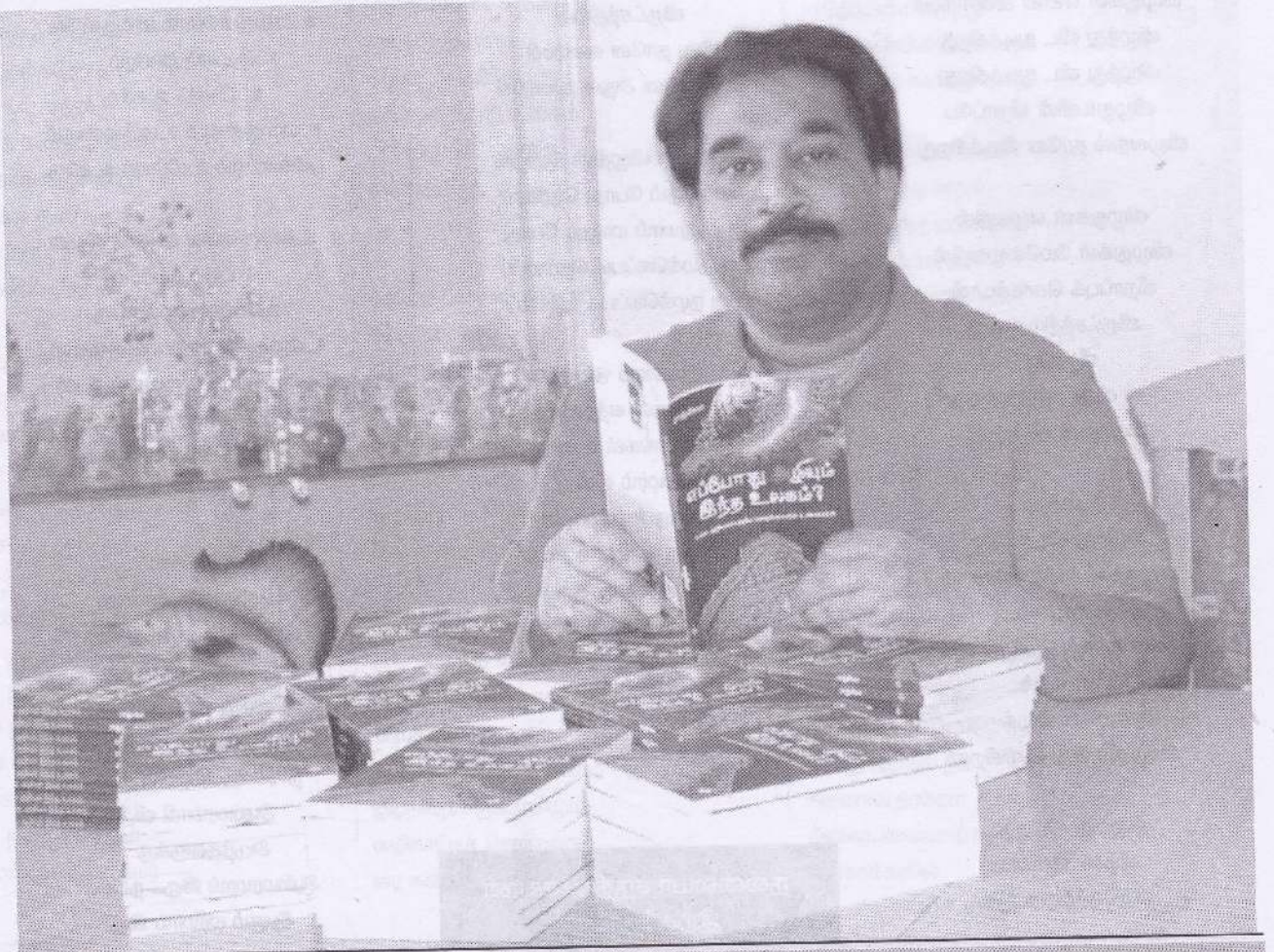
'ஜீவநதி' வாசகர்களுக்கும், தமிழ்உறவுகளுக்கும் முதலில் என் வணக்கங்கள். முன்னது என் தாயின் நிலம். மற்றது தந்தையின் நிலம். ஒன்று உருவாக்கியது. மற்றது ஆளாக்கியது. இரண்டுமே அற்புதமான பூமிகள். நான் ஏதாவது சிறிதேனும் சாதித்திருந்தால், அதற்கு இந்த இருநில வேரடி மண்ணும், கற்றுக்கொடுத்த ஹாட்லிக் கல்லூரி என்னுள் வைத்த அக்கினிக் குஞ்சுமே காரணங்கள்.

இ.ச.முரளிதரன்:

நுண்புலமைக் கருத்துக்களை நடுவணாகக் கொண்டு கட்டுரைகளை உருவாக்கி, பெருவாரி வாசகர்களின் கவனக்குவிப்பினை பெறுதல் தமிழ்ச்சூழலில் மிரள் விநோதமாகும். உங்கள் படைப்புகள் இத்தகைய அற்புதத்தை சாத்தியமாக்கியுள்ளமை பற்றி...

ராஜ்சிவா:

எழுத்து ஜாம்பவான்கள் நிறைந்ததமிழ் வாசனை உலகில், நானும் ஒருவனாகத் தெரியப்பட வேண்டுமெனில், படைப்புத் தேர்வில் தனித்துவம் இருத்தல் அவசியம் எனத் தோன்றியது. புனைவிலக்கிய வித்தகர்கள் மத்தியில், பெரும்பாலானோர் தொட்டிராத அறிவியலை யும், அறிவியல் வினோதங்களையும் எழுத ஆரம் பித்தேன். இலகு தமிழில் இயற்பியலை எழுதியது பிடித்துப் போனது. இப்போது, எழுத்துக்கடலின் கரை யோரத்தில் நானும் நீச்சலடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இ.ச.முரளிதரன்:

மரம் நாவலொன்றை வாசிக்கும் பரவசத்தைத் தருகின்ற தாடனத்தோடு கட்டுரைகளை எழுதி வருகின்றீர்கள். சிறுகதை. நாவல் என அறிவியற்புனைவுகளின் தடத்திலே பயணிக்க விரும்பாமையான காரணங்களை அறியலாமா?

ராஜ் சிவா:

விரும்பாமை என்பதல்ல. விரும்பும் உண்டு. அறிவியல் சிறுகதைகள், நாவல் போன்றவற்றைப் படைப்பதற்கான கருக்கள் என்னுள் தோன்றி, தொடர் வாதைநிலையிலேயே எப்போதும் என்னை வைத்திருக்கின்றன. அவற்றைப்படைத்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவலும், அவசியமும் நிறையவே உண்டு. ஆனால், ஏனோ அதற்கான அவகாசம் இன்னும் அமையப் பெறவில்லை. ஈழத் தமிழ்த்திரைச் சூழலில் இயக்கப்படக்கூடிய அறிவியல் குறு/நெடும் படங்களுக்கான கருக்களும் உள்ளன. என்றாவது ஒருநாள் இவையும் சாத்தியம் ஆகலாம்.

இ.ச.முரளிதரன்:

இன்றைய அறிவியலின் 'ஆளவந்தான்'. இயற்பியல் உலகின் 'ரெளடி பேபி' போன்ற தொடர்கள் நயாத்தம் செறிந்தவை. இத்தகைய தருநயத்தை சுஜாதாவின் எழுத்திலும் இனாம் காணலாம். சுஜாதாவின் அறிவியற் புனைவுகள் பற்றிய உங்கள் கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்...

ராஜ் சிவா:

அறிவியல் படைப்புகள் செல்ல வேண்டிய இடம் தமிழ் இளம் சமுதாயம் என்பதில் தெளிவாக இருக்கிறேன். நான் கையிலெடுத்திருக்கும் 'குவாண்டம் இயற்பியல்' (Quantum Physics) மற்றும் 'வானியற்பியல்' (Astro Physics) போன்றவை மிகைக் கசப்புடையவை. அவற்றை இளம் சமுதாயத்துக்குப் புரிய வைக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களின் நவீனமொழியின் சொல்லாடல்களைப் புகுத்திச் சொல்வதே சரியானது. பெரும்பாலான தமிழ்ப் பெற்றோர்கள் வேறு விதமாகச் சிந்திக்கின்றனர். தங்கள் பண்பாட்டுக் கருத்துகளையும், தாங்கள் இப்படி இப்படியெல்லாம் வாழ்ந்தோம், வளர்ந்தோம் என்னும் பழமைகளையும் பிள்ளைகளுக்குக்

கற்றுக் கொடுக்க விரும்புகிறார்கள். அதற்குத் தங்கள் தளம் நோக்கிப் பிள்ளைகளை இழுத்து, தங்களைப் புரிந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்துகிறார்கள். இளைஞர்களின் தளம் நோக்கி இவர்கள் நகர்வதேயில்லை. உண்மையில் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியவர்கள் இளம் சமுதாயத்தினரே! புரிவதற்கான பக்குவமும், அனுபவமும் பெற்றோருக்கே உண்டு. எந்தத் தளத்திற்கு யார் செல்வது என்னும் இழுபறியில் உருவாவது வெறும் இடைவெளி மட்டும் தான். இது ஆசிரியர்களுக்கும் பொருந்தும். பெற்றோர்களானாலென்ன, ஆசிரியர்களானாலென்ன, நல்லதோர் வீணை செய்வதற்கு சிறார்களின் தளத்திற்கு இறங்கி, அவர்களின் மொழியைப் புரிந்துகொண்டு, அதே மொழியில் சொல்ல வேண்டும். அதற்கு ஏற்றவாறு நவீனமாகத் தம்மைத் தயார்படுத்த வேண்டும். அன்றாடங்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். அதன் பின்னர், எதைச் சொல்ல விரும்புகிறோமோ, அதைச் சொல்லி விடலாம். அவர்களும் புரிந்து கொள்வார்கள்.

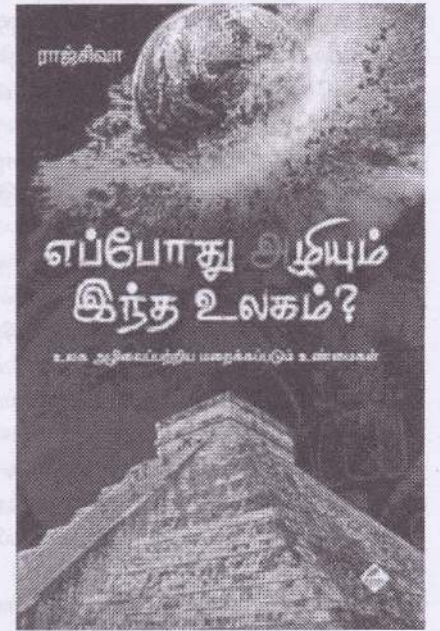
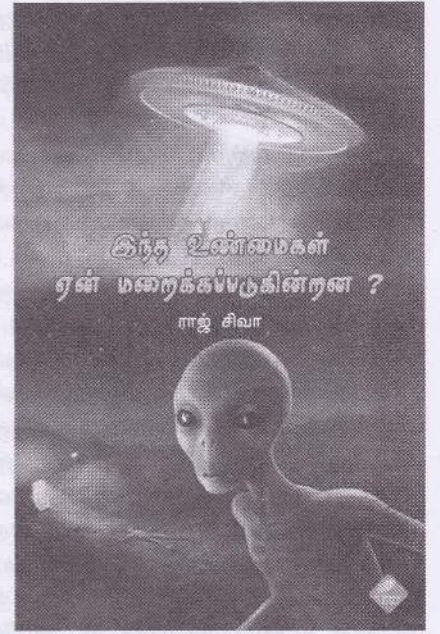
சுஜாதா என்னும் பிரமாண்டம், பதின்மவயதின் ஆரம்பத்திலேயே என்னுள் ஆளுமை செலுத்த ஆரம்பித்து விட்டது. அவரின் அறிவியல் எழுத்துகள்தான் என் போன்றவர்களை அத்திசை நோக்கி நகர்த்தியது எனலாம். சுஜாதா அவர்களடன் இரு தடவைகள் தொலைபேசியில் உரையாடியுமிருக்கிறேன். சுஜாதா என்னும் தீக்குச்சி உரசலில், பல மெழுவர்த்திகள் எரிந்ததென்னவோ, உண்மை.

இ.ச.முரளிதரன்:

இலங்கைக் கல்வித் திட்டத்தில் க.பொ.த உயர்தரத்தில் இயற்பியலில் துல்லியமான நடைமுறைச் சாத்தியமுள்ள பலவிடயங்களைக் கற்றுவிட்டு, பல்கலைக்கழகத்தில் Time Dilation. Length contraction போன்றவற்றைக் கற்கும் போது மாணவர்களிடையே தடுமாறும் போக்கினை அவதானிக்க முடிகிறது. இத்தளம்பலினைச் சீர்செய்ய எவ்வகையான தயார்ப்படுத்தல்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கருதுகின்றீர்கள்...

ராஜ் சிவா:

மேற்கூலக மாணவர்களின் நவீன

ராஜ் சிவா

அறிவுலகத் தகவல் உள் வாங்கலுக்கும், நம்தேச மாணவர்களுக்கும் பாரியவித்தியாசம் என்றும் இருந்து வருகிறது. இது என் காலத்தில் அதிகம் இருந்தாலும், தற்போதுள்ள இணைய வசதிகளால் சற்றுக் குறைந்திருக்கின்றன என்றே சொல்லலாம். ஆனாலும் கல்வித் திட்டம் இன்னும் பெரும் பின்தங்கலா கவே இருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு, ஈர்ப்பு விசைக்கான புதிய அதிரடியான விளக்கத்தை ஐன்ஸ்டைன் வெளியிட்டார். அவை 60, 70 களிலேயே மேலை நாடுக்கும் பரவி விட்ட நிலையிலும், நியூட்டனின் ஈர்ப்பையே இன்னும் நாம் கற்கக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எவ்வளவு காலம்தான் நியூட்டனின் தலையில் அப்பிள் பழம் விழுந்து கொண்டே இருக்கும்? மாற்றம் வேண்டாமா? எட்டாம் வகுப்பிலேயே இவற்றை இலகுவாகப் புரிய வைக்க முடியும். இன்றைய மாணவன் இவற்றைவிடச் சிக்கலான தொழில்நுட்பங்களைத் தெரிந்துவைத்திருப்பவன். ஏனோ, சொல்லிக் கொடுப்பது தவிர்க்கப்படுகிறது. ஆனால், பல்கலைக் கழகத்தில் இவற்றைக் கற்பிக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். அப்போது மாணவன் மிரண்டு போகிறான். அறிவியலின் அந்தந்தக் காலமேம் படுத்தல்களை (update) நாம் முன்னெடுத்துச் செல்வது மில்லை; மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பது மில்லை. நியூட்டோனியன் இயற்பியலின் பெரும்பகுதி, விதிகள் (laws) சார்ந்தது. அது துல்லியமானதுதான். அனைத்தையும் அந்தந்த இடத்தில் வைத்து, இது இப்படித்தான் என்று அடித்து வரையறுப்பதுதான். ஆனால், நவீன அறிவியலின் பார்வையில், உண்மை நிலை வேறானது. நவீன அறிவியலில், எதிலும் துல்லியம் இல்லை. அணுக்கருவைச் சுற்றும் இலத் திரனின் படத்தை, இரண்டு, எட்டு என்று ஒழுக்கு களாக வரைந்து இப்போதும் குறியிடுகிறோம். ஆனால், இலத்திரன், அணுவை அப்படிச் சுற்றுவதே இல்லை. அது எங்கிருக்கிறது என்று தெரியாமல், அணுக்கருவை முகில்போலச் சூழ்ந்திருக்கிறது. அதை, ஆரம்பத்திலேயே படிப்படியாக சிறு வயதிலிருந்து கற்றுக் கொடுப்பதில் எந்தத் தயக்கமும் தேவையில்லை. சொல்வதைப் புரிந்து கொள்வான் எங்கள் மாணவன். அதை நேரடியாகச் சொல்லாமல் தவிர்த்து விட்டுப் பழைய அறிவியலைச் சொல்லிக் கொடுத்தால், நிஜம் புரியும்போது மலைத்துத்தான் போவான். மேலை நாடுகளின் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் போய்விடும். இயற்கை அளித்த கொடையாகக் கணிதத்தில் வல்லவர்களாகவே நாம் இருக்கிறோம். அதை இயற்பியலுடன் இணைத்து மேம் படுத்த முடியாமல், கணிதத்துறை என்னும் ஒரு வழிப்பாதையில் முடங்கிப் போய்விடுகிறோம். நம் இனத்துக் கான கணித அறிவிற்கு, நவீன இயற்பியலும் சேர்ந்தால், உச்சம் தொடு வான் நம் இளைஞன். ஆனால், அறிவியல் மேம்படுத்தலை ஆரம்பக் கல்விகளிலேயே புருத்தாமல் இருப்பதால் முடங்கிப் போகிறோம்.

இ.க.முரளிதரன்:

வானொலியைக் கண்டறிந்த முதல்மனிதன் 'டெஸ்லாவே' என அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் 1943 இல் தீர்ப்பளித்த பின்னரும் மார்க்கோனி தான் வானொலியைக் கண்டறிந்தார் எனக் கற்பித்து வருகிறோம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளீர் கள். இத்தகைய வரலாற்றுத்

திரிபுத் தகவலைக் கட்டுடைக்க முடியாமற் தடுக்கும் காரணிகளாக எவற்றை இனங்காணுகின்றீர்கள்?

ராஜ்சிவா:

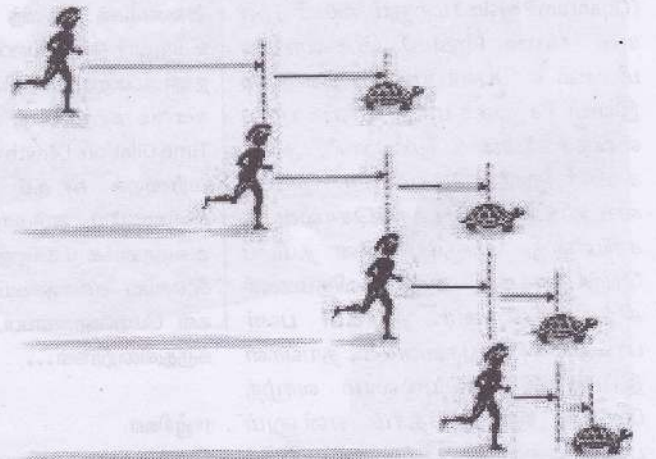
இன்றைய உலகம் வர்த்தக அடிப்படையானது. அதற்கு உண்மை என்பது ஆவணப்படுத்தல் மட்டுமே! ஒரு கண்டு பிடிப்பை நீங்கள் கண்டுபிடிக்கலாம். ஆனால், அதை நான் எடுத்துச் சென்று காப்புரிமைப் பதிவு (patent) செய்துவிட்டால், அதைக் கண்டு பிடித்தவன் நானாகி விடுவேன். சமீபத்தில் தலைமுடி வளர்வதற்கான அற்புத ஷாம்பூ என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்று ஜெர்மனியில் பிரபலமானது. அதன் பெயர் 'மொரிங்காஷாம்பூ'. அசத்தலான வாசனை. அதைவாங்கி ஆராய்ந்தால், நம் முருங்கைப்பூவைப் பயன்படுத்திச் செய்யப்பட்டது அது. முருங்கை மரம் இருப்பதே நம்பூமியில்தான். ஆனால், அதைக் காப்புரிமை செய்து அதற்கான உரிமம் அனைத்தையும் பெற்றிருப்பது, முருங்கை மரத்தைக் கண்ணால் காணாத யாரோ ஒருவன். இதுதான் வானொலியிலும் நடந்தது. கண்டுபிடித்தது டெஸ்லா என்று உலகமே அறிந்து கொண்டது. ஆனால், காப்புரிமை மார்க்கோனியிடம்தான் இருந்தது. இது போலவே டெஸ்லா ஏமாந்த கொண்ட இன்னொரு இடம் எடிசன். தோமஸ் அல்வா எடிசன் எத்தனையோ கண்டு பிடிப்புகளைக் கண்டு பிடித்தார் என்றே உலகம் இன்று வரை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மை வேறு வகையானது. சொல்லப் போனால், எடிசன் ஒரு விஞ்ஞானி கிடையாது. அவர் ஒரு வியாபாரி. அவரின் ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் பணிபுரிந்து பொருட் களைக் கண்டு பிடித்த பலரில், டெஸ்லாவும் ஒருவர். டெஸ்லா வின் பல கண்டுபிடிப்புகளுக்கு உரிமம் பெற்றவர் எடிசன். டெஸ்லா ஒரு தீர்க்கதரிசி. புகழ்மறைக்கப்பட்ட துரியன்.

இ.க.முரளிதரன்:

எந்திரன் திரைப்படத்தில் Achilles and tortoise paradox சார்ந்து எழுப்பப்படும் வினா-விடைக்கான உள்ளடக்கத்தினை எளிய முறையில் விளக்க முடியுமா?

ராஜ்சிவா:

உண்மையைச் சொன்னால், 'எந்திரன்' படத்தை நான் இன்னும் பார்க்கவில்லை. அதனால், 'அஹிலெஸ், ஆமை முரண்நிலை' பற்றி, அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும், அந்த

முரண்தலைமை (Paradox) முடிந்தனவுக்கு விளக்குகிறேன். இதை அஹிலெஸ், ஆமை முரண்தலைமை (Achilles and Tortoise paradox) என்று சொல்வதைவிட, 'ஷீனோ முரண்தலைமை' (Zenos paradox) என்று சொல்வது சற்றுத் தெளிவைத் தரும். ஷீனோ என்பவர் கி.மு 420 களில் வாழ்ந்த கிரேக்கத் தத்துவஞானி. கிரேக்க புராணங்களில் மிகப்பெரிய வீரனாகக் கருதப்பட்டவன் அஹிலெஸ். 'ட்ரோய்' (Troy) நகருக்குள் மரக்குதிரையை அனுப்பி, வெற்றி கண்ட கதை நாயகன். அவனையும், ஒரு ஆமையையும் ஒட்டப் பந்தயத்தில் ஒன்றாக விட்டால், ஏற்படும் முரண்பாட்டைக் கற்பனை செய்து, கணிதரீதியாகச் சொன்னவர் ஷீனோ.

உங்கள் இடத்திலிருந்து நூறு மீட்டர்கள் தூரத்தில் உங்கள் காதலியோ, மனைவியோ நிற்கிறாள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவரை அடைவதற்கு, ஒவ்வொரு அரைவாசித் தூரமாகச் சென்று நீங்கள் அடைய வேண்டும் என்றும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதாவது, முதலில் 100 மீட்டரின் அரைவாசி 50 மீட்டர்களும், பின்னர் அதன் அரைவாசி 25 மீட்டர்கள். பின்னர் 12.5 மீட்டர்கள் என்று பாதிப் பாதிக்காகத் தூரத்தைக் கடக்கிறீர்கள். இப்படியே சென்றால் நுண்ணிய அளவீட்டின்படி, உங்களால் உங்கள் காதலியை ஒருபோதும் அடையவே முடியாது. புரிகிறதா? இல்லையா? சரிஇப்படிப் பாருங்கள். ஒரு மிகப்பெரிய வெள்ளைத் தாளில், ஒருமீட்டர் நீளமான ஒரு நேர்கோட்டைப் பென்சிலால் வரைய விரும்புகிறீர்கள். அதையும் மேலே சொன்னபடி அரை, அரைவாசியாக வரைந்து கொண்டே போக வேண்டும். முதலில் 50 செ.மீ கோடு, அப்புறம் மேலும் 25 செ.மீ. பின்னர் 12.5 செ.மீ என்று போய்க்கொண்டே இருக்க வேண்டும். தசமதானங்கள் பெருமளவில் வரக்கூடிய நுண்கணித நிலையில், இந்தக் கோடு வரையப்பட முடியாத முடிவிலியை அடையும். மொத்தத்தில் ஒரு மீட்டர் கோட்டை நீங்கள் வரைந்து முடிக்கவே முடியாது. ஆனால், நிஜத்தில் நீங்கள் வரைந்து முடிப்பீர்கள். காதலியையும் அடைவீர்கள். ஆனால், கணிதப்படி இதுமுரண்தலையாகும். இது போலவே, அஹிலெஸும் ஆமையும் ஒட்டப்பந்தயம் செய்கின்றன. ஆமை மெதுவானது என்பதால், அஹிலெஸுக்குச் சற்றுமுன்னே நின்று ஓட விடப்படுகிறது. அஹிலெஸ் ஆமையை அடைய வேண்டும். அதுதான் போட்டி. ஷீனோவின் கருத்துப்படி, அஹிலெஸால் ஆமையை அடையவே முடியாது. அஹிலெஸ் ஆமை இருக்கும் இடத்தை அடையும்போது, ஆமை சற்றுமுன்னே நகர்ந்திருக்கும். அந்த இடத்தையும் அஹிலெஸ் அடையும்போது, ஆமை மேலும் சிறிது தூரம் செல்லும். இப்படியே மிக நுண் அளவீட்டில் பார்த்தால், அஹிலெஸால் ஆமையை அடைய முடியாது. ஆமையின் நகர்வு மேலும் மேலும் இருந்து கொண்டே இருக்கும். முடிவிலியாக. ஆனால், அஹிலெஸால் நிஜத்தில் ஆமையையும் தாண்டிச் செல்ல முடியும். எனவேதான் இதைப்பாரடொக்ஸ் என்கிறார்கள்.

இ.சு.முரளிதரன்:

நிலவு நோக்கிய பயணத்தின் மீதான அவநம்பிக்கை பொன்விழா காண்கிறது. நிலாப்பயண நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தின்

வேர்களில் இடம் பெற்றுள்ள மரம் முடிச்சுகள் இத்தனை வருடங்களாக அவிழ்க்கப்படாதிருப்பதற்கான பின்புலங்களாக எவற்றைக் கருதலாம்?

ராஜ் சிவா:

வெளிப்படைத்தன்மை இல்லை என்பதுதான். இந்த நிலாப்பயண முரண்பாடு, நாஸாவில் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்ற விண்கல ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவரால் தான் முதலில் எழுப்பப்பட்டது. ஆரம்பப் புள்ளியும் நாஸாவில் இருந்துதான் உருவானது. நிலாப் பயணத்தின் அசாத்தியங்கள் ஒவ்வொன்றாகக் குறிப்பிடப்பட்டுத் தகவல்கள் வெளிவந்தபோது, சுலபமான வெளிப்படை ஆதாரங்களுடன் நாஸா அதை நிரூபணம் செய்திருக்கலாம். அவர்கள் வைத்த வலுவான, இறுதியான ஆதாரம், சந்திரனில் மனிதன் இறங்கிய இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒளித்தெறிப்பான்தான் (reflector). இப்போது கூடப் பூமியிலிருந்து செறிவான லேசர் கதிர்களை அந்த ஒளித்தெறிப்பானில் செலுத்த, அது பட்டுத் தெறித்துத் திரும்பி வருகிறது. அத்துடன் சந்திரனில் இருந்து விதவிதமான மண், கல் போன்றவற்றையும் எடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். அதனால், மனிதன் அங்கு போனது நிஜம்தான் என்கிறது நாஸா. ஆனால், அதை மறுப்பவர்கள் சொல்வது இது. "சந்திரனுக்கு விண்கலங்கள் செல்லவில்லை என்பதையாரும் மறுக்கவில்லை. மனிதன் சென்றான் என்பதையே மறுக்கிறோம். ரஷ்யா கூட விண்கலங்களை அனுப்பி, இயந்திரம் மூலமாக சந்திர மண்ணை எடுத்து வந்திருக்கிறது. அதுபோல, அமெரிக்காவும் விண்கலங்களை அனுப்பியது உண்மைதான். ஆனால், அவை ஆளில்லா விண்கலங்கள் மட்டுமே. மண்ணை இயந்திரங்கள் மூலமாக அள்ள முடிந்தவர்களுக்கு, அதே இயந்திரங்கள் மூலம், ஒரு ஒளித்தெறிப்பானைப் போட்டுவிட்டு வரமுடியாதா?" என்று கேட்கிறார்கள். பதில் இல்லை. அதனால் இன்றும் அது மர்மம்.

இ.சு.முரளிதரன்:

"கருந்துளையின் ஒருமைப் புள்ளியாய் இணையிலா ஈர்ப்புடன் தன்வசம் உள்ளீர்க்கும் பெரும் விசை கரிகாலன்" என்று போராளிகளின் தலைமை பற்றி முகநூலில் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். எனது வினா கரிகாலன் குறித்ததல்ல... கருந்துளை குறித்தே! Evant Harizon Telescope ஊடாகக் கண்டறியப்பட்ட கருந்துளையின் தோற்றத்திற்கும் Interstellar திரைப்படத்தில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்த கருந்துளையின் தோற்றத்திற்குமான வேறுபாடுகளை சொல்லுங்கள்...

ராஜ் சிவா:

ஆரம்பத்தில் கருந்துளையை இரட்டைப் பரிமாண வடிவத்திலேயே காட்சிப்படுத்தினார்கள். பின்னர் காலம் செல்லச் செல்ல ஸ்டீபன் ஹாக்கிங் அவர்களின் கருந்துளைக் கதிர்வீச்சு (Hawking radiation) என்னும் கருத்துகள் வலுப்பெற, அதன் வடிவத்தில் மாற்றம் வர ஆரம்பித்தது. இண்டார்ஸ்டெல்லார் படத்தின் இயக்குனர் நோலனுக்கு, அறிவியலில் பக்கபலமாக இருந்தவர் இயற்பியல் மேதையான, 'கிப் தோர்ன்' (Kip Thorne) என்பவர். இவர்தான் பிரபல ஈர்ப்பலையைக் கண்டுபிடித்த "லைகோ" (Ligo) அமைப்பின் முக்கியஸ்தர். தோர்ன்,

இண்டார்ஸ்டெல்லார் படத்தில் கருந்துளையின் வடிவத்தைக் கோளவடிவத்தில் இருப்பதாகக் காட்டியிருப்பார். அதுவே நிஜத்துக்கு அருகில் வரக்கூடிய அமைப்புமாகும். ஆனால், சமீபத்தில் நிகழ்வெல்லைத் தொலைநோக்கிகள் (Event Horizon Telescope) மூலமாகக் கண்டடைந்த கருந்துளையின் மாதிரிப் படம் அப்படி இருக்கவில்லை. ஆனாலும், துல்லியமான தகவல்கள் பெறப்படாத நிலையில் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை.

இ.ச.முரளிதரன்:

'மாயவன்' திரைப்படத்தில் இடம்பெறுவது போல நினைவுகளைக் copy பண்ணுதல் அறிவியல் உலகில் கருத்தியல் ரீதியாகவேனும் சாத்தியப்படுமா?

ராஜ்சிவா:

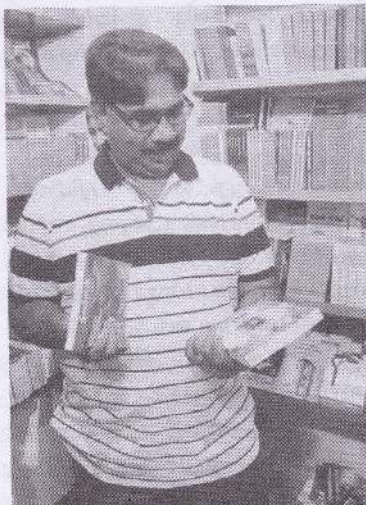
கருத்தியல் ரீதியாக அதற்கான சாத்தியங்கள் நிறையவே உண்டு. ஒரு கணினியின் தகவல் நிரல்கள் பைனரி என்னும் 1,0 சார்ந்த குறியீடுகளாக இருப்பதுபோல, மூளை தன் தகவல்களை என்ன வடிவத்தில் குறியீடுகளாகப் பதிக்கிறது எனக் கண்டு பிடித்தால் போதுமானது. சாத்தியமில்லாதது எதுவுமில்லை.

இ.ச.முரளிதரன்:

இந்திய அமைதிப்படை ஈழத்தில் நடத்திய வன்மங்களை மறைத்துப் புனிதப்படுத்தல்.. ஈழத்துக் கவிஞர்களுக்குபுச்சி மருந்து சிபார்சு செய்தல் போன்ற அபத்தங்களை மேற்கொண்டுவரும் ஜெயமோகன் அவர்களைப் பற்றி...

ராஜ்சிவா:

இலக்கியவாதிகளில் சிலரின் பெரிய பிரச்சினையே இதுதான். தரமான புனைவில்லக்கியங்களை உருவாக்கி விட்டால், அந்தப் படைப்புகளை வாசகர்கள் கொண்டாடி விட்டால் போதும். இருபக்கமும் கொம்புகள் உருவாகி விடும். அதன் பின்னர் மகாபாரதம் எழுதிய பிள்ளையாரைப் போல, பேனாவைத் தூக்கியெறிந்து விட்டு அந்தக்கொம்புகளினால் எழுத ஆரம்பித்து விடுவார்கள். ஈழம் சார்ந்து 'ஜெமோ' கக்குவதெல்லாம் இந்துத்துவ விஷம் மட்டுமே! அவருக்கு வீசப்படும் சாமரங்களில் சில, ஈழத்து இலக்கியவாதிகளின் கைகளில் இருப்பதும் சாபக்கேடு.

இ.ச.முரளிதரன்:

"ராஜ்சிவா நான் உங்கள் வாசகன்" என்று சாரு நிவேதிதா உங்களிடம் தெரிவித்துள்ளார். சாரு நிவேதிதாவின் பிரதிகளில் உங்களை அதிகம் ஈந்ததனவாக எவற்றைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

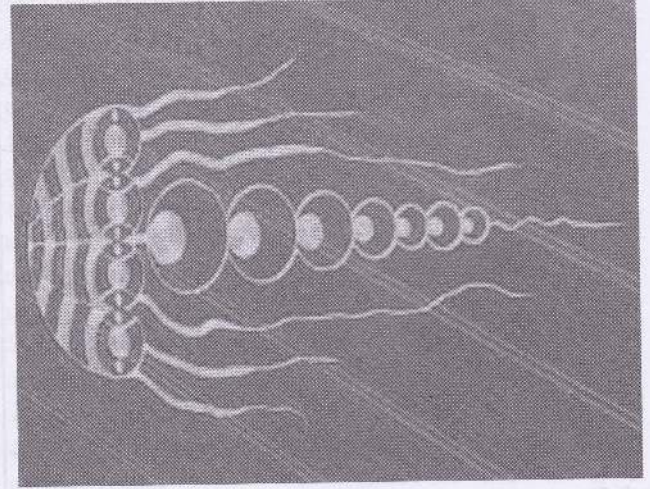
ராஜ்சிவா:

அதிகளவில் மிகத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட,

படம் ஒருவர் சாரு என்று சொல்லலாம். நான் கூட ஆரம்பத்தில் அந்த நிலையிலேயே இருந்தேன். இன்று அவரைப் புரிந்து கொண்டு, நல்லதொரு நண்பனாக இருக்கிறேன். அவரின் கோணல் பக்கங்கள் முதல் கொண்டு படித்து வருபவன் நான். "ஸீரோ டிகிரி" எனக்கு மிகவும் பிடித்தது.

இ.ச.முரளிதரன்:

அதிமிரட்டான பேருருவ வளப்பியல்மிகு பயிர் வட்டங்கள் (crop circles) இங்கிலாந்துக் கோதுமைவயல்களில் தற்போதும் உருவாகின்றனவா? அவை இறுதியாக எப்போது தோன்றின?

ராஜ்சிவா:

2018 ஆனி, ஆடி மாதங்களில் கூடப்புதிய வகைப் பயிர் வட்டங்கள் இங்கிலாந்தில் தோன்றியிருக்கின்றன. பயிர் வட்டங்கள் என்பதால் குளிர்காலங்களில் உருவாவ தில்லை. இனிஇந்த வருடக் கோடையில் தோன்றலாம். பயிர் வட்டங்களில் 90 சதவீதமானவை மனிதர்களால் உருவாக்கப்படுகின்றன என்று புரிந்துகொண்டாலும், மிகுதி 10 சதவீதம் புரியாத பயிராகவே இருக்கிறது. பத்து சதவீதம் என்றில்லை, இதுவரை தோன்றிய இலட்சக் கணக்கான பயிர் வட்டங்களில், ஒன்றையொன்றாவது மனிதனால் உருவாக்கப்படவில்லை என்றால், அதற்கான பதிலை எப்படிச் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

இ.ச.முரளிதரன்:

அறிவியல் கட்டுரைகளை எழுதவிரும்பும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு என்னென்ன விடயங்களைக் கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ராஜ்சிவா:

தமிழில் அறிவியல் எழுதுபவர்கள் மிகக்குறைவு. அப்படி எழுதக்கூடியவர்கள் கூடத் தங்களின் அறிவை வெளிப்படுத்தும் தன்மையில், அவர்களைப் போன்ற படித்தவர்களுக்கு மட்டும் புரியக் கூடிய வகையிலேயே எழுதுகிறார்கள். புரிந்தவர்களுக்கு மேலும் புரிய வைப்பதில் என்ன பயன் இருக்கிறது? யாருக்குப் புரியவில்லையோ, அவருக்கு இலகுவாகப் புரியும் வகையில் உதாரணங்களுடன் எழுதுங்கள். எழுதும் அறிவியல் தகவல் சரியானதுதானா என்று பல வகைகளில் உறுதிப்படுத்தி விட்டு எழுத ஆரம்பியுங்கள். எதை நீங்கள் முதலில் சரியாகப் புரிந்து கொள்கிறீர்களோ, அதையே புரிய வைக்கவும் முயலுங்கள். நன்றி.

மெளனத்தின் மொழியேந்தி வருமாறு வேண்டுகின்ற நேஸத்தின் கனவோடு...

எலிசபெத் பாரெட் ப்ரொவ்னிங் இற்குப் பின்னர் மிகச்சிறந்த பெண்கவிதை எனப் பெயர்பெற்ற கிறிஸ்டினா ரொசெட்டி, 1830 களில் அசாதாரண அறிவு வளம் மிகைத்த ஒரு குடும்பத்தில் நான்கு குழந்தைகளில் இறுதிக் குழந்தையாய் பிறந்தவர். தந்தை கப்ரியேல் ரொசெட்டி ஒரு இத்தாலியர்; கவிஞர். அரசியல் விவகாரம் ஒன்றில் நாடு கடத்தப்பட்ட அவர் 1824களில் இங்கிலாந்தில் சென்று குடியேறியவர். இத்தாலி மொழி கற்பிக்கிற ஆசிரியராய் அவர் இங்கிலாந்தில் பணிபுரிந்து, இத்தாலிய ஆங்கிலேயப் பெண்மணி ப்ரான்செஸ் பொலிதொரிய மணம் புரிந்தார். கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களென பலரை உட்கொண்டிருந்த அவர்களது குடும்பத்தில் தாயே நான்கு குழந்தைகளுக்கும்மான ஆசிரியையாய் இருந்து பிள்ளைகளை நிறைய வழிப்படுத்தினார்.

விக்டோரியா யுகத்தில் மிளிர்ந்த அற்புதக் கவிதை கிறிஸ்டினா ரொசெட்டி ஐந்து கவிதைத்தொகுதிகளையும், இரண்டு புனைகதைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். "Goblin Market", 'The Prince's Progress' என்பன அதிகம் பேசப்பட்ட அவரது நூல்களாகும். தோழர்கள் மற்றும் சகோதரர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட மத இயக்கத்தினால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டு, அதிகமான தன் ஆக்கங்களை அது சார்ந்த கருத்துகளால் ஆட்கொண்டார் கிறிஸ்டினா. நோய், மரணம், அழிவு, பெண் மீதான அழுத்தங்கள், காதல், கனவு, திருமணம் பற்றி அதிகம் பேசின அவரது கவிதைகள், 'எதிரொலி' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய அற்புதமான ஒரு கவிதை மனசை வெகுவாய்க் கவர அதனை மொழிபெயர்த்துப் பார்த்தேன்.

கெக்கிராவ ஸீலைஹா

Echo எதிரொலி

இரவின் நிசப்தத்தில் என்னிடம் வா.

கனவில் பேசும்

மெளன மொழியேந்தி வா.

நீரோடை மீதில் கூரியனின் பிரகாசமென

ஒளிரும் கண்களையும்,

வட்டமான நின்

மிருதுக் கன்னங்களையும் எடுத்து

என்னிடம் வா.

ஓ! தீர்ந்துபோன வருஷங்களின்

காதலையும், எதிர்பார்ப்பையும்,

ஞாபகங்களையும் ஏந்தி

தூய கண்ணீரோடு மீள என்னிடம் வா.

ஓ! நிரம்பித் தளும்பும் காதலோடு

ஆன்மாக்களின் சந்திப்பு

கவனமாய் நிகழும் சுவனலோகத்தே

திறந்து, உள்ளே அனுமதித்து,

எவரையும் மீளத் திருப்பி அனுப்பாத

அதன் மெல்லத்திற்கும்

கதவுதனை

தாகமும், ஆசையும் மேவும்

கண்களால் அவதானித்தபடியே

நீ விழிக்கப் பிரியப்படும் என் கனவு

எத்தனை இனிமையானது

அத்தீமான இனிமையானது.

கசந்திரும் இனிமையானது?

இன்னும்

கனவுகளில் என்னிடம் நீ வா.

மரணத்தில் உறைந்து நீ இருந்தாலும்,

மூச்சுக்கு மூச்சும்,

உயிர்த்துடிப்புக்குத் துடிப்பும் தந்தே

உன்னோடு நான்

என் தொலைந்த ஜீவிதத்தை

மறுபடி வாழலாம் ஆதலினால்,

முன்னம் வெகு நாட்களுக்கு முன்னம்

மெல்லச் சாய்ந்து மெதுவாய்ப் பேசியதே போலும்

என் நேஸமே நீ என்னிடம் பேச.

மூலம் :- கிறிஸ்டினா ரொசெட்டி
தமிழில் :- கெக்கிராவ ஸீலைஹா

இறந்த தன் நேஸத்தை மீள வரச்சொல்லி, வாழ்வை இனிதாக்கச் சொல்லி வேண்டுகின்றார் கவிஞர் இக்கவிதையிலே. நல்லதையே காணமுடிகிற, கூரியனின் பிரகாசத்தை ஒத்த, தெளிந்த, நேர்த்தி நிறைந்த பிரகாசமான கண்களை ஏந்தி வருமாறு அவர் தன் உயிரானவரிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கிறார். போலவே, தாகத்தோடு நேஸத்தை யாசித்தபடி சுவர்க்கத்தில் நுழைகின்ற ஆன்மாக்கள் தன் பிரியமானவரைக் கண்டு கொள்ளும் ஆவலில் தவிப்பதையும், மெல்லத்திறந்து அதன் கதவுகள் அவ்விற ஆன்மாக்களையும் ஒன்றிணைக்காதா என ஏங்குவதையும் அவர் அழகாய்ச் சொல்லி வைக்கிறார். இதயம் உணர்ந்த ஆழமான உணர்வை தூயரம் பகிர்தலின் போது வெளிப்படும் தூய கண்ணீரோடு சொல்லி முடிக்க அவர் தன் நேஸத்தை அழைக்கிறார்.

கொஞ்ச கவிதைகளையே படைத்திருந்தாலும் கிறிஸ்டினா ரொசெட்டியின் கவிதைகள் ஆங்கில இலக்கியத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவை. கடவுளின் மீதான பற்றையும், காதலின் உன்னதத்தையும் கொணர்ந்து வாசகனின் மடியில் அவை கொட்டிச் சென்றன. ஜீவனுடன் கலந்து வாழ்ந்த ஒருவரது மரணம் ஏற்படுத்திய வெற்றிடத்தை இட்டு நிரப்பிட முடியாத கையறுநிலையை அவர் புரிந்து கொண்டிருந்தாலும், பிரிவு குறித்த பரிதவிப்பும், அன்புக்கு ஏங்கிய மனசும், கனவின் மெளன மொழிகளை ஏந்தி வருமாறு அழைப்பது அழகாய் இருக்கிறது.

LDIAவடிப்பிள்ளை ஆற்றோரம் அந்தி சாயும் பொழுதை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆறும் அமைதியாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. தங்களது இரைகளைத்தேடியபின் தங்குவதற்காக தமது இருப்பிடம் நோக்கிச் செல்லும் காக்கைகளும் இடையிடையே கீச் கீச்..... என்ற மெல்லிய ஓசையில் பறந்து செல்லும் குருவியினங்களும், இளந்தென்றல் காற்றும் இடையிடையே செல்லும் வாகன இரைச்சல்களும் அந்த மாலைப்பொழுதை இரவை நோக்கி அழைத்துச் செல்ல முனைந்து கொண்டிருந்தது.

“இஞ்சங்க ஓங்களத்தான்”

“என்ன புள்ள”

நாளைக்கு இளயவன ஸ்கூல் சேக்கணும் அதிபர் ஒரு போம் தந்திருக்கார். அதிலுள்ள சாமானெல்லாம் வேண்டி வெள்ள உடுப்போட மகனக் கூட்டிக் கொண்டு வரட்டாம். கையில அஞ்ச சதழு மில்ல. மகள் சல்மாவுக்கு டியூசன் காசும் கொடுக்கணும் அவளும் முணுமுணுக்காள். நாளைக்கு ஊட்டுச் செலவுக்கும் காசில்ல. மகன் சபீர் ஏ.எல் முடிவு வருமட்டிலும் ஒரு கடயில நிக்கண்டு போனான் இன்னமும் சம்பளம் தரல்லியாம் என்ன செய்யிறண்டு ஒண்டும் வெளங்குதில்ல” என்றாள் மனைவி தாஹிரா.

“நான் என்ன புள்ள செய்யிறது

அண்டையண்டைக்கி ஆத்துக்குப் போனத்தான் சோறு கறி செலவ ஒரு மாதிரி ஒப்பத்தலாம். இதுக்குள்ள புள்ளய்கள கூடுதலாய்ப் படிப்பிச்சி என்ன செயற நிப்பாட்டு எண்டா நீ கேக்கிறயுமில்ல எனக்கு வட்டிக்கடன் பட்டு அங்க இஞ்ச மத்தாக்களுக்கிட்டக் கேட்டு, ஏமாத்தி மரியாத போக்கிற குணமுமில்ல.

என்ன என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்.

“இனித்தோங்கிட்டங்க ஊட்ட காசில்லண்டா புள்ளைகளுட படிப்ப நிப்பாட்டுற கததான் ஓங்களுக்கு நமக்குத்தான் படிப்பு கொறஞ்சதால இவ்வளவு கஷ்டப்படுறம், புள்ளைகளையாவது படிப்பிக்கணு மெண்டு தான் நானும் தவிக்கன். நம்மட புள்ளயளும் கெட்டிக்காரணுகள் கஷ்டம் தான் என்ன செய்ய பொறுமையாயிருந்து ஆண்டவனுக்கிட்ட கேப்பம். நாம ஒரு வேளத்தெழுகையும் விடுறதில்ல. மத்தவன ஏமாத்தி மோசடி செஞ்சி வாழறமில்ல அல்லாஹ் நம்மளக் கைவிடமாட்டான் அவனுட்ட நம்பிக்க வெய்ப்பம்” என்றாள் தாஹிரா.

“செரி செரி நானும் வேணும்டா சொல்லுறன். நம்மட நெலம் அப்படியிருக்க தேத்தண்ணி ஒண்டு ஊத்தித்தாங்க நான் ஆத்துப்பக்கம் போயிட்டு வாறன் என்னமும் கெடக்குமாண்டு பாப்பம்.”

என்று கூறியவாறு மதியம் கழித்து ஆற்றுக்கு வந்து வலையை மடித்து வீசியே களைத்துப் போனான் மூத்ததம்பி. சில சில்லறை மீன்களைத் தவிர ஒன்றும் கிடைத்தபாடில்லை. நேரம் செல்லச் செல்ல நாளைய நிலைமையை நினைக்கும்போது அழுகையே வந்தி விடும் போலிருந்தது. மனதில் தவிப்பும் ஏக்கமும் எதிர்பார்ப்பும் அவனது உள்ளத்து நிம்மதியைக் கெடுத்தது. சேஹ்... வேறு ஒரு தொழிலாவது பழகி யிருக்கலாம். அல்லது கூலி வேலைக்காவது போயிருக்க லாம். மனிதனுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழாமல் சுதந்திரமாக வாழவேண்டும். ஆற்றங்கரை அல்லாஹ் வின் அருள் அவன் அளந்ததைத் தருவான் என்ற நம்பிக்கையிலேயே காலமும் கரைந்து கொண்டிருக்

நேர்மையின் பரிசு

மருதூர் ஜமால்தீன்

கிறது. உம்மா வாப்பாட சொல்லுக் கேட்டிருந்தா எனக்கு இந்த நிலை வந்திருக்குமா என்று எண்ணிய போது மனம் வெடித்து விடும் போலிருந்தது. என்ன செய்வது இது காலம் கடந்த ஞானம் என்றவாறு சிறுவயது வாழ்க்கையை மனம் மீட்டது.

“லெக்கோவ் அச்சிமுத்து ஒண்ட மகன் பள்ளிக் கொடத்துக்குப் போகாம கொளத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒளிச்சிட்டு பொடியம்மாரோட மீன் புடிச்சித் தெரியி றானங்கா தம்பிரவாப்பா அந்தப்பக்கம் போனவரு சொன்னாரு அவரக்கண்டு ஒளிச்சி ஓடுறானாம் இப்படியே உட்டாக் கெட்டுப் போவான் கொஞ்சம் கண்டிச்சி வெய்” என்றான் அயல்வீட்டு அனிசா.

“வரட்டும் அவன். இண்டய்க்கி அவன்ட கணக்குப் பாக்கிறன்” என்று கறுவியவாறு மூத்ததம்பி யின் தாய் கையில் கம்புடன் ஒளித்து நின்றான். மூத்த தம்பி வந்ததும் வராததுமாக அவனை நையப் புடைத் தான் அதன் பரிசாக வீட்டை விட்டுக் கிளம்பியவன் தானாகவே கடைகளிலும் அங்குமிங்குமாக நின்று இறுதியில் வீடு வந்து சேர்ந்தான். பெற்றோரும் அவனை மன்னித்து வாப்பாவுடன் ஆற்றங்கரையும் குளங்களுமாக அலைந்து தந்தையின் தொழிலையே கற்று அதுவே நிரந்தரமாகியது. ஆனாலும் இறை வணக்கங்களில் பற்றும் ஏமாற்று மோசடி களவு களில்லாத நேர்மையும், வீண் பழக்கங்கள் இல்லாத வாழ்வும் அவனைப் புனிதனாக மாற்றியது.

“ஓ...ஹ் கடந்த காலத்த நெனச்சி நேரம் போனதே தெரியல்ல இரவு ஏழு மணியாவும் போயிட்டு கெடச்சத எடுத்திட்டுப் போவம் நாளைக்கு அல்லாஹ் இருக்கிறான். என்று எண்ணியவாறு வீட்டுக்குப் போனவனுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

வீட்டுக் கடவலைத் தாண்டியதும் “உம்மா

வாப்பா வாறாங்க” என்று மகள் மகிழ்ச்சியுடன் கூவியழைத்தாள். மனைவி தாஹிராவும் கணவனை மிக மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றாள்.

“என்னடாப்பா நான் மிச்சங் கவலையோட வாறன் இஞ்ச பெரிய குதூகலமா இருக்கி என்ன விஷயம்” என்றான் மூத்த தம்பி.

“இஞ்சங்க நீங்க மீன் வலைக்கும் தோணி ஒன்றுக்கும் ஒங்கிட மீனவர் சங்கத்துக்கு ஒரு முறைப்பாடு எழுதிக் கொடுத்தீங்க தானே இந்த முறை ஒங்களத் தேர்ந்து எடுத்திருக்காங்களாம் வலையும் தோணியும் தாறுதுக்கு நாளய்க்கு வரச் சொல்லியிருக்காங்க” என்றான் மனைவி .

“அல்ஹம்து லில்லாஹ்” என்றான் மூத்ததம்பி.

“இன்னொரு வெஷயம் கேளுங்க கடவேலய்க் குப் போன நம்மட மகன் கோல் எடுத்தான் அவனுக்கு இந்த மோற ஏ.எல்.முடிவு டாக்டருக்குப் படிக்க வந்திருக்காம்” என்று சொன்னவளின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிந்தது.

“இல்ஹம்து லில்லாஹ்” என்று மீண்டும் கூறிய மூத்ததம்பியின் கண்களும் கசிந்தவாறே இன்ப அதிர்ச்சி யைத் தாங்க முடியாமல் கதிரையில் அமர்ந்து விட்டான்.

ஒரு மனிதனின் கவலையிலும் கஸ்டத்திலும் எதிர்ப்பார்ப்பிலும் உதவி தேடித் தவிக்கின்ற சந்தர்ப் பங்களில் எதிர்பாராதவிதமாக இறைவனால் வரும் உதவி அவனது நேர்மையை மேலும் உறுதிப் படுத்தி தனது பணியினைத் தொடர்வதற்கு ஊன்று கோலாக அமைவதாக மூத்த தம்பி எண்ணித்தனது மனைவியிடம்

“அல்லாஹ் நம்மளக் கைவிட மாட்டான் சவுதா நான் குளிச்சிட்டு பள்ளிக்குப் போய் அவனுக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு வாறன்” என்று கூறியவாறு கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தான்.

புதுப்புனல் செல்வி லோஜிதா முரளிதரன்

8.10.1998 இல் நெல்லியடி வடக்கில் பிறந்த இவர் ஆரம்பக்கல்வியை கிளி/கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரியில் கற்று அதன் பின் யா/வடமராட்சி மத்தியகல்லூரியில் கற்று தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் வருட மாணவியாக கற்று வருகின்றார். மாணவப் பருவத்திலிருந்தே கவிதைகளை எழுதிவரும் இவரது கவிதைகள் வலம்புரி பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியுள்ளன. உதய தாரகை கல்விக்கழகத்தினூடாக சக மாணவியான ஜெ.தாட்ஷாயினியுடன் இணைந்து 'நறுமுகை' என்னும் கவிதை நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இப்போது சிறுகதை எழுதுவதில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வருகின்றார்.

தலைமுறையாகுபாட்டை தகர்த்தெறிவோம்

அவனிக்கு நிழல்தரும் ஆலவிருட்சங்களாய் விரிந்து
அனுபவத் தென்றலை அள்ளி வீசும் பொக்கிசங்களாய்ப் பரந்து
எமைக்காத்த பதுமையான முதுமைகளைப் பழமைகள் என்றெண்ணி
முதியோர் இல்லங்களில் தனிமையில் தள்ளாட வைத்தோம்

அங்கே விளைந்த இளம் விழுதுகள் நாம்
தொழிலுட்ப சாதனங்களுக்குள் புதைந்து
தொடராய் தொலைந்து போகிறோம்

எமை முன்னேற்றப் பாட்டி தரும் சோதனைகளை
வெறும் வேதனையாய் நிகைத்தால்
புத்தரின் போதனைகளுக்கிங்கென்ன வேலை

நம்பாரம்பரியம் காத்த வேலிகள் சருகுகளாய் மாற
நிதம் வெளிவேஷம் போட்டதும் போதும்

தம் தோளில் ஏற்றி தொலைவாணைக் காட்டியவரின்
கால் நடங்களைத் தொட்டுப் பார்த்திட்டாலே
எந்தலை முறைகள் நிமிர்ந்து
மிளிர்ந்திடும் தானே.

நான் ஒரு ஹொஹிங்கிய குழந்தை

வங்காள மூலமும்

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் : முகம்மது நூறுல் ஹீடா
தமிழில் : சோ.ப

நான் ஒரு ஹொஹிங்கிய குழந்தை

என் தந்தை ஆதம் அலி

என் தாய் ஹவாபீபி

என் பெயர் ஹபில் மியா

பிறந்த கையோடு

நான் புன்னகை செய்தேன்

அழுதேன்

மிதந்தேன்

2

ஒளியிலும் இருளிலும் மின்னும்

என் பிரசவ அகறையின் கதை எனக்கு நினைவிருக்கிறது

மோகம் மீறிய காதுலால் துடிக்கும்

ஹொஸாங் இரவின் ஆனந்தமான கூடலின் கதை

என் பெற்றோரின் வேட்கை மீதுர்ந்த கூடலின் கதை

அடை மழை கொட்டிய இரவு

முடிய அகறையில் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் முயங்கி

பேரின்பம் அடைந்த கதை

அவர்கள் போர் முடிந்தபோது

இருவர் கண்களிலும் விண்ணை வெற்றிகொண்ட பாவனை

ஒரு பிறவியிலிருந்து மறுபிறவியை

விடாமழை பொழிந்தபிறகு

பெரு வெள்ளத்தில் மிதந்த

நோவாவின் பேழை பற்றிய கதை

தெரியுமா, ஓ பிரபஞ்ச வாசிகளே!

அந்த விசித்திரச் செய்திக்குச் செவி சாயுங்கள்

அம்மா தன் பழைய சிறுமெத்தையில் என்னைச் சுற்றினாள்

பழசில்லை, பூவேலை செய்யப்பட்ட புதிய மெத்தை

நைந்து போன துணியின் பழைய நூலால் நெய்யப்பட்டது

நூலால் அல்ல இளந்தாயின் அன்புக் கொடியால்!

இளம்பிறை போலிருந்த என்னை மாம்போடணைத்து ஊசலாட்டினாள்

தாய் இராவின் மாப்பின் குடம்பியாகக் கரணமடித்து

பரிவுக் கடலில் நீந்தலானேன்.

3

வெள்ளிடி வீழ்ந்தது - அப்பொழுதே, அங்கேயே!

வானிலிருந்து விழுந்தது இடி - அப்பொழுதே, அங்கேயே!

நுழைவாயிலில் அடியும் உதையும் - அப்பொழுதே, அங்கேயே!

காயப்பட்ட அப்பாவின் அணைப்பிலிருந்து அம்மாவைப் பிரித்தனர்

நான் பிறந்த வீட்டிலேயே என்னை வீசி எறிந்து இரத்தத்தில் ஊறுவிட்டனர்

அதுவரை யார் எதிரியென்று யார் நண்பனென்று அடையாளங் காண நான்

தெரிந்திருக்கவில்லை

அந்தோ, ஒரு கணத்தில் என் வாழ்க்கையின் போக்கும் கோலமும் மாறின

அம்மாவின் மடியில் ஆடிய அன்விளம்பிறை

ந.ப. ஆற்றில் ஓடும் ஓடம் முர்க்கமான கரை.புனில் அகப்பட்டது போல்
ஏற்றுண்டது

நான் வாழ்வோடும் சாவோடும் போராடும் தாயில்லா, தந்தையிலலாக
குழந்தையானேன்!

இல்லை. நான் ஈட்டியது எதுவுமில்லை, சுற்க இனி ஒன்றுமில்லை!

பெதலவேறில் ஆபத்திலகப்பட்ட புதிதாய் பிறந்த குழந்தையானேன்!

4

என்னை அன்பாய் அணைத்த கரிசனை கொண்ட தாதி

ஒரு கிண்ணம் பாதை எனக்குப் பருக்கினாள்

அவள் முகம் அச்சொட்டாக என் அன்னையின் முகம் போலிருக்கக் கண்டேன்

ஒரு மருத்துவர் என் மாம்பை, முதுகை, இதயத்தை, நாடித்துடிப்பைப் பார்த்தார்

அவர் முகம் அச்சொட்டாக என் தந்தையின் முகம் போலிருக்கக் கண்டேன்

ஒரு குருவானவர் என் செவிகளில் புனித நூல்களின் தலைப்புக்களை ஒதினார்

அவர் முகம் அச்சொட்டாக என் ஆதித்தந்தையின் முகம் போலிருக்கக் கண்டேன்

என் எதிர்காலத்துக்கான பொறுப்பை தலைவி ஒருத்தி ஏற்றுக்கொண்டாள்

அவள் முகம் அச்சொட்டாக, விண்ணிலகத்திலிருந்து வீழ்ந்த

என் முதல்தாயின் முகம் போலிருக்கக் கண்டேன்

புதிதாய் பிறந்த என் கண்கள் அதுவரை பரிச்சயமில்லா கண்களாய் இருந்தன

இக்குழந்தை விழிகளால் பல்வேறு மனிதர்களின் பல்வேறு கண்களையும்

வேறுபடுத்த முடியவில்லை

யார் இவர்கள்? பச்சிளம் குழந்தையின் மீது சந்தேகப் பார்வைகள் பார்க்கும்

இவர்கள் யார்?

நீங்கள் ஓர் ஆண், நீங்கள் என் தந்தை, தயை கூர்ந்து என் தந்தைபோல்
என்னை நோக்குங்கள்

நீங்கள் ஒரு பெண், நீங்கள் என் தாய், தயை கூர்ந்து என் தாய்போல் என்னை
நோக்குங்கள்

இவ்வலகிலுள்ள எல்லா ஆண்களின் பெயர் ஆதம்அலி, எல்லாப் பெண்களும்
ஹவாபீபி

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் என் தாய் தந்தையர்

என்னை உங்கள் வழித்தோன்றலாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்

ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், உங்கள் எல்லாப் பிள்ளைகளின் தலைகளை

விழுங்கியவர்கள் ஆவீர்!

ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், எல்லாக்கொடூர, கொலைகாரருடைய அடிமைகளாக

என்றும் இருப்பீர்கள்

என்றோக்கில், இந்தப் பிரபஞ்சம் அடங்கலும் ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணுமே

உள்ளனர்

என் நாடி நாளங்களில் ஒருவது சோடியான அம்மனிதர்களே

ஷிங்காவை ஊதுங்கள், ஷங்கோவை ஊதுங்கள், அஜானை உச்சரியுங்கள்,

ஊலுவைப் பாடுங்கள்

ஓர் ஆண்

ஒரு பெண்

ஒரு வழித்தோன்றல்

பாடும் வரவேற்புப் பாடடைக் கேளுங்கள்

5

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில்

நான் பிறந்த ஊர் மியான்மாரிலுள்ள ஹொஸாங்

ஆனால் என் வாழிடம் பற்றிய முதல் நினைவு பெதலவேறும் ஆகவே உள்ளது

ந.ப. ஆற்றைக் கடந்து ஷாப்போரி தீவோரமாக தரியாநகர் நோக்கி நடை

என் நிகழ்காலம் பெற்றோர் என்னைப் பத்திரமாக

அலாவுலின் சொற்றோகிராமுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர்
நன்றே செய்தீர்! மனிதர்கள் அவசியம் ஏற்பட்டால்
தாயகத்திலிருந்து வேறு நாட்டுக்குக் குடிபெயர்வதுண்டு
நான் மக்காவுக்கும் மதினாவுக்கும், மதுராவுக்கும் பிருந்தாவனுக்கும்
கபிலவஸ்துவுக்கும் புராதன தீபுக்கும் போவேன்,
ஓ ஓங்கோ-வொங்கோ-கொலிங்கோ, ஓ சீனமே, இந்தியாவே
ஓ ஐக்கிய நாடுகளே, ஓ ஐரோப்பாவே அமெரிக்காவே
ஓ ஆசியாவே, ஆபிரிக்காவே, பனி மேவிய சமுத்திரமே,
வெவ்வேறு வேர்களைபுடைய குடும்பவரிசைகளே!
அநாதையாகிய என்னை உங்கள் அன்புள்ள குதாசலமான
உலகிலுள் ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?

6

உங்களோடு என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ள
விருப்பமில்லையெனில்
சுற்றி வளைக்காமல் தெளிவாகச் சொல்லுங்கள்
கூட வரவிரும்பின், இவ்வநாதைப் பிள்ளையோடு வாருங்கள், நானும் வருகிறேன்
இவ்வளவு தூரம் தனியே வந்த நான், இறுதிவரை தனியே நடப்பேன்
மனிதர்களே, உங்கள் பாலியலால், உங்கள் வியர்வையால், உங்கள்
காதற்களியால்
உங்கள் விந்தினால், உங்கள் தொழில்களால், உங்கள் கொடுமையால்
உங்கள் அரசியலால், ராஜதந்திரத்தால், நன்மை தீமைகளால், நம்பிக்கை
அவநம்பிக்கைகளால்
நான் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டாளுள்ளேன்
மூலகிலும் என்னைக் கொல்லத் துணிபவர் யார்?
ஆன்மவாதத்தின் மூலமாகிய என்னை, ஒரு பிறப்பிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு
மாறும் முதல் முகையமாகிய
என்னைச் சாகடிக்கச் சூழ்ச்சி செய்பவர் யார்?

7

இப்பிறப்பில் நான் மனித ஆத்மாவனைக் கொண்ட ஒரு குழந்தை
இப்பிறப்பில் நான் எதிர்காலமே இல்லாத றொவறிங்கியக் குழந்தையா?
நான் விதைகளின் பகுப்புகளின் ஆன்மா, இவ்வகண்ட பிரபஞ்சத்தின் விளைச்சல்
முடிவில்லாத இப்பிரபஞ்சத்தின்
பெருவெடிப்பின் முதல் ஒளி நான்
ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்
தயை கூர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்
என் முதலை முடிவாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்

நான் முதல் ஒளி; நான் கடைசி ஒளியுமாவேன்
நானே பாதை, கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் - யாவும் நானே!
என்னை நூர்ந்து போகாதவாறு, என்றும் ஒங்கி எரியுமாறு மூட்டுங்கள்

ஒரு சுதந்திர உலகில் ஒரு சுதந்திரக் குடிமகன்
நாட்டுக்கு நாடு பயணிக்கும் குழந்தை - மந்திரவாதி நான்
எல்லா நகரங்களும் துறைமுகங்களும் என் சேரிடங்கள்
எல்லா வீடுகளும் கோளங்களும்
மயில்தோகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஏழு சரக்குக் கப்பல்கள் ஓட்டும்
சந்த வியாபாரியே என் பங்காளி
நான் உலக வாரிசு
மண்ணின் மைந்தர்கள் வாழும்
றொவறிங்கியர்களின் வீடுகளுக்கும் வாழிடங்களுக்கும் நான் திரும்ப விரும்புகிறேன்

நான் மிதக்கிறேன், நாட்டுக்கு நாடு பயணிக்கிறேன்
ஆக்கத் திறனுள்ள உலகம் ஓட்டாண்டியாகாது
நான் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கும் பெயர்கிறேன்
எல்லைகளற்ற உலகைத் தவிர
யாரும் என் தோழர் அல்லர்!

நூல்: உன்னைச் சரணடைந்தேன்
ஆசிரியர்: லதா உதயன்
வெளியீடு : மணிமேகலை பிரசுரம்
விலை: 100/- (இந்திய விலை)

மேலைத் தேயத்தவருடைய வருகையைத் தொடர்ந்து தமிழ்ச் சூழலில் ஏற்பட்ட சமூகப் பொருளாதார அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு மாற்றங்கள் உரைநடை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு காரணங்களாயின. இவ் உரை நடை இலக்கியங்களிலொன்றான நாவல் என்ற வடிவம் அறிமுகமாகிய காலம் தொட்டு இற்றைவரை தொடரியக்கம் பெற்றுவரும் ஓர் அலகாகும். இவ் வடிவம் சார் படைப்புகள் காலம் காலமாக தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் மற்றும் புலம்பெயர் தேசங்களிலும் வெளிவந்த வண்ணமே உள்ளன. ஆனாலும் ஏனைய இலக்கிய அலகுகளுடன் ஒப்பிடுமிடத்து நாவல் இலக்கியத்தின் வருகையும், வாசகர் மத்தியில் அதற்கு இருக்கின்ற வரவேற்றும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. நவீன உலகின் அவசரவாழ்வு சார் இயக்க நெறிகளிற்கு நீண்ட நேர வாசிப்பு இயைபு பெறாமையால் பிற இலக்கிய அலகுகளான கவிதை, சிறுகதை ஆகியவற்றில் வாசகர்கள் அதிக ஈடுபாடு காட்டிவருகின்றனர். இச்சூழலிலே ஈழத்தின் யாழ் மாவட்டம் வடமராட்சியில் அமைந்துள்ள சுப்பர்மடமெனும் அழகிய கிராமத்தினைப் பிறப்பிடமாகவும் தற்போது புலம்பெயர்ந்து இருபது வருடங்களாக கவிஸ் நாட்டில் வசித்தும் வரக்கூடிய லதா உதயன் உன்னைச் சரணடைந்தேன் எனும் நாவலை வெளியிட்டிருக்கிறார். இவர் ஏலவே “ஓரு நதியின் தேடல்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிட்டவர். கவிதைத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டி வருபவர்.

உன்னைச் சரணடைந்தேன் நாவலில் தாயக உணர்வும் மண்ணை இழந்த ஏக்கமுமே வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. அந்தவகையில் இந்நூலின்

லதா உதயனின் “உன்னைச் சரணடைந்தேன்” நாவல் குறித்த பார்வை

■ சு.க.சிந்துதாசன்

கான வாழ்த்துரையினை வழங்கியுள்ள லக்ஷ்மன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“ஈழத்தமிழர்கள் வெளிநாடுகளிற்கு புலம்பெயர் ஆரம்பித்து ஏறத்தாள நாற்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஒவ்வொரு புலம்பெயர் தமிழனுக்கும் இந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு வலிகள் நிறைந்தது. எவ்வளவு கொடுமையானது என்று சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் உன்னைச் சரணடைந்தேன் என்னும் நாவலினூடாக புலம்பெயர் வாழ்வின் வலியை எல்லோரிற்கும் சொல்லி விட்டதாக ஓர் ஆத்ம திருப்தியை எனக்குள்ளே உணர்கிறேன். எல்லோர் தொண்டையிலும் அடைத்துக் கிடந்த உணர்வுகளை உடைத்துத் தந்திருக்கிறது இந்தப் படைப்பு”(பக்.iv)

தாயக நினைவும் தன்னுடன் ஊடாடியவர்கள் மீது கொண்டிருந்த நேரமும் அன்னியர் தேசத்தின் வாழ்வியல் முறையும் சேர்ந்து இவருள் கிளர்த்தியிருக்கும் உணர்நிலையானது படைப்பின் ஆதார சுருதியாய் அமைந்திருக்கிறது.

அணிந்துரை வழங்கியுள்ள வேலணையூர் சுகிதரன் நாவல் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“2009 ம் ஆண்டிற்கு முன் நீங்கள் பிறந்திருந்தால் இந்த நாவலின் கடைசி அத்தியாயங்களைப் படிக்கும் போது கையிலொரு கைக்குட்டையை வைத்திருங்கள். சில அத்தியாயங்களை கடக்கும் போது என்னைச் சுற்றி ஒரு நிசப்தநிலை இருந்தது. இறுதிதாள்களை புரட்டும் போது நிசப்தத்தின் அமைதியைக் குலைத்தவாறு காற்றலையில் கனத்த குரலொன்றின் முகாரி இராகம் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. அந்த முகாரியில் என் உணர்வு முகங்களின் முகவரியை தொலைத்து நிற்கிறேன். ஒரு வேளை நாவலாசிரியரின் அடுத்த படைப்பு அதற்குள்ளிருந்து என்னை மீட்டுத் தரலாம்”(பக்.x)

என்னுரையை வழங்கியுள்ள நூலாசிரியர் தனது கதைக் கருவை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“எல்லோர் உள்ளங்களிலும் ஓர் அழியாக்காதலின் ஆத்மா எங்கோ ஒழிந்து கொண்டேயிருக்கும் அந்த ஆன்மாவை என் கதை முழுக்க ஒளியேற்றி உயிரோட்டத்துடன் நடமாட விட்டுள்ளேன். காதலை நேசிக்கும் அந்த ஆத்மா தன் தாய்மண்ணையும் ஆழமாக நேசிப்பதால் இங்கு எங்குமே ஓட்ட முடியாமல் துடிதுடித்து தாயககூட்டை நோக்கியே ஓடுகின்றது. உயிர்கொல்லும் வலியுடன் ஓடிந்த சிறகுகளுடன் பறந்து போகும் அந்த ஆத்மாவின் கதைதான் இது”(பக்.xi)

பொதுவாக நாவல் இலக்கிய ஆக்கக்கூறுகளாக கதைப்பின்னல், கதைக்கரு, பாத்திர வார்ப்புகள், வர்ணனை, எடுத்துரைப்பு, தொடக்கமுடம் முடிவும், அழகியல் நேர்த்தி, மின்னணி, புனைதிறன், மொழிநடை என்பன காணப்படுகின்றன. இவ்வாக்கக் கூறுகள் இவரது நாவலில் நேர்த்தியாகக் கையாளப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. குறைந்தளவு பாத்திரங்களுக்கூடாக பெரும்பாலான பகுதி ஆசிரிய கூற்றாக அமைந்து கதை வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

கதையை கூறல், வாசிப்புத்தடையை ஏற்படுத்தும் என்பதனால் அதைத் தவிர்த்து சுருக்கமாக கதையின் சூழ்மையைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

சுதன் என்ற ஒரு பொறுப்பு மிக்க உணர்வும் நேர்மையும் மிகுந்த மனிதனின் வாழ்க்கையும் அந்த வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற இன்ப துன்ப நிகழ்வுகளும் அவனைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களின் இயல்புகளும் செயல்களுமாய் இணைந்து இக்கதை இயக்கம் பெறுகின்றது. தூழலும் சக மனிதர்களும் ஒருவனுடைய வாழ்வில் எந்தளவிற்கு முக்கியத்துவமானவை என்பது பற்றிய செய்திகளே அதிகம் கதையின் கருவாயும் துணைக்காரணிகளாயும் உள்ளன. அத்தோடு 1990 களிலிருந்து போர்நிறைவு பெற்ற 2009 இற்குப் பிற்பட்ட காலம்வரையான ஓர் இயங்குதளத்தை நிலத்திலும் புலத்திலுமாய் இணைத்துக் கட்டமைத்திருக்கிறார். இதன்போது கரு (Theme), குறிப்புப் பொருள்கள் (Mortif), பின்னணி (Background) என்பன முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு கதையை சாத்தியப் படுத்தியிருப்பது இம் முயற்சிக்கு சிறப்புத் தருகின்றது.

கதைநாயகன் சுதன், நண்பன் சத்தியன், சத்தியனின் மனைவி தீபா, சுதன் காதலி வினோ, சுதனின் மனைவி யசோ, சுதனின் அப்பா, அம்மா, அக்கா, அத்தான், பிள்ளைகள், நான்கு பிள்ளைகளில் இருவர் மாவீரர்கள், வினோவின் குடும்பம் (தாயும் தங்கையும்), சுதனின் மூன்று தம்பிமார் இரண்டு தங்கைமார் ஆகியோரோடு கடை இலாவகமாக நகர்த்தப்பட்டுள்ளது.

போர், புலப்பெயர்வு, வெளிநாட்டு மோகம் அல்லது ஆடம்பர வாழ்க்கை, ஊர் பற்று, காதல், விடுதலையுணர்வு, வீரம், மது புகைத்தல்பாதிப்பு, பிரிவின் துயர், இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு, இடப்பெயர்வு அல்லது அகலு வாழ்க்கை, வறுமை அவலச்சாவுகள், குடும்பப் பொறுப்பு, வெளிநாட்டு வாழ்வின் காட்சிமை, வரட்டுக் கௌரவம், போலியான உறவுகளும் பாசமும், பிறருக்காக வாழுதல் அல்லது தியாகம், புரிந்துணர்வற்ற மனிதர்களின் செயற்பாடு, ஏக்கம், அழிவுகள், நினைவிடைகரைதல், மனம்மாறும் மனிதம், தோல்வியின் வலி என்பன உள்ளிட்ட பல்வேறு விடயங்களை தான் படைத்திருக்கின்ற பாத்திரங்களுக்கிடாக முன் வைத்திருக்கும் இவரின் அகப்புறப்பார்வை விசாலமானது என்பது தெரிகின்றது. இவருடை வெளிப்படுத்தல் செய்திகளின் வெற்றிக்கு மொழிநடையும், முரண்பாடற்ற காலவோட்டத்திற்கேற்ற கதை நகர்வும் காரணங்களாயுள்ளன.

மண்மீதான பற்றின் அனைத்து நோக்குதல்களையும் நுண்ணிய முறையில் உணர்வு பூர்வமாகவும் அறிவு நிலை சார்ந்தும் இலக்கிய வடிவ கட்டுக்குலையாதத் தன்மையுடனும் தன் கதையை வெளிப்படுத்தியிருக்கும் இவரின் படைப்பாற்றல் சிறப்புமிக்கதென்றால் மிகையில்லை.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

Importers, Exporters, Sellers & Publishers of Books
Stationers and News Agent

	புத்தகத்தின் பெயர்	எழுதியவர்	வெளியீடு	விலை
1	குழந்தைகளை வதைக்காதீர்கள் வணங்குங்கள்	எஸ்.குருபாதம்	நியூ செஞ்சரி புக்கவுஸ்	1755.00
2	கல்லில் உதித்த கருணாமூர்த்தி	தேசபந்து தெ.எஸ்வரன்		580.00
3	வியத்தகு புராதன விஞ்ஞானிகள்	எஸ்.குருபாதம்	பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலை	600.00
4	ஒரு தேவதையின் சிறகைப்பு	பால.சுகுமார்	மகுடம்	300.00
5	கலைஞனே என் இதயம்	நீ.பி.அருளானந்தம்	திருமகள் பதிப்பகம்	400.00
6	யோகி	"	"	750.00
7	மொழிபெயர்க்கப்படாத மௌனங்கள்	ரிம்லாஜன்	தமிழ் நெஞ்சம்	350.00
8	எரிமலை(நாவல்)	தி.ஞானசேகரன்	ஞானம் பதிப்பகம்	600.00
9	தாய்மை	உ.நிசார்	பாணு வெளியீட்டகம்	350.00
10	பரசுராம பூமி	வி.மைக்கல் கொலின்	மகுடம் பதிப்பகம்	300.00

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விநியோகிகள், ஏற்றுமதி, கிறிஸ்தியான்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

துணைமை :

இல. 202 செட்டியார் தெரு. கொழும்பு 11. இலங்கை.

தொலைபேசி: 2422321. தொலைநகல் : 2337313 மின்னஞ்சல் : pbdho@stinet.lk
www.Poobalasingham.com - E-mail - poobalasingham202@gmail.com

கிணைகள்:

340, செட்டியார் தெரு.
கொழும்பு - 11
தொ.பெ.2395665

கி.202 A 2/3 காலி வீதி
கொழும்பு - 08
தொ.பெ.4-519775, 2504266

கி.4A, ஆன்மீகத்தி வீதி
மணலிசைம்
புளம்பாணம்

கடல் முதல் 18 இதழ்களின் தொகுப்பு

கடல்

கடல் முதல் 18 இதழ்களின் தொகுப்பு

முதல் 18 இதழ்களின் தொகுப்பு

தொகுப்பாசிரியர்
க.யாஷ்வந்தன்

ஆசிரியர் கல்வி,
உளவியல்,
ஆற்றுப்படுத்தலும் சீர்திருத்தமும்,
முன்பள்ளிக் கல்வி,
ஆய்வுமுறையில் பிரிவுகளில்
உள்ளடங்கிய 140
கட்டுரைகளின் தொகுப்பு.

விலை - 1500/-
பக்கம் - 632
வெளியீடு - ஜீவநதி

ஐயா இன்டைய பேப்பர் பாத்திங்களா..?”
 “இல்ல தம்பி”
 “அம்மா...இன்டைய பேப்பர் பாத்திங்களா..”
 “இல்லப்பா”
 “சார் இன்டைய பேப்பர் பாத்திங்களா..?”
 “இல்லடா..ஏன் கேக்கிற?”
 “என்ற தங்கச்சி கானோம் என்னு பேப்பர்ல

வந்திருக்காம”

“போய்த் தேடிப்பாரு”

என்று அய்மனிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றவர் எதிரே வந்த சிறு பாதையோரமாக நின்றிருந்த வயது முதிர்ந்து தோலும் சுருங்கிப்போன மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டு சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து எடுத்த சிகரெட்டை பற்றவைக்க தீப்பெட்டியைத் தேடினார்.

அவர் அணிந்திருந்த சட்டையில் இடது பக்கம் மாத்திரமே ஒரு பை இருக்கிறது. அதில் இருந்தது அந்த ஒரு சிகரெட்டு மட்டும்தான்.

காற்சட்டைப் பைக்குள் ஒன்றுமில்லை. அடிக்கடி இரு கைகளையும் இடுவதற்காகவே வைத்திருக்கிறார்.

சிகரெட்டை பற்றவைக்க தீப்பெட்டி கிடைக்காவிட்டாலும் அவர் அதை பெரிசுபடுத்தாமல் சிகரெட்டை ஒரு முறைக்கு பல முறை முகர்ந்து பார்த்து விட்டு மீண்டும் சட்டைப் பைக்குள் வைத்து விடுவார்.

அவர் அன்றாடம் அந்த தெருவை வலம் வரும்

மனநோயாளி காத்திம்.

“டே...காத்திம்” என்று பெயரைச் சொல்லியே சிறுவர்கள் சேட்டை செய்வர்.

“மாமா இன்டைய பேப்பர் எடுத்திட்டங்களா?”

“இல்ல மருமகன்”

கதறி அழு- என்று சொல்லும் மனதுடன் அடுத்தாற்போல் உள்ள கடைக்குத் தாவுகிறான் அய்மன்.

“தீப் பெட்டிய கொஞ்சம் கொடுங்களன்”

“ஆ...பொது எடத்தில சிகரெட்டு பிடிச்சா போலீசு பிடிக்கும் தெரியாதா நோக்கு. உனக்கும் சேத்துத்தான் இந்த சட்டம் போ..அங்கிட்டு”

என்றார் அரிசிக் கடைக்காரர்.

காத்திம் மீண்டும் சிகரெட்டை முகர்ந்து பார்த்துவிட்டு சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு நடந்தான்.

“முதலாளி...இன்டைய பேப்பர் கொஞ்சம் பாத்துட்டு தாரேன் தாங்கள..” என்று கேட்டான் அய்மன்.

“நேரமில்லப்பா. பேப்பர் வாங்கி வரயும் ஆளில்ல” என்றார் வாழைப்பழக் கடை முதலாளி.

“காசத் தாங்க முதலாளி நான் போய் வாங்கி வாரன்” என்றான் அய்மன்.

“அதொன்னும் தேவல நீ போ...” என்றார் முதலாளி.

பக்கத்து தார் வீதியில் அடிக்கடி போலீசு ஜீப்பும் போய்க்கொண்டுதானிருக்கிறது. தங்கச்சி காணாமல்போனது பற்றி போலீஸிடம் வாப்பா

மணல் நடிகை

அகமது ஃபைசல்

கொடுத்த புகாரை விசாரிக்கச் செல்கிறதோ ஜீப்பு.

தன் பேச்சை யாரும் கேட்கமாட்டார்கள் என்பதால், தன் பேச்சை தானே கேட்டுக்கொண்டு நடக்கிறான் அய்மன்.

வியர்வையால் முதுகு நனைந்திருப்பது சட்டைக்கு மேலால் தெரிகிறது.

“நெருப்பு இருக்கா?”

“நான் சிகரெட்டு பத்திரல்ல அந்த ஹோட்டலுக்குப் போ..” என்றார் காத்திமிடம் மற்றொருவர்.

பகலிலே இத்தனை மின் விளக்குகள் எரியவிட்டிருக்கும் ஹோட்டல் அது.

சாப்பாடு என்ன விலை இருக்கும்?. மின் விளக்கின் சாப்பாட்டுக் காலையும் சேர்த்துத்தான் எடுப்பான் போல கடைக்காரன். எனும் தோரணையில் பசியோடும் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு நின்ற அவரிடம் போய்

“கொஞ்சம் தீப்பெட்டி இருந்தா கொடுங்க” என்றான் காத்திம்.

“அங்க போடாப்பா ரொட்டிக் கல்லுக்கு நெருப்பு வச்சிருக்கி கண்ணுக்குத் தெரியலியா.. போ..” என்றார் அவர் பசியின் கோபத்தில்.

ரொட்டிக்கல் பக்கமாகச் சென்ற காத்திம் எதிரில், கொஞ்சம் கசங்கிக் கிடந்த பேப்பரை கூன் விழுந்தவன் போல் இடுப்பை வளைத்துக் குனிந்து எடுத்து முதலில் அதன் சுருக்கங்களை நிமிர்த்திவிட்டு வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

காணவில்லை : ஒரு முழு தெளிவான கலர் புகைப்படத்துடன். படத்தில் உள்ள பெண்ணை கடந்த இருபதாம் திகதி முதல் காணவில்லை. வயது பதினேழு. பெயர் சுமைரா. இந்த பெண் பற்றிய தகவல் அறிந்தவர்கள் கீழ் காணும் தொலைபேசி இலக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அறியத் தரவும். என்று மட்டும் வாசித்தார்.

அவர் தொலைபேசி இலக்கங்களை வாசிக்கவில்லை.

பேப்பரை நீளவாக்கில் மடித்து ரொட்டிக் கல் அடுப்பில் எரியும் நெருப்பில் நனைத்தார். நெருப்பில் நனைந்த பேப்பர் தீப்பற்றிக்கொண்டது. சிகரெட்டின் தலையை தீயிடம் காட்டி பற்றவைக்கும் அதே கணம் ஹோட்டலில் இருந்து வெளியே வந்த ஒருவர் மற்றொரு சிகரெட்டை அவனிடம் நீட்டினார். உடனே தன் கையில் இருந்த சிகரெட்டை சட்டைப் பைக்குள் இறக்கிவிட்டு அதை வாங்கி பற்றவைத்ததோடு பேப்பரும் தன் கடைசி உயிரை கையில் பிடித்தபடி தரையில் விழுந்து கருகி மாய்ந்தது.

தீயினால் சிவந்த ஒற்றைக் கண்ணுடனிருக்கும் சிகரெட்டை லாவகமாக வாயில் வைத்து புகையை உள்ளிழுத்து வெளியே விடுகிறான். போரில் வெற்றி கண்டவன் நினைப்பு காத்திமின் முகத்தில் தென்பட்டது. திடீரென பேப்பரில் பார்த்த முகம் நினைவில் வர எரிந்து கிடக்கும் சாம்பலை தனது ஆட்காட்டி விரலினால் கிளறுகிறான். அங்கும்

“அவளைக் காணவில்லை”.

மிகுந்த கவலையுடன் அவளைத் தேடுபவன் போல் எதிரில் வரும் இளம் பெண்களைக் கொஞ்சம்

உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டான் காத்திம்.

அது பொதுச் சந்தை என்பதால் எண்ணிலடங்காத ஆண்களும், பெண்கள் சற்றுக்குறைவாகவும் அவனின் கண்களில் அகப்படுவதும், தப்பிச் செல்வது மாக இருந்தனர்.

சந்தை பன்னிரண்டு மணி வெய்யிலை அவனுடன் கூட்டிக்கொண்டு திரிகிறது.

“பேப்பர்... பேப்பர்...”

“தம்பி...தம்பி...நில்லு இன்டைய பேப்பர் ஒன்னு குடு..” என்று ஆவலுடன் காசை நீட்டினான் அய்மன்.

“இது பழைய பேப்பர்...நான் பழைய பேப்பர் வாங்குறன்..” என்றான் பேப்பர்க்காரன்.

யாரை நோவது என்று தெரியாமல்;

அது பஸ் தரிப்பிடம் என்பதால் பயணிகள் காத்திருக்கும் படிக்கட்டில் போய் சற்று அமர்ந்தவன் புறப்படத் தயார் நிலையில் நின்று ஹாரன் அடிக்கும் பஸ்ஸைப் பார்த்ததும் எழுந்து அவசரமாக ஓடிச் சென்று பஸ்ஸினுள் ஏறிக் கொண்டான். அவன் தங்கச்சியின் வயதில் உள்ள குமர் பெண்களை உற்று உற்று பார்த்துவிட்டு வெளியே இறங்கியவன் கண்களிரண்டிலிருந்தும் நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

வாப்பா சந்தையில் மூட்டை தூக்கும் கூலி நாட்டாமி. சந்தையில் எல்லோரும் கேவலமாகப் பேசுவதால் வேலைக்குப் போகாமல் இருப்பதை வைத்து தின்கொண்டு வீட்டில் இருக்கிறார்.

மூன்று நாட்களாகிவிட்டன.

உம்மா மறு பக்கம்.

போனவள் போனவளாகவே இருக்கட்டும் அவள் இனித் தேவையில்லை என்ற உள் அன்போடு பிடிவாதமாய் இருக்கிறாள். ஆனால் தனியே அழுது அழுது மூக்கினால் வடியும் சளியை எடுத்து வாசலில் நிற்கும் பூச் செடிகளின் இலைகளின் மேல் வீசியடிக்கிறாள்.

பஸ் நிலையத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் சுவர்களில் கோதுமை மாவும் பசை பூசி ஒட்டப் பட்டிருக்கும் விளம்பர நோட்டீசுகளை வாயினால் உரித்து தின்கொண்டிருக்கும் ஆடுகளுக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்று விரலிடுக்கில் இருந்த கடைசிச் சொட்டு சிகரெட்டையும் உறிஞ்சி இழுத்துவிட்டு சில வினாடிகள் வாய்க்குள் புகையை பிடித்து வைத்து வெளியே ஊதிவிட்டு ஆடுகளை ரசித்தபடி ஆடுகள் கிழிக்கும் நோட்டீசுகளில் கீழே விழுகின்ற துண்டுகளை எடுத்து நேர்த்தியாக மடித்து சுவரின் மேல் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் காத்திம்.

“கண்ணு இருட்டுறாப்போல இருக்கி ஒரு ரொட்டியும் டியும் குடுங்க” என்றான் அய்மன் அங்குள்ள சிறிய தேனீர்க் கடைக்குள் புருந்து.

“தம்பிக்கொரு ஸ்ரோங் டீ...ஈ...போடு” என்றார் கடை நடத்துனர்.

“ஏன்டாம்பி உன்ட தங்கச்ச காணல்லியாம மூனு நாளை? யாருடா கடத்தின?... இப்பெல்லாம் பொம்புள புள்ளயள வீட்டுல வச்சிக்கிறதென்டா... என்ற உம்மோ...எங்க இருந்தெரியா வாரானுகள் புதுசு புதுசா ஆட்களெல்லாம். வந்து ஊருக்குள்ள திரிகிறானுகள். நம்ம புள்ளயள நாமதான்டா பாதுகாக்கனும்.

அந்தக் காலம் போல இல்லடா இப்ப. அதானாக்கும் எனக்கு பொறந்தது மூனும் ஆம்புளப் புள்ளயளா தந்துட்டான் அந்த இறைவன்.

என்று பேசிப் பேசியே தன் வியாபாரத்தில் கண்ணாய் இருக்கும் கடை நடத்துனரிடம் எதுவும் பதில் பேசாமல் ரொட்டியை சாப்பிட்டுவிட்டு டீயையும் குடித்துக் கொண்டு கேஸ் கவுண்டரில் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்த அய்மன் மற்றும் மொரு பஸ்ஸினுள் ஓடிப் போய் ஏறி அங்கிருக்கும் இளம் குமர் பெண்களின் முகத்தில் தன் தங்கையைத் தேடுகிறான்.

தங்கை மீது மிகுதியான பாசம் வைத்திருப்பவன். அவளின் இழப்பை அய்மனால் தாங்கக் கூடிய சக்தி கொஞ்சம் இல்லாதிருந்தது.

அந்த பஸ் நிலையத்தில் கொதிக்கும் சொற்கள், நசுங்கும் ஓவியங்கள் என்று; குழந்தை ஒரு கையில், பிச்சைத் தட்டு ஒரு கையில், அழுக்குத் துணி அணிந்த ஊனமுற்றவர்கள் அவதி, பார்வை அற்ற சிலரின் இரவு, திருடர்களின் தந்திரம், உடல் சும்பிய நாயின் வேதனை வெளிப்பட்ட முகம், பஸ் ரைவர்கள் அடிக்கடி போடும் ஹார்ன் ஒலி, இடையில் சில அழகிய குமர் பெண்களின் லிப்டிக் உதடுகள், மிட்டாய்க் கடையின் நிறங்கள், ஆஸ்பத்திரியில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்து பாய் படுக்கையுடன் ஊர் செல்ல வரும் சிலரிடமிருந்து வரும் ஆஸ்பத்திரி வாசம். எல்லாம் அய்மனின் மூளையைச் சலவை செய்துகொண்டிருந்தது.

சட்டென ஒரு திசையிலிருந்து காற்று உறுட்டி வந்து விட்ட நீரில்லாத வெறும் பிளாஸ்டிக் போத்தல் அய்மனின் கண்களையும் சில வினாடிகள் கூடவே உறுட்டிக்கொண்டு சென்றது.

ஒன்றுக்குப் பின்னால் மற்றொன்று என ஒழிந்து கொள்வதுபோன்ற வரிசையில் நின்றுருந்த பஸ்ஸிற்குப் பின்னால் அய்மனின் தங்கை மறைந்து செல்கிறாள். மூச்சுப் பிடித்து அவ்விடத்திற்கு ஓடிச் சென்று பார்த்தான் அவளை. அது வேறு ஒரு குமர். அவன் தங்கையிடம் இருக்கும் அதே சல்வார் காமிலை அணிந்திருக்கிறான்.

அழுக்குத் துணி முடிச்சொன்றை வலது தோளில் இட்டபடி அவர் வயதைக் காட்டிக் கொடுக்கும் உடல் தோல் சுருக்கம் அவர் வைத்திருந்த பித்தளைப் பீங்கானிலும் இருந்தது. தன் பாட்டிற்கு பீங்கானில் தட்டித் தட்டி பாடிக்கொண்டிருக்கும் அவர் முன்னால் சென்ற காத்திம் அவரின் பாடலுக்கு ஆடத் தொடங்கினான். இவன் எந்த சினிமா நடிகனின் ஆட்டத்தை பிரதிபலிக்கிறான் என்பதை சரியாக சொல்ல முடியாதிருக்கிறது. ஆங்கிலப் படத்தில் வரும் பிறந்த நாள் பார்ட்டிகளின் மெல்லிய போதை நடனம்போலும் இருந்தது.

சாப்பாட்டு ஹோட்டல்களில் இருந்து வரும் சமையல் வாசனை மட்டும்தான் இவர்களின் பாடலையும், ஆடலையும் கேட்டு ரசிக்க வந்து நிற்கிறது. சனக் கூட்டம் இல்லை.

நல்ல பசி கிளம்பும் நேரம் பகல் ஒன்று முப்பது. இவர்களின் பகல் உணவு செத்துவிட்டது அதன் ஆவி மட்டும் சுற்றித் திரிகிறது.

தார் வீதிகளில் இருந்து தெறிக்கும் வெய்யில்

வெளிச்சம். சிறுநீர் கழிக்க இடம் தேடி அலையும் சிலரின் அணை உடையத் துடிக்கும் சிறுநீர்க் கதவு, அதனால் அடி வயிற்றில் ஏறிய பாரம். தன் தங்கையைக் காணவில்லை என்ற செய்திப் பேப்பருக்காக அலையும் அய்மன்.

அந்த சந்தைத் தொகுதியையும், பஸ் நிலையத்தையும் என்னவென்று சொல்வதற்காக மேலே ஆகாயத்தில் வட்டமிடுகிறது ஒரு பருந்து.

லொத்தர் சீட்டுக்காரன் வேற "அதிஸ்டம் இருக்கு அதிஸ்டம் இருக்கு" என்று கூவுகிறான். அந்த அதிஸ்டம் இந்த பிச்சைக்கார பாடகனுக்கும் இருக்கலாம். அதையும் ஒரு பணக்காரன்தான் தட்டிச் செல்வான்.

அடி அறுந்த மரம் போன்று ஆடி அலுத்த காத்திம் சுவரில் போய் மெதுவாக சாய்கிறான். சுவர் ஓரமாக வரும் மூத்திர வாசம் ஏதோ போதையை ஏற்றிவிட்டாற்போல் இருந்ததால் எழுந்து ஒரு திசை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

சமையல் வாசனை வந்த ஹோட்டலாகத்தான் இருக்கும் இது என்று ஒரு முடிவை எடுத்துக்கொண்டு ஹோட்டல் முன்னால் நிற்கத்தொடங்கிய காத்திம்; கால் வலித்தால் தாங்கும். வயிறு வலித்தால் தாங்குமா? வயிறுக்குத்தான் கால்களை வைத்து படைக்க வில்லையே ஆண்டவன். என்ற கேள்விகளையும் பதில்களையும் தனக்குள் கேட்டவன்போல் இன்னும் நிற்கிறான். ஹோட்டல் முதலாளியின் முகத்தையும் கேஸ் கவுண்டர் மேசையில் வரிசையாக வைத்திருக்கும் டொபி நிறைத்த பிளாஸ்டிக் போத்தல்களுக்கு மேலாக கண்களை உயர்த்திப் பார்க்கிறான்.

இதை அறிந்த முதலாளி ஒரு கையை உயர்த்தி பின்னால் சமையல் அறைப்பக்கம் நோக்கி சைகை காண்பித்தார். சில நிமிடங்களின் பின்னர் ஒரு சோற்றுப் பார்சல் வெளியே காத்திமுக்காக வந்து சேர்ந்தது. கையில் கிடைத்த சோற்றுப் பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு முதலாளியை கருணையாக ஒரு பார்வை மீண்டும் பார்த்துவிட்டு பிச்சைக்கார பாடகன் இருக்கும் அந்த இடத்தை நோக்கி நடக்கிறான் காத்திம்.

அவரின் வயது முதிர்ந்த தட்டில் ஒரு பங்கை கொடுத்துவிட்டு தன் பங்கை எடுத்துக்கொண்டு அந்த இடத்திற்குச் செல்கிறான். அவ்வளவு கேவலமான பைத்தியகாரனல்ல அவன் படித்தவன் போல்தான் இருக்கிறான் பார்ப்பதற்கு. என்ற மன உறுதியுடன் சோற்றைப் பிசைந்து சாப்பிடுகிறான் பாடகன்.

தன் இடம் வருவதை அண்மித்ததும் காத்திமுக்கு வந்தது ஒரு பைத்தியகாரச் சிரிப்பு. "ஹி...ஹி...உ...உ..."

அந்த இடம்தான் கடற்கரை.

மீன்வாடி நிழல். வெய்யிலில் வறுபட்ட மணலில் அவன் கால்கள் புதைகின்றன. ஹி...ஹி..." மீண்டும் சிரிப்பு.

மீன்வாடி நிழலில் அமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

அவ்வப்போது கை நீட்டும் கடலுக்கும் சில பருக்கையை வீசிக்கொண்டு, எதிரில் வந்து நிற்கும் நாய், காகங்களையும் கவனித்து சாப்பிட்டு முடித்தான்.

அவனை ஒரு முதலாளியாகவும் நாய், காகங்கள்,

மற்றும் கடல் இவைகளை ஒரு மனநோயாளியாகவும் அவன் நினைத்ததேயில்லை.

சட்டைப் பைக்குள் இருந்த சிகரெட்டை எடுத்து முதலில் முகர்ந்துகொண்டு இடது பக்கம் திரும்பினான்.

ஒரு தீப்பெட்டி. அது வெற்றுப் பெட்டி. வலது பக்கம் எரிந்துபோன குச்சிகள். சற்றுத் தொலைவில் கிடந்த அந்த ஒரு பெட்டிதான் நம்பிக்கை ஊட்டியது. எழுந்துபோய் எடுத்தான், திறந்தான்.

கதவை அடைத்துக்கொண்டு கட்டிலில் உறங்கும் ஒரு காதல் சோடி போல் இரு குச்சிகள். ஒன்றை வெளியே எடுத்து பற்றவைத்தான். "சீச்" என்ற சத்தமுடன் எரிந்தது குச்சி. ஒரு குச்சி தனியறையில்.

அதில் சிகரெட்டை பற்றவைத்துக் கொண்டு ஈரமான மணல் பகுதில் போய் அமர்ந்து தொடங்குகிறான் மனதில் பதிந்துவிட்ட அவளை சிற்பமாக செதுக்க.

நெஞ்சு முட்டிய கவலையுடன் திரிந்த அய்மன் கால் போன போக்கில் போனதும் வந்து முட்டியது அந்த கடற்கரையே.

வெய்யில் இளகிய மாலை. காத்திம் எதிர் பாராத அடி முதுகில் விழ முதுகை நெழித்துக்கொண்டு திரும்பினான்.

"என்ற தங்கச்சி நீதானாடா கடத்தி வச்சிருக்க? எங்கடா என்ற தங்கச்சி.. சொல்லு சொல்லுடா நாயே.. சொல்லாம உன்ன விடமாட்டன். உன்ன பைத்தியமெண்டு நெனச்சா இத்தனக்கும் நீதானாடா காரணம் நாயினட மவனே.."

என்று சத்தமிட்டு காத்திமின் சட்டைக் காலரைப் பிடித்து இழுத்து குலுக்கினான் அய்மன். தன் தங்கையை அச்சுப் பிசகாமல் அப்படியே

மணலால் செதுக்கி வைத்திருப்பதைக் கண்ட பேராத்திரம்.

கொதித்தெழுந்தான். காத்திமை திரும்பவும் அடித்துக் கேட்டான். அழுதுகொண்டு பல்லைப் பல்லைக் காட்டி இழித்தான் காத்திம். தங்கை மணல் சிற்பமாக ஒருக்களித்து படுத்திருப்பதை முட்டுக் காலில் நின்று பார்த்து அழுகிறான். அவனால் அந்த சிற்பத் தங்கையை உடைக்க மனது வரவில்லை.

காத்திம் அடியை வாங்கி வாங்கி பல் இளித்துக் கொண்டே இருந்தான் பைத்தியகாரன்.

அந்த இரவு கடற்கரை மணலிலே கழிந்தது. நிலை குலைந்த படுக்கை.

பொழுது விடிந்தாச்சு.

மீன்வாடிக்குள் இரண்டு பைத்தியகாரர்கள்.

வந்த மீனவர்களில் ஒருவன் இருவரையும்

முதுகில் தட்டியெழுப்பிவிட்டான்.

"என்னடா இது கோலம்? நீ அந்த மூட தூக் கிற நாட்டாம மகன்தான..." ஏன் இங்க படுத்துக்கிற?

இன்டைய பேப்பர் செய்தி பாத்தியா?... உண்ட தங்கச்சி புத்திசாலிடா.. நீதான் பைத்தியமா இருக்க..." என்றான்.

காத்திம் எழுந்து மீன்வாடியைவிட்டு வெளியேறி அவளின் மணல் சிற்பத்தைப் பார்க்கச் செல்கிறான்.

"என்ன செய்தி" இது அய்மன்.

"உண்ட தங்கச்சி சினிமாவுல நடக்கிறாளாம்.

ஹிரோயினியாம்டா போட்டோவோட செய்தி வந்திருக்கு" என்றான்.

"அந்த பேப்பர் எங்க" என்றதும் கழுவாத வாய் கொஞ்சம் நாற்றமடித்தது.

"போடா போய் வாயக் கழுவிட்டு

முன்னுக்குள்ள தேயிலக் கடையில பேப்பர் இருக்கி போய்ப் பாரு.." என்றார் அவர் பொறுமையாக.

உறவற்றுப் போன நொடியின் துயர் மலையாய்... கனக்க, என் நாளாந்தம் அழுகிறது.

அழுகைகளாய் ஊறும் உன் நினைவில் என்னை மறக்கும் நான், உன்னால் கட்டப்பட்டதை உணருகின்றேன்.

உன் அழைப்புகளுக்காய் காத்திருக்கும் என்னை, ஏமாற்றி விட்டுப் போகும் உன்னை அழைத்து அழுகின்றேன்.

மௌனித்துப் போன காற்று, யாருமற்ற வெளியில்... உனை எனக்கு மீளவும் தந்து மீண்டிற்று.

நானறிந்திராத் துயரை, எப்படிச் சேமித்தாய்?

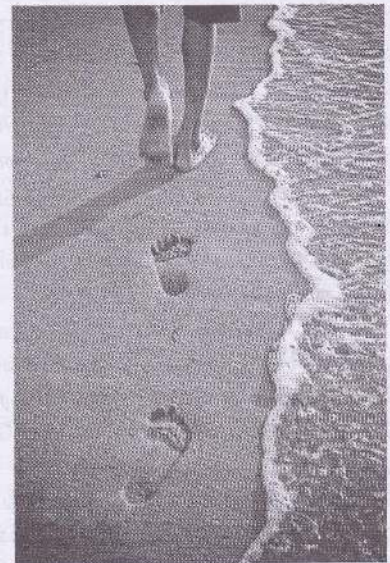
உனக்கும் எனக்குமான இடைவெளியில்... நிறைந்த பிரியத்தை, யாரும் கவர முடியாதெனக் காவலிருந்தோம்.

சேர்ந்தொன்றாய்... நடந்த பொழுதின், மீள்வருகை மாண்டிற்று.

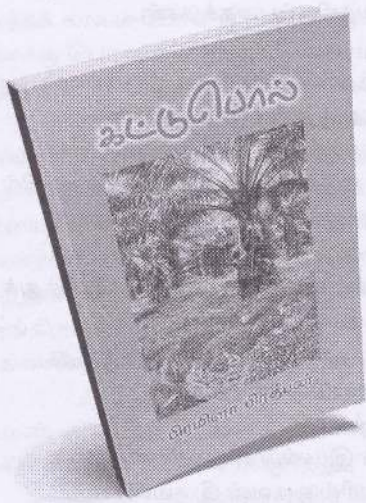
எழும் அலையின் ஓசையில்... நீ உறைந்திருந்தாய். இறுதிப் பார்வையின் அிர்த்தம், எனக்குப் புரியாமற் போயிற்று.

வதையுண்டு போகும் என்னை என்ன செய்யச்சொல்கிறாய்? நானும், உன்னுடன் வந்து விடவா?

பிரிவெண்ணி அமுதல்

பொலிகை சு.க.சிந்துதாசன்

ஒரு வாசகனின் பார்வையில் பிரமிளா பிரதீபனின் 'கட்டுப் பொல்' நாவல்

■ அ.ஹொனிராஜன்

பிரமிளா பிரதீபன், மலையகத்தை சேர்ந்த இளம் படைப்பாளி, பீலிக்கரை என்ற சிறுகதையின் மூலம் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகமானவர். மலையகத்தில் நீண்டகால இடைவெளிக்குப் பின்னர் தோன்றிய பெண் படைப்பாளியாக தன்னை இனங்காட்டிக் கொண்டவர். இதுவரை வெளிவராமல் இருந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலின் பிறிதொரு பக்கத்தை வெளியுலகத்திற்கு கொண்டு வந்து காட்டியவர். கொடகே கையெழுத்துப்போட்டி 2017இல் அவருடைய 'கட்டுப் பொல்' என்னும் நாவல் விருதுக்குரிய நாவலாக தெரிவாகி நூலுருப்பெற்று, சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அந்த நாவல் பற்றிய அறிமுகமாக இந்தக் கட்டுரை அமைகின்றது.

'கட்டுப் பொல்' என்ற இந்த நாவலை வாசிக்கும் போது எனக்குள் எழும் கேள்வி, இந்த நாவல் எதைப் பற்றிப் பேசுகின்றது என்பதாகும். அதாவது கட்டுப் பொல் தொழிற் செய்கையில் ஈடுபடும் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் சார்ந்து அவர்களின் பிரச்சினையை எடுத்துக் காட்டுகின்றதா? அல்லது தமிழ் பிள்ளைகள் சிங்கள மொழியில் கற்பிக்கும் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கல்வி கற்பது தொடர்பாக உருவாகும் பிரச்சினைகள் பற்றி பேசுகின்றதா? என்பதே இங்கு முக்கியமான வினாவாகும். இந்த வினா எழக்காரணம். இந்த இரண்டு தளத்தினூடாக நகரும் நாவல் எது பற்றியும் ஒரு அழுத்தமான, விரிவான பதிவை முன்வைக்கத் தவறி விடுகின்றது என்பதாகும். தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை எடுத்துப் பேசுகின்றது என்று பார்ப்பதற்கு போது அவர்களின் தொழில் சார்ந்து பின்வரும் பிரச்சினைகள் நாவலில் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அதாவது கட்டுப் பொல் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளாக,

கட்டுப் பொல் கொப்பு ஒவ்வொன்றும் 50 அல்லது 60 கிலோ இருக்கும். அதைப் பெண்கள் பெரும் சிரமத்தின் மத்தியில் தூக்கி சுமந்து வீதி ஓரத்தில் போட வேண்டும். கர்ப்பிணிப் பெண்கள் கட்டுப் பொல் சுற்று களை நாட்ட தவறணைக்கு வேலைக்குச் செல்லுதல், இந்த தொழில் முறையினூடாக இயங்கும் பெண்கள் மீதான பாலியல் சுரண்டல், அட்டைக்கடி, (இது எல்லோருக்கும் பொதுவானது) இதுதவிர தொழில் வாட்டத்தைத் தாண்டி அந்த கிராமத்தில் பொதுவாக பெண்களின் உள்ளடைகள் களவு போதல், பெண்கள்

குளிக்கும்போது மறைந்திருந்து பார்த்தல் என்பது பற்றியும் சிலாகிக்கப்படுகின்றது.

அதேபோன்று இத்தோட்டங்களில் பணி புரியும் ஆண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளாக, 20 அடியில் இருந்து 40 அடி வரை நீளமான கட்டுப்பொல் கத்தி பொருத்தப்பட்ட தடியை தூக்கிச் சுமத்தல், ஒரு நாளைக்கு ஒரு வரிசையில் 30 மரங்கள் வரையில் குறி பார்த்து கட்டுப் பொல் கொப்பை வெட்டி வீழ்த்துதல், இது தவிர மது அருந்துதல் தொடர்பாக சில இடங்களில் வந்தாலும் பாரிய பிரச்சினையாக அது எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

பாடசாலை சார்ந்து பின்வரும் பிரச்சினைகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. பாடசாலைக்கு மாணவர்களின் வரவு குறைவாக இருத்தல், தமிழ் பிள்ளைகள் சிங்கள பாடசாலையை நாடிச் செல்லுதல், மாணவர்கள் புத்தகப் பை, சப்பாத்து போன்ற அடிப்படை வசதி அற்றவர்கள், பாடசாலையில் மின்சாரம், குழாய் நீர் போன்ற அடிப்படை வசதிகள் எவையும் இல்லை.

இவ்வாறு இருவேறுபட்ட தளத்தில் கதை நகர்ந்தாலும் இகல்கந்த கனிஸ்ர மகாவித்தியாலயம் என்ற பாடசாலை புதிதாக மூன்று ஆசிரியர்கள் வந்ததன் பின் எவ்வாறு படிப்படியாக முன்னேறி, கவனிப்புக்குரிய இடத்தைப் பெற்றது என்பது கதையின் கட்டமைப்பின் பிரதான விடயமாக பார்க்கப்படுகின்றது.

இங்கு 'கட்டுப்பொல்' என்ற தாவர பயிர்ச்செய்கையின் அடிப்படையில் நின்று பார்க்கும்போது இத்தொழிலில் ஈடுபடும் தொழிலாளர்கள் எதிர்கொள்கின்ற பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் எவையும் நாவலில் பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. தொழிலாளர்கள் எதிர்கொள்கின்ற உடல் சார்ந்த பிரச்சினைகளே முன் னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன. பெண்கள் மீதான பாலியல் சுரண்டல் பற்றி கூறப்படுகின்ற போதும், (இராமநாதன் கங்காணி, அமுதா, சாரதா போன்ற பெண்களை பாலியல் வல்லுறவு செய்ய முயற்சித்தல், முத்துக்குமார் கணவனை இழந்த பெண்ணான சாரதாவை தனது இச்சைக்குப் பயன்படுத்துதல், பத்து வயது குழந்தையின் தாயான தேவியை சின்னத்துரை தனது இச்சைக்குப் பயன்படுத்துதல்) என்றவாறு இந்த தொழில் முறையினூடாக இயங்கும் அதிகாரப் படிநிலை எவ்வாறு அதற்கு சாதகமாக உள்ளது என்பது பற்றியும் 2015ஆம் ஆண்டளவில் நடைபெற்ற நிகழ்வை இந்த நாவல்

விபரிப்பதால், இன்றும் ஏன் வெள்ளைச்சிகள் (புதுமைப் பித்தனின் 'துன்பக் கேணி' சிறுகதையில் வரும் பாத்திரம்) அதிகாரத்திற்கு பலியாகிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பது பற்றி ஆராயாமல், "வன்முறையைக் கூட்டாக எதிர்த்தல்" என்ற பாதையைக் காட்டி விட்டுச் செல் கின்றார் ஆசிரியர்.

இரண்டாவதாக இந்த தாவரத்திற்கு காலனித் துவ முகம் ஒன்று உள்ளது. ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்தில் இந்த தாவரம் பொருளாதார பயிராக அறி முகம் செய்யப்படாது விடினும் வணிக நோக்கத்தோடு அறிமுகம் செய்த பெருந்தோட்டப் பயிர்களில் இறுதிப் பயிராக 'கட்டுப்பொல்' என்ற பயிர்ச் செய்கை அமை கின்றது. காலனித்துவ காலத்தில் கொண்டு வந்து இங்கு குடியமர்த்தப்பட்ட மக்களே இந்தப் பயிர் செய்கை யின் முக்கிய கூலித் தொழிலாளர்களாக இன்று வரையிலும் உள்ளனர்.

இந்த பயிர் பற்றிய போதிய விழிப்புணர்வு மக்கள் மத்தியில் இல்லாதபோதும் அண்மைக் காலங் களில் இதுபற்றிய புரிதல்கள் மெல்ல மெல்ல உருவாகி வருவதைக் காணமுடிகின்றது. இந்த விழிப்புணர்வின் அடிப்படையில் பின்வரும் எதிர்மறையான கருத்துக்கள் இந்த பயிர்ச் செய்கை பற்றி சமூக செயற்பாட்டாளர்கள் பலராலும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. தேயிலை, இறப்பர், தெங்கு போன்ற பயிர்களைப் போன்று அல் லாது, இவை சூழலுக்கு பெரும் தீங்கை விளைவிக்கின்றன. இவை நாட்டப்பட்டுள்ள இடங்களில் உள்ள நீரை அம்மரங்கள் ஈர்த்துக் கொள்வதால் அப்பகுதி வரட்சி பொருந்திய இடமாக மாறுகின்றது. இப்பயிர் நாட்டப்பட்டுள்ள சுற்றுவட்டத்தில் உள்ள மண் விரைவாகவே மணலாக மாறிவிடுகின்றது. இப்பயிர் செய்கை நடைபெறும் இடங்களில் காடழிப்பு விரைவாக நடை பெறுகின்றது. நாய் பூனைகளின் மயிர்கள் உதிர் கின்றன, வண்டினங்களும் பறவையினங்களும் அழிந்து போகும் அல்லது இடம்பெயரும் நிலை ஏற்படுகின்றது. காடழிப்பு வேகமாக நடைபெறும். இந்த தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுகின்றன. இதுபற்றிய விழிப்புணர்ச்சி மக்களிடத்து குறைவாகவே உள்ளதாக சமீபத்திய ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. இந்த வகையில் இது தொடர்பாக நாவலில் எந்த இடத்திலும் ஒரு குறிப்புக் கூட இல்லை. அவ்வாறாயின் நாவல் உருப்பெற்ற சூழலமைபு பற்றிப் பார்ப்போமாக இருந்தால் இந்த நாவல் முழுக்க முழுக்க அனுபவம் சார்ந்தே எழுதப் படுகின்றது. எனவே தான் தத்துவார்த்த நிலையில் நின்று ஒரு சிறு கேள்வியைக் கூட எழுப்பி விவாதிக்க முடியாத நிலையில் சினிமாப் பாணியில் சம்பவங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

இந்த நாவலின் ஆசிரியர் (பிரமிளா பிரதீபன்) ஒரு ஆங்கில ஆசிரியை. இகல்கந்த கனிஸ்ர வித்தியாலயத்திற்கு வருகை தரும் திலகா, பத்மா என்ற இரண்டு பெண் ஆசிரியைகளில் இவரும் ஒருவர். இந்த நாவலில் "பத்மபிரியா" எனப் பெயர் கொண்ட ஆசிரியர் இவராக இருக்கலாம் என ஊகிக்க முடிகிறது. இந்த பாடசாலையை ஒட்டி நடைபெறும் அணைத்து நிகழ்வு களோடும் இந்த ஆசிரியர்களும் தொடர்புபடுகின்றனர். தமிழ் தினப் போட்டியில் பாவோதல், குழுநடனம்

போன்ற போட்டிகளில் இப்பாடசாலை மாணவர்கள் மாவட்ட, தேசிய மட்டத்தில் தோற்றியமை, பாடசாலைக் கான மின்சாரம், நீர் வினியோகம், மலசலகூட வசதி போன்ற அடிப்படை வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தமை போன்ற விடயங்களில் இந்த ஆசிரியர்கள் முன் னின்று செயற்பட்டுள்ளனர். 2012.01.15 அன்று தின கரனில் கே.சஸ்வரலிங்கம் எழுதிய "மலையகக் கல்வி அபிவிருத்தி மன்றத்தின் மகத்தான பணி" என்னும் கட்டுரை இகல்கந்த கனிஸ்ர வித்தியாலயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அதில் இந்த பாடசாலையின் ஆசிரியர் களில் ஒருவராக நாவலாசிரியர் பிரமிளா கடமையாற்றி யுள்ளார் என்ற விடயம் காணக்கிடைக்கின்றது. இந்த நிலையில்தான் அவர் எவ்வித தத்துவ அடிப்படையும் இன்றி இந்த கதையை எழுத தூண்டப்படுகிறார். இங்கு தமது சொந்த அனுபவத்தை எழுதுதல் என்பது ஈழத்து எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் கைவந்த கலைதான். இந்த வகையில் இந்த ஆசிரியரும் தனது சொந்த அனுபவம் என்ற வட்டத்தை தாண்டி வர முடியாதவராக வீணே மாண்டு போகின்றார். "சொந்த அனுபவங்களை எழுதுவதில் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அளவிற்கு தீவிரமானவர்கள் வேறுயாரும் இல்லை. முழுக் கடலில் நீங்கள் குளிக்கிற பகுதி கடல் கிடையாது. எட்டு அடிக்குள்ளே குளிச்சிட்டு வருகிறோம். ஆனால் கடலில் குளித்ததாகச் சொல்கின்றோம். அனுபவம் என்பது முற்றான விஷயம் அல்ல. தஸ்தா வெஸ்கியை ஜெயிலில் போடுகிறார்கள். திரும்பி வந்து ஜெயிலில் போட்டாங்க ஜெயில் கதை எழுதுகிறேன் என்று எழுதவே இல்லை. 'கமரசோவ் சகோதரர்கள்' எழுதி னார். தமிழ் எழுத்தாளன் ஜெயிலுக்குப் போயிட்டால் தொடர்ந்து ஜெயில் கதைதான் எழுதுவான்." என்று எஸ்.ரா குறிப்பிடுவது இந்த எழுத்தாளருக்கும் பொருந்தி வருவதை காணக்கூடியதாகவே இருக்கின்றது. எனவே இந்த எழுத்தாளர் தனது பாடசாலை அனுபவத்தை வைத்து கதையை எழுதும்போது அது உண்மையான பிரச்சினைகளை கைநழுவ விட்டு தீவிரம் அற்ற தொய்வு நிலைக்குச் சென்று விடுகின்றது. தமிழ் பிள்ளைகள் சிங்களப் பாடசாலைகளுக்கு அதிகமாக சென்று கல்வி கற்றல் என்ற விடயம் கூட அழுத்தம் பெறாமல் வாக்கியத்திற்குள் அடையட்டு நின்று விடுகின்றது. நாவலில் எந்த இடத்திலும் அவ்வாறு தமிழ் பிள்ளை களை தமக்குள் ஈர்த்துக் கொள்ளும் சிங்கள மொழிப் பாடசாலை பற்றிய சிறு குறிப்புக்கூட இல்லை. எனவே நாம் முன்னே குறிப்பிட்டதைப் போன்று 'இகல்கந்த கனிஸ்ர வித்தியாலயம்' என்ற பாடசாலையின் வளர்ச்சியின் சில பகுதிகளை மட்டுமே சொல்வதாக அமைந்து விடுகின்ற துயரம் நடந்தேறி விடுகின்றது.

இந்த நாவல் பற்றி எழுதப்பட்ட விமர்சனங்களை எடுத்து நோக்குவது அவசியமாகும். ஈழத்து விமர்சனத் தில் தற்போது காத்திரமான விமர்சன முறை இல்லை யென்றே கூறலாம். விமர்சனம் என்ற பெயரில் உள்ள தெல்லாம் ஆசிரியரையும் பாராட்டுரையும் தான். இவ்வா றான விமர்சனங்கள் படைப்பாளிகளை உழைப்புத் தேடல் அற்ற காத்திரமற்ற படைப்புக்கள் எழுத தூண்டிய வண்ணமே இருக்கின்றன. இந்த வகையில் இந்த நாவல் பற்றி எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளில் மு.சிவலிங்கம் எழுதிய "பிரமிளா பிரதீபனின் கட்டுப் பொல் ஏழாவது

பெரும்தோட்டத் தொழிலின் ஈர வாழ்க்கை” என்ற கட்டுரை தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இந்தக் கட்டுரை “பிரமிளா பிரதீபனின் கட்டுப் பொல் - ஒரு வாசகனின் குறிப்புக்கள்” என்ற தலைப்பில் கட்டுப் பொல் நாவலின் முன்னுரையாகவும் இடம்பெற்றிருந்தது. மேமன் கவி எழுதிய “பிரமிளா பிரதீபனின் கட்டுப் பொல் நாவலும் ஈழத்துப் பின் காலனிய இலக்கியமும்” என்ற கட்டுரையில் இந்த நாவலின் முக்கியத்துவம் பற்றி சொல்கின்ற விடயங்களில் முதலாவது, “இதுவரை காலமும் மலையகச் சமூக அரசியல் துறையினராலும் மலையக இலக்கியத்தின் புனைவாக்கத்துறையிலும் பேசப்படாத ஈழத்தின் தென்பகுதி பெரும்தோட்டப்பகுதி மக்களின் வாழ்வியலைப் பேசுகின்றது என்ற வகையிலும், இதுவரை இந்த பெரும்தோட்டத்தின் பயிர்ச் செய்கையான கட்டுப் பொல் (முன் தேங்காய்) என்னும் பயிர்ச் செய்கை பற்றிப் பேசுகின்ற, அப்பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபடும் மக்களின் வாழ்வியலையும் பேசுகின்ற முதல் மலையக நாவல் என்ற வகையில் இந்த நாவல் தமது கவன ஈர்ப்பைப் பெறுகின்றது.” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அடுத்து ஈழத்து பின்காலனிய இலக்கியமாகவும் இந்த நாவல் முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கான பிரதான காரணியாகின்றது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த வகையில் நாவலை பின்காலனிய நாவல் என்று அடையாளப்படுத்த பின்வரும் காரணங்களை முன் வைக்கின்றார். அதாவது, காலனிய மனோபாவம், காலனியச் சமூகக் கட்டமைப்பின் எச்ச சொச்சங்கள், நிலம் இழந்தவர்களின் குரல் என போதிய கோட்பாட்டு ரீதியான பகுப்பாய்வு இன்றி எழுமாற்றாக கூறிச் செல்கின்றார். இங்கு கட்டுரை ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகின்ற மேற்குறிப்பிட்ட பண்புகளுக்கு எதிராகவே இந்த நாவல் இயங்கியுள்ளமையைக் காணலாம். காலனிய எதிர்ப்பு மனோபாவமோ? அல்லது நிலம் இழந்தவர்களின் உள்ளக் குமுறல்களோ? இங்கு இல்லை மாறாக காலனிய சமூக கட்டமைப்பின் எச்ச சொச்சங்களை காப்பாற்றி அதிகாரத்தை மடைமாற்றம் செய்யும் பண்பே இங்கு மேலோங்கி உள்ளது.

இந்த நாவலில் வருகின்ற மாரியப்பன், ஆறு முகம், ரவி போன்ற துடிப்புள்ள இளைஞர்கள் அதிகாரத்திற்கு எதிராக செயற்பட்டபோதும் இறுதியில் அவர்கள் தமக்குச் சார்பாக அதிகாரத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தாமும் அதில் பங்கெடுக்கின்றனரே, தவிர (முத்துக் குமார் வகித்த தோட்டத் தலைவர் என்ற பதவி மாரியப்பனுக்கு வழங்கப்படுகின்றது. தோட்ட கண்டாக்கு, கங்காணி, போன்ற பதவிகளுக்கு புதியவர்கள் நியமிக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் மக்களால் மாலை அணிவித்து வரவேற்கப்படுகின்றனர்.) இங்கு காலனிய அமைப்பின் எச்ச சொச்சங்கள் எவையும் துடைத்தழிக்கப்படவில்லை. இன்னும் நாவலில் வருகின்ற புஷ்பராணி என்னும் பாத்திரம் பற்றிய சித்திரிப்பு கூட பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“எப்போதும் எண்ணெய் பசையுடன் பேன் புழுத்து சுருள் சுருளான குட்டை முடி... காய்ந்து உலர்ந்து போன வரட்சியுடனான கருமைநிறம் இரண்டு பற்கள் லேசாக வெளித்தள்ளி இருக்கும். அதற்கேற்றாற் போல பின்புறத்தை சற்று தள்ளிக்

கொண்டவாறே நடந்து அவள் பழக்கப்பட்டிருந்தாள். கிட்டத்தட்ட ஒரு உகண்டா பெண்மணியை ஞாபகப் படுத்தும் அவளது தோற்றமும்...பார்க்க: (கட்டுப் பொல், பக்,47) என்பதில் உகண்டா பெண்களைப் பற்றி ஆசிரியர் கொண்டுள்ள மதிப்பீடும் சேர்ந்து இந்த நாவலை பின்காலனிய பண்பு கொண்ட நாவல் என்ற வரையறைக்குள் எந்த வகையிலும் உள்ளடக்க முடியாது என்பதை தெட்டத்தெளிவாக கோடிட்டுக் காட்டிநிற்கின்றது.

இது தவிர சமூக செயற்பாட்டாளர்கள் கட்டுப் பொல் தாவர பயிர்ச் செய்கையின் பாதகமான அம்சங்களைப் பற்றி பேசியும் எழுதியும் வரும் நிலையில் ‘வசந்தன்’ ஆசிரியர் புதிதாக இயற்றிய பாடசாலைக் கீதத்தில் “கட்டுப் பொல் மர நிழலுடன் இனிமைதரும் ஊரிது...” என இந்த தாவரத்திற்கான அங்கீகாரத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளமையும் நாவலின் பல இடங்களில் கட்டுப் பொல் ‘சோலை’ என அடையாளப்படுத்தப்படுவதும் பின் காலனித்துவ பண்பு கொண்ட நாவல் என்ற அடிப்படைகளை அறவே தகர்த்து விடுவதைக் காண முடிகின்றது.

அடுத்து இந்த நாவல் பல அவதானப் பிழைகளை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றது. ஆசிரியர் நூலின் என்னுரையில் “2014ம் ஆண்டு எழுத ஆரம்பித்த இக்கருப்பொருள் இடைக்கிடை தேங்கிக் கிடந்தமையால், கொடகே கையெழுத்துப் போட்டி 2017 ற்கு எப்படியேனும் இதனை அனுப்பிவிட வேண்டும் எனும் எத்தனிப்பில் இந்நாவலை எழுதி முடித்திருந்தேன்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே போதிய ஆயத்தம் இன்றி போட்டிக்காக எழுதப்பட்டது என்பது நாவலின் சில இடங்களில் வெளித்தெரிகின்றது. அதாவது “நேரம் எட்டைத் தாண்டிய நிலையில் பிள்ளை மடுவத்திற்கருகில் வந்தவன்”... (பக்:28) இதை அடுத்து, “அவர்கள் அனைவரும் நஸ்ரினா டீச்சருடன் ஏதேதோ பேசியபடியே பாடசாலையை சென்றடைகையில் மணி ஏழே முக்காலை தாண்டி இருந்தது”... (பக்:29) (நேர முரண்பாடு கவனிக்கப்படவில்லை) “கட்டுப்பொல் காட்டிற்குள் இருந்து பூச்சிகள் கத்தும் ஒலி இடையிடையே ஒலித்தது” (பக்:77) (பூச்சிகள் இரையும் ஒலி) “சலசலவென பேசிய படி சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் எல்லோரும் அங்கிருந்து அகன்று போயினர்.” (பக்:166) (கலகலவென பேசியபடி) “எப்படிப் பார்த்தாலும் அந்த தோட்டத்தில் இருந்த ஒவ்வொருவருமே மாமனாகவோ அல்லது மச்சானாகவோ அல்லது ஒன்றுவிட்ட அக்கா மைத்துனி என்று ஏதோ ஒரு வகையில் தூரத்து உறவினர்களாகவே இருந்தனர்.” (பக்:37) (கிட்டிய உறவு) - என சில தவறுகளைக் கொண்டதாகவும் காணப்படுகின்றது.

இது தவிர கட்டுப் பொல் கொப்பு ஒன்றின் நிறை தொடர்பாகவும் நூலில் பல்வேறுபட்ட முரண்பாடுகள் உள்ளன. நூலின் முன்னுரையில் மு.சிவலிங்கம் கட்டுப் பொல் கொப்புக்கள் பாக்குகளைப் போன்று 300 - 400 காய் களைக் கொண்டதாகவும் 40 60 கிலோ பாரம் கொண்ட கொப்புகளை...” எனக் குறிப்பிகின்றார். பிரமிளா பிரதீபன் தனது என்னுரையில் “முப்பது தொடக்கம் அறுபது கிலோவரை பாரம் காணும் கட்டுப் பொல் கொப்புக்கள்...” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். நாவலில் “கமார் ஐம்பது அறுபது கிலோ கட்டுப் பொல் கொப்புக்களை...” (பக்:27) என கட்டு பொல் கொப்புக்களின் நிறை தொடர்பாக முரண்பட்ட தன்மைகள் காணப்படுகின்றன.

இந்த நாவல் புதியதொரு பயிர்ச் செய்கை முறையை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாலும் இது பற்றிய போதிய தெளிவு எமக்கு இல்லாதபடியாலும் ஒரு படைப்பைப் போன்று விமர்சனமும் சுவாரசியமும் நம்பகத்தன்மையும் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்பதாலும் நான் ஒரு பகல் பொழுதை செலவு செய்து கொழும்பில் இருந்து அம்பாலங் கொடை சென்று, அங்கிருந்து எல்பிட்டிய பஸ் நிலையம் சென்று, அங்கிருந்து முச்சக்கர வண்டியில் இகல்கந்த தோட்டம் சென்று பல விடயங்கள் தொடர்பாக பார்த்தும் கேட்டும் அறிந்து கொண்டேன். அங்குள்ள மக்கள் சாதாரணமாக கட்டுப் பொல் கொப்பு ஒன்றின் நிறை ஐம்பது அறுவது கிலோ என வாய்ப்பாடு போன்று ஒப்பிப்பதைக் காணமுடிந்தது. ஆனால் கட்டுப் பொல் கொப்புக்கள் அண்ணளவாக முப்பது கிலோவுக்கு உட்பட்டதாக இருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. ஆசிரியர் நாவலின் என்னுரையில் குறிப்பிடுவதைப் போன்று “பெண்களது மாதவிலக்கு காலப்பகுதியில் அவர்கள் பாரம் சுமத்தல் அறவே தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று ...” என்ற கருத்துக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக பெண்களால் தூக்கிச் சுமக்கமுடியாத சமையை பெண்கள் மீது சுமத்தி விட்டுச் செல்கின்றார் போலும்.

மேலும் இந்நாவலில் உடும்புகள் தொடர்பாக பத்திற்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பதிவுகள் இடம்பெறுகின்றன. கால்வைக்கும் இடமெல்லாம் உடும்புகளே ஓடித்திரிகின்றன. இதைத் தவிர வேறு பறவைகளையோ விலங்குகளையோ நாவலில் காணமுடியவில்லை. ஒரு வேளை நாம் மேலே குறிப்பிட்டதைப் போன்று அவை அழிந்தோ அல்லது சுற்றாடலை விட்டு அகன்றோ போயிருக்கலாம். முடி உதிர்ந்த நிலையில் காணப்படும் நாய்கள் பற்றி ஒரு சில பதிவுகள் நாவலில் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு நாவலின் பற்பல இடங்களிலும் ஓடித்திரியும் உடும்புகள் நாவலிற்கு குறியீட்டு அர்த்தத்தை அல்லது மேலதிக வாசிப்பைக் கொடுக்கின்றதா? என்றால் அதுவும் இல்லை என்றே கூறலாம். இந்த நாவல் வெளிவந்து சிறிது காலத்திற்குள்

பரவலாகப் பேசப்பட்டது. லண்டன் உட்பட பல இடங்களில் புத்தக வெளியீடுகள் இடம்பெற்று அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த புகழ்ச்சி, பாராட்டுக்களின் மத்தியில் நின்று இந்த நாவலை வாசிக்கும்போதுதான் இந்த நாவல் பற்றிய விமர்சனம் மேற்குறிப்பிட்டவாறுதோற்றம் பெற்றது.

எனவே இறுதி அர்த்தத்தில் இந்த நாவல் தொடர்பாக ஒரு பருமட்டான மதிப்பீட்டை நாம் முன் வைப்பதாக இருந்தால், வெளியுலகத்திற்குத் தெரியாத விடயப் பொருளை கதைப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டமை, காதலின் உணர்வுகளையும் காமத்தின் உணர்வுகளையும் விபரிக்கும் இடங்களும் பலமான பக்கங்களாகவே காணப்படுகின்றன. ஆனாலும் ஆழ்ந்த உழைப்பும் தேடலும் வாசிப்பும் அற்ற நிலையில் போட்டிக்காக எழுதப்பட்டமையால் மிகச் சிறந்ததொரு படைப்பாக அமைந்திருக்க வேண்டிய இந்த நாவல் பல விடயங்களை விவாதிக்கக் கூடிய, பல விடயங்களை உள்ளீர்க்கக் கூடிய, வாய்ப்பு இருந்தும் அவற்றைக் கைநழுவ விட்டுள்ளது. நாவலில் இலக்கு வணிக நோக்காக அமைந்தமை ஆசிரியரின் சுதந்திரமான சிந்தனைக்கு பெரும் தடைகளாக இருந்துள்ளது. பின் காலனிய அல்லது சூழலியல் சார்ந்து தோற்றம் பெற்றிருக்கக் கூடிய இந்த படைப்பு பல்வகைப்பட்ட அர்த்தங்களை இழந்து ஒற்றை அர்த்தத்திற்குள் அடைபட்டுவிட்டது. ஆனாலும் ஆசிரியரின் படைப்புக்கம் ஆங்காங்கே வெளித்தெரிவதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. நாவலாசிரியர் ஓர் இளம் படைப்பாளியாக இருப்பதாலும் இது அவருடைய முதல் படைப்பாக அமைவதாலும் ஈழத்தில் காத்திரமான விமர்சன மரபு இல்லாதபடியினாலும் வீண் புகழ்ச்சிகளுக்கு மயங்கி தமது படைப்பாற்றலைச் சிதைக்காமல் தென்னிந்திய நாவலாசிரியர்களை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு (இலங்கை நாவலாசிரியர்கள் அல்ல) படைப்புக் களத்தில் இயங்க தலைப்படின எதிர் காலத்தில் இந்த படைப்பாளியால் சிறந்த படைப்புக்களை உருவாக்க முடியும் என்பதை மாத்திரம் எம்மால் தற்போது அறுதியிட்டுக் கூறமுடியும்.

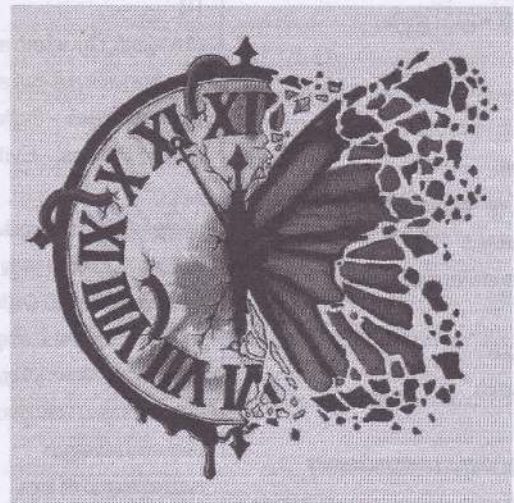
குறும்பா

ஐயோ! பரிதாயம்

உடை களையப் படுகிறது துச்சாதனனால்
தடை விதிக்க முடியாமல் மனிதமிருகங்களாய்
கத்துகிறாள் பாஞ்சாலி மானங் காக்க
செத்துப் போனார்கள் சபையில் பெரியோர்களாம்
மானம் காப்பதற்கும் அவதாரம் தேவையாகிறது.

சீத்துவம்

நேரத்துக்கு வாருங்கள் சபை தொடங்கும்
தீரத்துடன் அழைப்பு விழா ஏற்பாட்டாளர்கள்
பிந்திவரப் பிரதம அதிதிக்கு அனுமதி
முந்திச் செல்லச் சபையோர்க்குத் தடை
விழா நடத்தும் சீத்துவம் பாரீர்

- த.யுவராஜன்

பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும்
 இடைப்பட்ட லௌகீக இருப்பையே
 முழுமையென நம்பும்
 மேலைத்தேய பகுத்தறிவு
 பொருள் நோக்குப் பார்வை.
 புலனின்பம் துய்த்தலும்
 பொருள் தேடலும்
 அதிகாரந் தேடலும்
 மட்டும் தான்
 இதன் இயக்கமும் இலக்கும்.
 அந்நோக்குக்கு தொடர்பற்று
 உள்நுழைந்த அந்நியர்கள்
 உண்மையும், அன்பும் நேர்மையும்
 ஏனைய உயர் குணங்களும்
 இருப்பது போல்
 இல்லாமையே
 அவற்றின் அவலம்.

முரணான
 நோக்கங்களை(Incompatible)
 இணைப்பது எவ்வாறு?
 இந்திய நோக்கு
 இதிலிருந்து மாறுபட்டது.
 முழுமையைத் தேடுவது;
 வாழ்க்கையின் உண்மை
 அர்த்தத்தை தேடுவது;
 நிழலுக்குப் பின்னாலுள்ள
 நிஜத்தைக் கண்டறிந்து
 அதன் தரிசனத்தில்
 வாழ்க்கையை உன்னதமாக்குவது.
 பிரபஞ்சமும்
 பிரபஞ்சம் கடந்த
 நிரந்தர இருப்பில்
 தனி மனிதனதும்
 சமூகத்தினதும்
 இடமும் செயற்பாடும் பற்றிய
 தேடல்

II
 Finite - Infinite
 எல்லைப்பட்டது எல்லைப்படாதது
 மேற்கும் கிழக்கும்
 எம் வாழ்க்கை எல்லைப்பட்டதா?
 படாததா?
 பட்டது மேற்கில்
 படாதது கிழக்கில்

பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரையிலான
 உடலிருப்பில்
 சட, உயிர், மன வாழ்க்கை மட்டுமே

பிரபஞ்சமும் வாழ்க்கையும்

■ இ. ஜீவகாருண்யன்

மேற்கத்தையது.
 முடிவற்ற இருப்பில்
 இப்போதைய எம் வாழ்க்கை
 ஒரு இடைநிகழ்வு
 An Episode
 என்பது
 கீழைத்தேய நோக்கு.

III
 பிரபஞ்சம், பிரபஞ்சம் கடந்த இருப்பில்
 இருவேறான சூக்கும் சக்திகள்
 சூக்க சக்திகள் - அழிவு சக்திகள்
 Divine Forces - Evil Forces

எமது ஸ்தூல உடலுக்குப் பின்னாக
 சூக்கும் உடல் இருந்து கொண்டிருக்கின்றது
 சூக்க, சக்திகளும் அழிவு சக்திகளும்
 இந்தச் சூக்கும் உடலினூடாக
 ஸ்தூல உடலோடு தொடர்பு கொள்கின்றன.
 இப்போதைய செயற்கைக் கோள்களும்
 இணையங்களும்
 கணனிகளும் போல.

சடத்திலிருந்து உயிரும்
 உயிரிலிருந்து மனமும்
 பரிணாமமுற்ற
 இன்றைய இடைத்தரிப்பில்
 சட உயிரின் செல்வாக்குக்குள்ளேயே
 மனம் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கின்றது.
 Man is the highly evolved animal

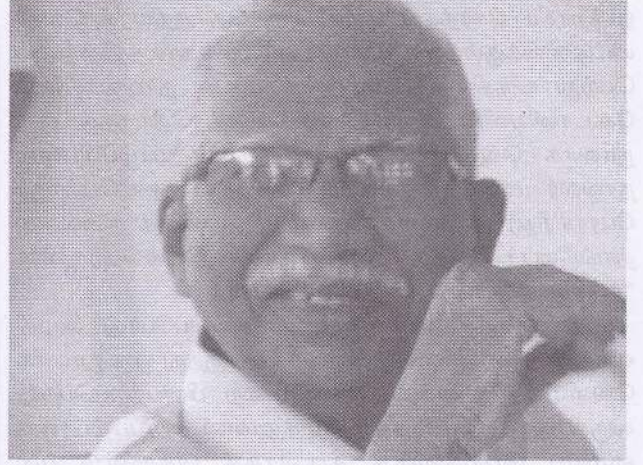
சுயநலம், அகங்காரம்
 அளவிறந்த பொருளாசை
 பதவி ஆசை
 அதிகார ஆசை
 இன்னொரு குணங்காளில்
 விலங்குகளைப்
 பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவனாகவே
 இன்றைய மனிதன்
 இருந்து கொண்டிருக்கிறான்.
 இச்சிறைகளிலிருந்து விடுபட்டு
 உன்னத குணங்களுடன்
 இயைபாக்கம் செய்வதே
 சூதீக முயற்சிகளின்
 இறுதி இலக்கு.

வாழ்க்கை அனுபவங்கள் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவன் கற்றுத்தேற வேண்டிய பாடங்கள் போன்றவை. மனிதர்கள் அனைவரும் தாம் கடந்து வந்த பாதையை ஏதோவொரு சந்தர்ப்பத்தில் திரும்பிப் பார்க்கவே செய்கிறார்கள். கடந்த காலத்து அந்த அனுபவங்கள் அந்த மனிதனுக்கும் ஏனைய மனிதர்களுக்கும் பயன் விளைவிக்கத் தகுந்தவைகளாகவே அமைகின்றன. தனக்கும் சமூகத்துக்கும் பயன்படத் தகுந்த அனுபவங்களை எல்லோரதும் வெளியில் எடுத்துச் சொல்வதற்கு இயலுவதில்லை. ஆனால் ஒரு படைப்பாளியின் சக்திக்கு அது முடியாத காரியமல்ல.

எனது இலக்கிய வாழ்வு அனுபவங்களை மல்லிகை சஞ்சிகையில் இரண்டாண்டு காலம் தொடராக எழுதி வந்திருக்கிறேன். பின்னர் அந்தக் கட்டுரைகள் தமிழ்நாடு என்.சி.பி.எச். வெளியீடாக, “பூச்சியம் பூச்சியம்பல” என்ற நூலாக வெளிவந்திருக்கிறது. நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னுள்ள சிறுவனாக, இளைஞனாக இருந்த காலத்து அனுபவங்களை “ஞானம்” சஞ்சிகையில் தொடராக எழுதினேன். அந்தக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து “இன்னும் சொல்லாதவை” என்னும் நூலாக தமிழ்நாடு எழுத்து வெளியீடாக அருமை நண்பர் அலெக்ஸ் வெளியிட்டு வைத்தார். மேலும் எனது நான்கு நூல்களை மீள்பிரசுரம் செய்வதற்கு திட்டமிட்டிருந்த அவர், இளம் வயதில் நோய்வாய்ப்பட்டு காலமானார்.

இவைகளின் தொடர்ச்சியாக 2005 ஆம் ஆண்டு களுக்குப் பின்னுள்ள எனது இலக்கிய வாழ்வு அனுபவங்களில் முக்கியமானவற்றை திரும்பிப்பார்த்து இங்கு பதிவு செய்ய முற்படுகின்றேன்.

எனது இலக்கிய வாழ்வில் என்னோடு மிக நெருக்கமான நட்புறவுடன் வாழ்ந்த இலக்கியவாதிகள் மூவர். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, நாவலாசிரியர் கே. டானியல் ஆகிய மூவருமே அவர்கள் என்பதனை முன்னரே பதிவு செய்திருக்கிறேன். கடந்த காலத்தில் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும் வேளைகளில் எல்லாம் அவர்களை சந்தித்து உரையாடுவதற்கு நான் தவறியதில்லை. ஒரு தினம் (27.01.2006) மல்லிகை காரியாலயத்தில் ஜீவாவைச் சந்தித்து நான் பேசிக் கொண்டிருந்த சமயம், டானியல் பற்றி ஒரு நூல் எழுதுமாறு ஜீவா என்னிடத்திற்கு கூறினார். அதுவரை அப்படியொரு எண்ணம் எனக்கு மனதில் இருக்கவில்லை. அந்த எண்ணத்தினை மனதில் விதைத்தவர் ஜீவாதான். அந்த விளைவே “தினக்குரல்” பத்திரிகையில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோர் பற்றி தொடர் கட்டுரைகள் நான் எழுதுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது. தினக்குரல் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியர் இராஜநாயகம் பாரதி குறிப்பிட்ட கட்டுரைத் தொடர்களை தொடர்ந்து எழுதுவதற்கு வாய்ப்பினை வழங்கினார். பேராசிரியர் கா.சி. பற்றிய கட்டுரைத் தொடர் “குமரன்” பதிப்பகத்தால் நூலாக வெளியிடப்பட்டது பின்னர் தமிழ்நாடு என்.சி.பி.எச். நிறுவனம் அந்த நூலினை மறுபிரசுரம் செய்துள்ளது. ஜீவா பற்றிய கட்டுரைத் தொடரினை ஜீவாவின் மகன் திலீபன் நூலாக வெளியிட்டு வைத்துள்ளார். கே.டானியல்

திரும்பிப் பார்க்கிறேன் 01

பற்றிய கட்டுரைத் தொடர் இன்னும் நூலாக்கப் பெறாது கிடக்கிறது துரதிஷ்டந்தான்.

“ஞானம்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்த எனது “உயர் மானம்” என்னும் சிறுகதை ஏதோவொரு வகையில் பலரைத் தொட்டிருக்கிறது. அந்தச் சிறுகதையை விரும்பி வரவேற்கின்றவர்களும், வெறுத்து முகம் சுழித்தவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். வரவேற்பது மாத்திரமல்ல, முகம் சுழிப்பதும் எனது படைப்பின் வெற்றி என்ற கருதுகின்றவன் நான். சுவீஸில் இருந்து தொலைபேசியில் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு, சுவீஸ் வானோலி தமிழ் ஒலிபரப்பில் ஆசி. கந்தராஜா இரு தடவைகள் “உயர்மானம்” சிறுகதையை ஒலிபரப்புச் செய்தார்.

இன்னொரு எனது சிறுகதை பற்றி இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். என்.கே.ரகுநாதனின் நிலவினிலே பேசுவோம் என்னும் சிறுகதை வெளிவந்த காலத்தில் பிரபலமாகப் பேசப்பட்டது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துப் போவதற்கு விரும்பாத சாதிமான் வீட்டுக்கு வெளியிலுள்ள மணலில் இருத்தி வைத்துப் பேசுவதாகக் கூறும் சிறுகதை அது. வீட்டு வளவுக்குள்ளே விடுவதற்கு விரும்பாத சாதிமான் ஒருவர் ஒடுக்கப்பட்டவர்களை வீதியில் வைத்துப் பேசி அனுபும் செயலை எடுத்துப் பேசும் எனது சிறுகதை மல்லிகை 41 வது மலரில் வெளிவந்த “வெளியில் எல்லாம் பேசலாம்” நடந்த உண்மைச் சம்பவம் ஒன்றினையே நான் சிறுகதையாகப் படைத்தேன். பேராசிரியர் செ.யோகராசா ரகுநாதன் சிறுகதையுடன் எனது இச்சிறுகதையை ஒப்பிட்டு ‘இலக்கியம்’ (விசேட மலர் 2017) கட்டுரை ஒன்றில் மிக விரிவாக எழுதியுள்ளார். “நிலவினிலே பேசுவோம்” சிறுகதையிலும் பார்க்க, மறைமுகமாகப் பல விடயங்களைப் புலப்படுத்துவது முழுமையாக இச்சிறுகதையை வாசிக்கும் போதுதான் நன்கு புலப்படும் எனச் சிலாகித்துக் கூறியுள்ளார்.

படைப்பாளி ஒருவரின் நாவல்கள் சிலவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பாரிய ஒரு தொகுதியாக வெளியிட்டு வைக்கும் நடைமுறை அண்மைக் காலத்தில் இடம் பெற்று வருகின்றது. ஈழத்தின் பிரபல நாவலாசிரியர் கே.டானியலின் ஆறு நாவல்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடப் பெற்ற நிகழ்வு யாழ்ப்பாணம் நாவலர் மண்டபத்தில் 25.03.2006 இல் நடைபெற்றது. பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். அந்தத் தொகுப்பு நூலில் இடம் பெற்றுள்ள “தண்ணீர்” நாவல் பற்றிப் பேசினேன்.

எழுத்தாளன் ஒருவன் அவ்வப்போது எழுதி வந்த சிறுகதைகளைப் பின்னர் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட்டு வைக்கும் நடைமுறை பின்பற்றப்பெற்று வருகிறது. ஆனால் ஒரு எழுத்தாளன் குறிப்பிட்ட ஒரு மையப் பொருளைக் கருவாகக் கொண்டு பல சிறுகதைகளை எழுதுவதில்லை. ஆனால் ஒரு இலட்சிய நோக்குடன் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் எழுத்தாளன் தனது நோக்குக்கிணங்க ஒரு பொருள் பற்றிப் பல கோணங்களில் சிறுகதைகள் எழுத வேண்டி நேருகின்றது. இந்த வகையில் சாதியம் பற்றிப் பல சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து நான் எழுதி வந்தேன். அந்தப் படைப்புகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட்டு வைப்பதற்கு நான் விரும்பினேன். சாதியம் பற்றி நான் எழுதிய சிறுகதைகள் அனைத்தையும் கொடுத்து (25.03.2006) தொகுத்து தருமாறு ஆ. கந்தையா ஆசிரியரிடம் கொடுத்தேன். அவர் செய்து தந்த தொகுப்பே ‘ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்’ என்ற சிறுகதைத்

தொகுதி. அந்த நூலினை “பூபாலசிங்கம் புத்தக வெளியீடாக” அதன் உரிமையாளர் பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் 2010 இல் வெளியிட்டு வைத்தார்.

பேனா பிடித்து எழுதுவதற்கு முன்னரே, மாணவப் பருவம் முதல் மேடை ஏறிப் பேசுவதில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் உள்ள ஒருவனாக நான் இருந்து வந்திருக்கிறேன். அந்த ஆர்வம் காரணமாக நூல் வெளியீட்டு விழாக்களில் வீரப்புடன் பங்கு பற்றி வந்திருக்கிறேன். நூல் வெளியிட்டு விழாக்களில் நூல்கள் பற்றிய விமர்சன உரையாற்றுவதனை ஒரு காலகட்டத்தின் பின்னர் தவிர்த்துக் கொண்டு விட்டேன். நூல்கள் பற்றிய விமர்சனம் அல்லது மதிப்பீடு செய்யும் வண்ணம் கேட்கின்றவர்கள் பெரும்பாலும் பாராட்டுரையை எதிர் பார்க்கின்றார்கள். அதனால் இப்போது வெளியீட்டுரை, அறிமுகவுரை என்பவற்றைச் செய்து முடிப்பதுடன் அமர்ந்து விடுகின்றேன். நான் மதிப்பீட்டுரை செய்து கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் தென் புலோலியூர் பரா. ரதீஸ் எழுதிய “பாண்டியன் பாவை” என்ற நூலுக்கு புட்டளை மகாவித்தியாலயத்தில் 23.04.2006 மதிப்பீட்டுரை வழங்கினேன்.

எனது பாலிய கால நினைவுகளை நினைவு கூரும் வகையில் ‘இன்னும் சொல்லாதவை’ என்னும் தொடர் கட்டுரை 2007 ஜூன் ஞானம் சஞ்சிகையில் தொடங்கியது. கரவெட்டிப் பிரதேச செயலகக் காலவிழா 12.07.2007 இல் சிரித்திரன் சுந்தர் அரங்கில் நடைபெற்றது. அரங்கு பற்றிய உரையை (சுந்தர் பற்றிய உரை) அன்று நான் ஆற்றினேன்.

(தூடரும்)

இளைஞனே விழித்தெழுவாய்!

இளைஞனே! இங்கே வா.
சாராயக் குடிக்க
உனக்குப் பழக்கியது யார்?
நன்றாக யோசித்துப் பார்
போதைப் பொருளை உனக்கு
அறிமுகப்படுத்தியது யார்?

இளைஞர்களை நாசமாக்கி
ஒட்டுமொத்தமாய் அழிக்க
போதைவஸ்து வியாபாரி
கங்கணம் கட்டி நிற்பதை
நீ உணரவில்லையா?

நீ அழிந்துபோவதைப்
பார்க்க அவர்கள் விரும்புகிறார்கள்
நீயுமா அப்படி விரும்புகிறாய்?
இல்லைத்தானே!

இளைஞனே விழித்தெழுவாய்!
சாராயக் குடியை விட்டிடுவாய்!
சிகரட் புகைப்பதை நிறுத்திடுவாய்!
போதை வஸ்தையும் விட்டிடுவாய்!

ஆபத்தில் சிக்கியுள்ள
சமுதாயத்தைக் காப்பாற்ற
இளைஞனே விழித்து
எழுந்திடுவாய்!

- கா. தவபாலன்

கொடியிடை

மல்லிகை நறுமண
மேனி கொள் புவையே!
வெட்டுகின்ற மின்னலை
விழி சுமக்கும் பாவையே!

செம்பருத்தி பூ நிற
உதட்டுடை நங்கையே!
சந்திரப் பிறை பதித்த
நெற்றி கொண்ட தேவியே!

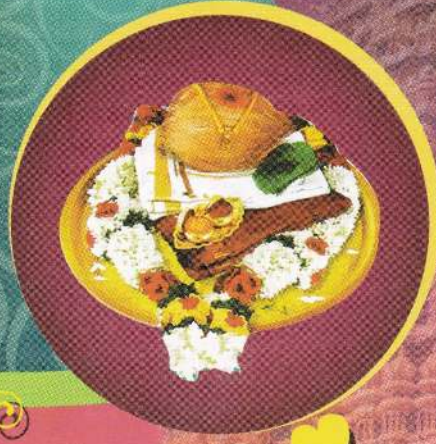
காரிருள் சாமத்தில்
வழி தொலைத்த வேடனாய்
நின் கூந்தலில் சிக்கியே
திணறிப்போனதுண்டு நான்!

அந்தரத்தில் மிதந்திடும்
முச்சுறுத்த பட்டம் போல்
பார்வை பட்ட நொடியெலாம்
பாவி நானும் தவிக்கிறேன்!

நெளிவு வளைவு சழிவென
கொடியிடை சிற்பம் நீ
ஆஸ்கார் விருது ஆகையிஸ்
பிரம்மன் உன்னை வடித்தானோ?

- வேலணையூர் ரஜிந்தன்

மத கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள் காட்சியறை

 021 2229285, 077 7222259

 mathicolours@gmail.com

 mathicolours

 0702222259

